

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

BABITS MIHÁLY

ERATO

*AZ EROTIKUS VILÁGKÖLTÉSZET
REMEKEI*

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

OFFICINA BUDAPEST

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

BABITS MIHÁLY: ERATO

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

BABITS MIHÁLY
ERATO

*AZ EROTIKUS VILÁGKÖLTÉSZET
REMEKEI*

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

OFFICINA BUDAPEST

161.832

Országos Széchényi Könyvtár

Leltári szám: 1

644-6094/1954

Officina nyomda és kiadóvállalat kft. Budapest 1947
(Felelős vezető: Román Imre)

Zengem az istennőt, aki Kyprosban született . . .

OSZK

Nemzeti Széchényi Könyvtár

Κυπρογενῇ Κυνέρεϊαν αἰέσομαι, ἥτε βροτοῖσι
μείλιχα δῶρα δίδωσιν, ἐφ' ἡμερτῶ δὲ προσώπῳ
αἰεὶ μειδάει καὶ ἐφ' ἡμερτὸν φέρει ἄνθος.

Χαῖρε, θεὰ, Σαλαμῖνος ἐϋκτιμένης μεδέουσα
καὶ πάσης Κύπρον· δὸς δ' ἡμερόεσσαν ἀοιδίην.
αὐτὰρ ἐγὼ καὶ σεῖο καὶ ἄλλης μνήσομ' ἀοιδῆς.

HOMÉROS

INVOKÁCIÓ APHRODITÉHEZ

Zengem az istennőt, aki Kyprosban született: "
mézes ajándékot hoz a földre, örök mosolyáva
isteni arcán, és kifakasztja a vágy bimbóit.

Üdvözlégy, gyönyörű gyönyöröknek asszonya! add meg
a szerelemgyújtó dalolásnak drága hatalmát:
minden isten előtt teneked zendüljön az ének!

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Δέδυκε μὲν ἂ σελάννα
καὶ πληιάδες· μέσαι δὲ
νύκτες, παρὰ δ' ἔρχετ' ὥρα·
ἔγω δὲ μόνα κατεύδω.

SAPPHÓ

DAL AZ EL NEM JÖTT LEÁNYRÓL

Letűnt a fiastyuk és a
hold is: tovaszállt az éjfél;
elmult a találka-óra
s én itt heverek — magamban!

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Τὸν μελανόχρωτα βότρυν
 ταλάροις φέροντες ἄνδρες
 μετὰ παρθένων ἐπ' ὤμων,
 κατὰ ληνὸν δὲ βαλόντες
 μόνον ἄρσενες πατοῦσι
 σταφυλῆς λόντες οἶνον,
 μέγα τὸν θεὸν κροτοῦντες
 ἐπιληνίοισιν ὕμνοις,
 ἐρατὸν πίθοις ὀρῶντές
 νέον ἐς ζέοντα Βάκχον.
 ὅν ὅταν πίνῃ γεραῖος
 τρομεροῖς ποσὶν χορεύει
 πολιὰς τρίχας τινάσσων.
 ὁ δὲ παρθένον λοχήσας
 ἐρατὸς νέος ἐλυσθεὶς
 ἀπαλὸν δέμας χυθεῖσαν
 σκιερῶν ὑπερθε φύλλων
 βεβαρημένην ἐς ὕπνον
 ἐς ἔρωτ' ἄωρα θέλγει
 προδότιν γάμων γενέσθαι.
 ὁ δὲ μὴ λόγοισι πείθων
 τότε μὴ θέλουσαν ἀγχει·
 μετὰ γὰρ νέων ὁ Βάκχος
 μεθύων ἄτακτα παίζει.

A sötétbogyóju szőlőt
kosarakba gyűjtve vállon
viszik ifjak és leányok;
de a kádba öntve már csak
a legény tiporja vígan
locsogó musttá a fürtöt;
kiabál s dicséri Bacchost
vidám taposó-dalokkal,
amikor csobogni hallja
a toroknak kedves újbort,
amiből vének ha isznak,
remegő bokájuk ugrál
s lobog ősz hajuk a táncban.
A szerelmes ifju árnyas
lugasok hűsébe surran,
hol a karcsutestű lányka
pihen, és míg alszik, esdve
csalogatja már előre
élvezni a hitves-ágyat.
De ha az szavára nem hajt,
leszorítja, kényszeríti:
fiatalság, csintalanság,
ez a bor gonosz hatalma!

Ω ποδός, ὦ κνήμης, ὦ τῶν ἀπόλωλα δικαίως
μηρῶν, ὦ γλοντῶν, ὦ κτερός, ὦ λαγόνων,
ὦ μαστῶν, ὦ μαιοῖδων, ὦ τοῦ ῥαδινοτοτοῦ χήγλου,
ὦ χειρῶν, ὦ τῶν μαίνομαι ὀμματίων,
ὦ κατατεχνοτάτου κινήματος, ὦ περιάλλων
γλωττισμῶν, ὦ τῶν θύομαι ὠδαρίων,
εἰ δ' ὀπικὴ παῖς Φλώρα καὶ οὐκ ἄδουσα τὰ Σαλπροῦς*
καὶ Περσεὺς Ἰνδῆς ἠγάσατ' Ἀνδρομέδης.

Ó h láb, óh lábszár, s amikért elzúlleni nem kár,
óh comb, óh lágyék, tompora s gömbölyű far!
Óh váll, óh emlők, s te megejtő karcsu nyak íve,
óh gyönyörű két kéz! óh szemek, örületem!
Óh buja mozdulatok, s szájt szájra fűző buja nyelvek
csókjai, óh ideget fölkaparó buja hang!
Nem görög asszony szült, Flórá, és nem dalolod bár
Sapphót — Perseus is hindu leányt szeretett!

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

Ορθρε, τί νῦν, δυσέραστε, βραδὺς περὶ κόσμον ἐλίσση
ἄλλος ἐπεὶ Δημοῦς θάλαπεθ' ὑπὸ χλανίδι;
ἀλλ' ὅτε τὰν ῥαδινὰν κόλποις ἔχον, ὥκῃς ἐπέστης,
ὥς βάλλων ἐπ' ἐμοὶ φῶς ἐπιχαιρέκακον.

MELEAGROS

A MEGTÉRŐ HAJNALHOZ

Óh nyomorult hajnal! hol késel most, amikor más
öleli Démót, s más élvez a paplan alatt?
Hej, mikor én vigadtam ölén, be sietve dobáltad
rám kárörvendő gúnymosolyod nyilait!

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Στέρνα περὶ στέροισι, μαστῶ δ' ἐπὶ μαστὸν ἐρείσας,
χείλεά τε γλυκεροῖς χείλεσι συμπίεσας
Ἀντιγόνης, καὶ χρῶτα λαβὼν πρὸς χρῶτα, τὰ λοιπά
σιγῶ, μάρτυς ἔφ' οἷς λόγχος ἐπεγράφετο.

MARKOS ARGENTARIOS

A GÖRÖG ANTHOLÓGIÁBÓL

Keblem az ő keblén, szívem szívére dobogva:
csókosan itták föl ajkaim Antigonét;
égő testét testemhez szoritottam... a többit
födje titok, csak a mécs látta, mi jött ezután!

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Μαζοὺς χερσὶν ἔχω, στόματι στόμα, καὶ περὶ δειρὴν
 ἄσχετα λυσσῶων βόσκομαι ἀργυφέρνη.
 οὐπω δ' ἀφρογενεῖαν ὅλην ἔλον· ἀλλ' ἔτι κάμνω,
 παρθένον ἀμφιέπων, λέκτρον ἀναινομένην.
 ἤμῃσι γὰρ Παφίῃ. τὸ δ' ἄρ' ἡμῖσι δῶκεν Ἀθήνη·
 αὐτὰρ ἐγὼ μέσσοις τήκομαι ἀμφοτέρων.

PAULOS SILENTARIOS

A GÖRÖG ANTOLÓGIÁBÓL

Markolom a mellét... ajakát ajakamra... vakító
vállát, drága nyakát szomjasan issza szemem.
Még nem egészen enyém a gyönyör, még harcol a kislány,
még nem akarna szegény ágyra borulni velem.
Aphrodité s Pallas harcol: buja vágy s szüziesség;
s két istennő közt reszketeg olvadok én.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Pάρωμεν, χαρίεσσα, τὰ φάρεα· γυμνὰ δὲ γυμνοῖς
 ἐμπελάσαι γυίοις γυνῖα περιπλοκάδην·
 μηδὲν ἔοι τὸ μεταξύ· Σεμιράμιδος γὰρ ἐκεῖνο
 τεῖχος ἔμοι δοκέει λεπτὸν ὕφασμα σέθεν.
 στήθεα δ' ἐξεύχθω, τὰ τε χεῖλεα· τᾶλλα δὲ σιγῇ
 κρυπτέον· ἐχαίρω τὴν ἀθυροστομίην.

V
esd le ruhád, gyönyöröm: had öleljük meztelen egymást
s szomjas testemhez fűzd buja tagjaidat!
Dobd le ruhád, gyönyöröm: ne maradjon semmise köztünk!
Most Semirámis-fal lenne a könnyü szövet.
Nyomjuk a mellet a melire, az ajkat az ajkra; a többit
Nem nevezem, gyönyöröm; gyűlölöm a fecsegést.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

ΔΙΟΦΑΝΟΥ ΜΥΡΙΑΝΟΥ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

Ψιλιστής ὁ Ἔρως χαλοῖτ' ἂν ὄντως·
ἀγρυπνεῖ, θρασὺς ἔστιν, ἐκδιδύσκει

DIOPHANÉS MYRIANOS

EPIGRAMMA

Méltán mondod Erósra: útonálló!
Éjjel jár, s a ruhát lehúzza rólunk.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

ΚΟΡΗ.

Τὰν πυντὰν Ἑλέναν Πάρις ἤρπασε βουκόλος ἄλλος.

ΔΑΦΝΙΣ.

μᾶλλον ἐλοῖσ' Ἑλένα τὸν βουκόλον ἐστὶ φιλεῦσα.

ΚΟΡΗ.

μὴ καυχῶ, Σατυρίσκε· κενὸν τὸ φίλαμα λέγουσιν.

ΔΑΦΝΙΣ.

ἔστι καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἀδέα τέργις.

ΚΟΡΗ.

τὸ στόμα μεν πλύνω καὶ ἀποπτύω τὸ φίλαμα.

ΔΑΦΝΙΣ.

πλύνεις χεῖλεα σεῖο; δίδου πάλιν ὄφρα φιλάσω.

ΚΟΡΗ.

καλὸν σοι δαμάλας φιλέειν, οὐκ ἄξυγα κόραν.

ΔΑΦΝΙΣ.

μὴ καυχῶ· τάχα γὰρ σε παρέρχεται ὥς ὄναρ ἥβη.

ΚΟΡΗ.

ἂ σταφυλὶς σταφίς ἐστὶ καὶ οὐ ῥόδον αὖτον ὀλεῖται.

ΔΑΦΝΙΣ.

δεῦρ' ὑπὸ τὰς κοτίνους, ἵνα σοὶ τινα μῦθον ἐνίψω.

Leány:
Mind gonosz a pásztor: pásztor csalogatta Helénát.

Pásztor:
Ment a pásztor után az okos Heléna magától.

Leány:
Mit dicsekedsz, te gonosz? ... Mondják, hogy a csók
[csupa semmi.

Pásztor:
Mennyi drága gyönyör fér ebbe a semmibe mégis!

Leány:
Megmosom a számat, kiköpöm belőle a csóкод!

Pásztor:
Megmosod a szácskád? Ideadd, hadd csókolom újra!

Leány:
Szép dolog, ily fiatal leányra kivetni a hálót.

Pásztor:
Mit dicsekedsz? Mint álom múlik el a fiatalság.

Leány:
Még nem ért meg a fürt, nem nyílt ki egészen a rózsa.

Pásztor:
Jöjj az olajfa alá, sugok egy szót drága füledbe!

ΚΟΡΗ.

οὐκ ἐθέλω. καὶ πρὶν με παρήπαφες ἀδεί μύθῳ.

ΔΑΦΝΙΣ.

δεῦρ' ὑπὸ τὰς πτελέας, ἵν' ἐμᾶς σύριγγος ἀκούσῃς.

ΚΟΡΗ.

τὴν σαντοῦ φρένα τέρπον· διζόεν οὐδὲν ἀρέσκει.

ΔΑΦΝΙΣ.

φεῦ φεῦ τᾶς Παφίας χόλον ἄζεο καὶ σύγε κώρα.

ΚΟΡΗ.

χαιρέτω ἅ Παφία· μόνον Ἰλαος Ἄρτεμις εἴη.

ΔΑΦΝΙΣ.

μὴ λέγε, μὴ βάλλῃ σε καὶ ἐς λίνον ἄκλιτον ἐνθῆς.

ΚΟΡΗ.

βαλλέτω ὥς ἐθέλει· πάλιν Ἄρτεμις ἄμμιν ἀρήγει.

ΔΑΦΝΙΣ.

οὐ φεύγεις τὸν Ἑρωτα, τὸν οὐ φύγε παρθένος ἄλλη.

ΚΟΡΗ.

φεύγω, ναὶ τὸν Πᾶνα· σὺ δὲ ζυγὸν αἰνὸν ἀείρεις.

ΔΑΦΝΙΣ.

δειμαίνω μὴ δὴ σε κακωτέρω ἀνέρι δῶσι.

ΚΟΡΗ.

πολλοί μ' ἐμνώοντο, νόῳ δ' ἐμῷ οὔτις ἔαδε.

ΔΑΦΝΙΣ.

εἷς καὶ ἐγὼ πολλῶν μνηστῆρ τεὸς ἐνθάδ' ἰκάνω.

ΚΟΡΗ.

καὶ τί, φίλος, ῥέξαιμι; γάμοι πλήθουσιν ἀνίας.

Leány:

Nem megyek én, ismerlek, a multkor is így csalogattál!

Pásztor:

Jöjj no, a szilfa közé, hallgasd meg kis furulyámat!

Leány:

Gyűlölöm a furulyát, csak menj, furulyázz te magadban!

Pásztor:

Nem félsz, büszke, hogy Aphroditének bosszuja megver?

Leány:

Bánom is Aphroditét; csak Artemis áldjon, elég az!

Pásztor:

Óh ne mondj ilyeneket, mert szörnyen rádveti hurkát.

Leány:

Vesse csak: akkor is Artemis engem védeni fog majd.

Pásztor:

Nem kerülöd ki Eróst; egy lány se kerülte ki még őt!

Leány:

Elkerülöm bizeny én; csak vidd te magadban igáját!

Pásztor:

Félek, hogy nem is én, de silányabb lesz szeretőd majd.

Leány:

Ejhaj, mennyi legény szeretett már, egy se büvölt el!

Pásztor:

Annyi után magam egy, jöttem könyörögni szerelmed!

Leány:

Mit tegyek, édesem? A szerelem csupa bú s keserűség.

ΔΑΦΝΙΣ.

οὐκ ὀδύνην, οὐκ ἄλγος ἔχει γάμος, ἀλλὰ χορείην.

ΚΟΡΗ.

ναὶ μάν φασι γυναῖκας εὐδὸς τρομέειν παρακοίτας.

ΔΑΦΝΙΣ.

μᾶλλον αἰεὶ κρατέουσι· τίνα τρομέουσι γυναῖκες;

ΚΟΡΗ.

ὠδίνειν τρομέω· χαλεπὸν βέλος Εἰλειθυίης.

ΔΑΦΝΙΣ.

ἀλλὰ τεῇ βασιλείᾳ μογοστόκος Ἄρτεμις ἐστίν.

ΚΟΡΗ.

ἀλλὰ τεκεῖν τρομέω, μὴ καὶ χροῶ καλὸν δλέσσω.

ΔΑΦΝΙΣ.

ἦν δὲ τέκνης φίλα τέκνα, νέον φάος ὄψεαι νῆας.

ΚΟΡΗ.

καὶ τί μοι ἔδνον ἄγεις γάμον ἄξιον, ἦν ἐπινεύσω;

ΔΑΦΝΙΣ.

πᾶσαν τὰν ἀγέλαν, πάντ' ἄλσεα καὶ νομὸν ἔξεις.

ΚΟΡΗ.

ὄμνυε μὴ μετὰ λέκτρα λιπὼν ἀέκουσαν ἀπενθεῖν.

ΔΑΦΝΙΣ.

οὐ μάν οὐ τὸν Πᾶνα, καὶ ἦν ἐθέλης με διῶξαι.

ΚΟΡΗ.

τεύχεις μοι θαλάμους, τεύχεις καὶ δῶμα καὶ αὐλὰς;

ΔΑΦΝΙΣ.

τεύχω σοι θαλάμους· τὰ δὲ πῶεα καλὰ νομέω.

Pásztor:

Nem bús, nem keserű, a mienk csupa táncos öröm lesz.

Leány:

Azt mondják, retteg párjától mindenik asszony.

Pásztor:

Azt inkább, hogy „nincs amitől rettegne az asszony”.

Leány:

Rettegek én a gyerektől s kínjától a szülésnek.

Pásztor:

Artemis istennőd majd megkönnyíti szülésed.

Leány:

Rettegek attól, hogy szépségemet el ne veszítsem.

Pásztor:

Gyermekeidben a szépséged szebb napra derül még.

Leány:

És ha tied leszek, illendően te milyen hozományt adsz?

Pásztor:

Mind az egész csordám, s erdőimet és legelőmet.

Leány:

Esküdj meg, hogy nem hagysz el, ha betöltöm a vágyad!

Pásztor:

Nem, soha, bárha magad kergetnél messze magadtól.

Leány:

Készítesz nyoszolyát, építesz szép kicsi házat.

Pásztor:

Készítek nyoszolyát, pásztorkunyhómban uralkodsz.

ΚΟΡΗ.

πατρὶ δὲ γηραλέῳ τίνα μάν, τίνα μῦθον ἐνίφω;

ΔΑΦΝΙΣ.

αἰνήσει σέο λέκτρον, ἐπὴν ἐμὸν οὔνομ' ἀκούσῃ.

ΚΟΡΗ.

οὔνομα σὸν λέγε τῆγο· καὶ οὔνομα πολλάκι τέρπει.

ΔΑΦΝΙΣ.

Δάφνις ἐγώ, Λυκίδας τε πατήρ, μήτηρ δὲ Νομαίη.

ΚΟΡΗ.

ἐξ εὐηγενέων· ἀλλ' οὐ σέθεν εἰμὶ χεραίρων.

ΔΑΦΝΙΣ.

οἶδ', ἄκρα τιμὴ ἐσσί, πατὴρ δέ τοι ἐστὶ Μενάλκας.

ΚΟΡΗ.

δεῖξον ἐμοὶ σέθεν ἄλσος, ὅπῃ σέθεν ἴσταται αὖλις.

ΔΑΦΝΙΣ.

δεῦρ', ἴδε πῶς ἀνθεῦσιν ἐμαὶ ῥαδιναὶ κυπάρισσοι.

ΚΟΡΗ.

αἶγες ἐμαί, βόσκεισθε· τὰ βουκόλῳ ἔργα νοήσω.

ΔΑΦΝΙΣ.

ταῦροι, καλὰ νέμεσθ', ἵνα παρθένῳ ἄλσεα δείξω.

ΚΟΡΗ.

τί ῥέξεις, Σατυρίσκε; τί δ' ἐνδοθεν ἄψαο μαζῶν;

ΔΑΦΝΙΣ.

μᾶλα τεὰ πρᾶτιστα τάδε χνοάοντα μαλάξω.

ΚΟΡΗ.

ναρκῶ, ναὶ τὸν Πᾶνα. τετὴν πάλιν ἔξελε χεῖρα.

Leány:

Mit mond majd az apám, mit mondok majd az apámnak?

Pásztor:

Megdícsér az apád, ha nevem meghallja s örül majd.

Leány:

Mondd meg hát a neved! (Milyen édes néha a név is!)

Pásztor:

Daphnis enyém, Lykidas az apám, felesége Nomaié.

Leány:

Jónevű régi család, de bizony magamé se silányabb.

Pásztor:

Jól tudom azt: hisz apád maga a jómódu Menalkas.

Leány:

Merre van az erdőd, nosza mondd, melyik a földed?

Pásztor:

Nézd, ahol ott az a pár gyönyörű ciprusfa virágzik.

Leány:

Rágd a füvet kecském! megnézem azt a kis erdőt.

Pásztor:

Csöndbe legelj, tehenem! míg megmutaton kicsiny erdőm.

Leány:

Mit művelsz, te gonosz? Mért nyúlsz mellemre kezedd?

Pásztor:

Gömbölyödik már két kerek almád: hadd tapogassam!

Leány:

Zsibbadás vesz erőt rajtam; viszed el kezéd onnan?!

ΔΑΦΝΙΣ.

θάρσει, κῶρα φίλα. τί μοι ἔτρεμες; ὥς μάλα δειλά.

ΚΟΡΗ.

βάλλεις εἰς ἀμάραν με καὶ εἴματα καλὰ μαίνεις.

ΔΑΦΝΙΣ.

ἀλλ' ὑπὸ σοῦς πέπλους ἀπαλὸν νάκος ἡνίδε βάλλω.

ΚΟΡΗ.

φεῦ φεῦ καὶ τὰν μήτραν ἀπέσχισας· ἐς τί δ' ἔλυσας;

ΔΑΦΝΙΣ.

τᾷ Παφίᾳ πράτιστον ἐγὼ τόδε δῶρον ὀπάξω.

ΚΟΡΗ.

μῖμνε, τάλαν· τάχα τίς τοι ἐπέρχεται· ἦχον ἀκούω.

ΔΑΦΝΙΣ.

ἀλλήλαις λαλέουσι τεὸν γάμον αἱ κυπάρισσοι.

ΚΟΡΗ.

τῷμπέχονον ποίησας ἐμὸν ῥάκος· εἰμὶ δὲ γυμνά.

ΔΑΦΝΙΣ.

ἄλλην ἀμπεχόνην τῆς σῆς τοι μεῖζονα δώσω.

ΚΟΡΗ.

φῆς μοι πάντα δόμεν· τάχα δ' ὕστερον οὐδ' ἄλα δοίης.

ΔΑΦΝΙΣ.

αἴθ' αὐτὰν δυνάμαν καὶ τὰν ψυχὰν ἐπιβάλλειν.

ΚΟΡΗ.

Ἄρτεμι, μὴ νεμέσα σοῖς ῥήμασιν οὐκέτι πιστῇ.

ΔΑΦΝΙΣ.

ῥέξω πόρτιν Ἐρωτι καὶ αὐτὰν βοῦν Ἀφροδίτᾳ.

Pásztor:

Mit félsz, drága leány? Amit én akarok, nem olyan rossz.

Leány:

Nézd, árokba tepersz, szép tiszta ruhám csupa sár lesz.

Pásztor:

Nem lesz sár, aranyom: terítek alá puha gyapjút.

Leány:

Jaj, mit akarsz? Övemet jaj, mért oldod le csipőmről!

Pásztor:

Ezt vetem első áldozatul ma Aphroditének.

Leány:

Várj, nyomorult! Meglep valaki! Nem hallod-e? Szólnak!

Pásztor:

Egymásközt suttognak a ciprusok ágai rólunk.

Leány:

Meztelenül maradok: Lásd, ronggyá tépted a szoknyám!

Pásztor:

Új szoknyát, drágábbat adok majd érte cserébe.

Leány:

Lám, fűt-fát megigérsz, ki tudja, mit adsz meg a végén?

Pásztor:

Bár a lelkemet, életemet tudnám odaadni!

Leány:

Artemis, könyörülj, hogy nem maradok csapatodban!

Pásztor:

Aphroditének üszőt viszek, egy kis borjut Erósnak.

ΚΟΡΗ.

παρθένος ἔνθα βέβηκα, γυνή δ' εἰς οἶκον ἀφέρπω.

ΔΑΦΝΙΣ.

ἀλλὰ γυνή μήτηρ, τεκέων τροφός, οὐκέτι κώρα.

Ὡς οἱ μὲν χλοεροῖσιν λαινόμενοι μελέεσσιν
ἀλλήλοισι ψιθύριζον. ἄνυστο δὲ φώριος εὐνή.
χή μὲν ἀνεγρομένη σῆγ' ἔστιχε μᾶλα νομεύειν
ὄμμασιν αἰδομένοις, κραδίη δέ οἱ ἔνδον λάνθη,
ὅς δ' ἐπὶ ταυρείας ἀγέλας κεχαρημένος εὐνᾶς.

Leány:

Szűzlány jött ide, jaj, már nem szűzlány megy el innen!

Pásztor:

Nem szűzlány, hanem asszony: az én kis arany feleségem.

Igy a titkos nász megesett, és két szeretők ott
egymásnak nótás szavakat vigadozva feleltek.
S így aztán a leány juhait ment őrzni, földre
sütve szemét, szégyenlősen, de örülve szívében,
s ment a legény csordája után, betelve a násszal.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

CATULLUS

AD LESBIAM

Quaeris, quot mihi basiationes
tuae, Lesbia, sint satis superque.
quam magnus numerus Libyssae harenae
lasarpiciferis iacet Cyrenis,
oraclum Iovis inter aestuosi
et Batti veteris sacrum sepulcrum,
aut quam sidera multa, cum tacet nox,
furtivos hominum vident amores,
tam te basia multa basiare
vesano satis et super Catullost,
quae nec pernumerare curiosi
possint nec mala fascinare lingua.

CATULLUS

LESBIAHOZ

Kérded, hány ölelésed kéne nékem
ahhoz, Lesbia, hogy szívem betelljék?
Kérdjed, hány a homokszem a kiégett
pálmás Líbia messze sivatagján,
hol bús nap tüzesíti ős királyok
sírhátát, s templomok ódon kőpárkányát,
kérdjed, hány csillag lesi titkos éjen
emberek gyönyörét, s dugott szerelmét:
annyi kéne szegény Catullus örült
szívének ölelése, hogy betelljék;
annyi, hogy se kíváncsi ész ne tudja
számon tartani azt, se rontó, rossz nyelv.

Országos Széchényi Könyvtár

CATULLUS

LESBIAHOZ

Nulla potest mulier tantum se dicere amatam
vere, quantum a me Lesbia amata mea's,
nulla fides ullo fuit umquam foedere tanta,
quanta in amore tuo ex parte reperta meast.
Huc est mens deducta tua, mea Lesbia, culpa,
atque ita se officio perdidit ipsa suo,
ut iam nec bene velle queat tibi, si optima fias,
nec desistere amare, omnia si facias.

A sszonyt nem tudhat jobban szeretője szeretni,
mint ahogy én téged, Lesbia, bús gyönyöröm
s nem lehet e földön hűség több oly igaz és nagy,
mint amilyen hozzád rab husomat köti.
Óh de mivé lettem! már úgy vagyok a te hibádból,
oly vak vággyá vált bennem a hű szerelem,
hogy szívem, bár szűz lennél, nem tudna becsülni,
s bár ezer aljas kéj ajkai nyálnak: imád!

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

CATULLUS

AD CAELIUM

Caeli, Lesbia nostra, Lesbia illa,
illa Lesbia, quam Catullus unam
plus quam se atque suos amavit omnes,
nunc in quadriuiis et angiportis
glubit magnanimos Remi nepotes.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

CATULLUS

LESBIÁRÓL

Óh jaj Lesbia, az én Lesbiám, a
drága Lesbia, az, akit Catullus
forróbban szeretett, mint önmagát, mint
minden édes-övét: most sarkon, utcán
.... kolódik egész nemes Rómával ! ....

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

GALLI POETAE IOCI

L Lydia bella puella candida,
Quae bene superas lac et liliū
Albamque simul rosam rubidam
Aut expolitum ebur Indicum,

Pande, puella, pande capillulos
Flavos, lucentes ut aurum nitidum.
Pande puella collum candidum
Productum bene candidis humeris.

Pande, puella, stellatos oculos
Flexaque super nigra cilia.
Pande, puella, genas roseas,
Perfusas rubro purpurae Tyriae.

Porrige labra, labra corallina,
Da columbatim mitia basia.
Sugis amentis patem animi,
Cor mihi penetrant haec tua basia.

Quid mihi sugis vivum sanguinem?
Conde papillas, conde gemipomas,
Compresso lacte quae modo pullulant.

SZERELMES VERSE LIDIÁHOZ

Lidia, szép lány, ki százszor
szebb vagy, mint a lilium üde hamva,
mint a fehér és a pirosan égő
rózsa és a csiszolt elefántcsont!

Ontsd le, szép lány, ontsd le hajad selyem
patakját, mely mint szőke arany ragyog;
tárd ki, szép lány, tárd ki nyakad havát,
hókarod és vakítva-büszke vállad!

Nyisd ki, szép lány, nyisd föl azur-szemed,
melyet csókolnak puha, könnyű pillák,
tárd ki, szép lány, tárd ki elém ma rózsá-
kebled tiruszi bíborát!

Nyujtsd az ajkad, az eleven korált,
hogy galambcsókok kegyesen betöltse,
hogy betöltse, megölje balga lelkem:
szívemig üt gyönyörű ajakad parázsa,

Mért szívod ki véretem? — Irgalom!
Földd be kebled, rejtsd el az égi kettős
dombot, amelyet a tej alighogy duzzaszt!

Sinus expansa profert cinnama,
Undique surgunt ex te deliciae.
Conde papillas, quae me sauciant
Candore et luxu nivei pectoris.

Saeva, non cernis, quod ego languo?
Sic me destituis iam semimortuum?

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Tárt öledből illatosan fahéj és
méz és dús gyönyörök csapata árad,
földd be kebled, mely ragyogó havával
elvakítva szemem halálra sebzi!

Irgalom! — Nem látod, alélva küzdök?
Félig, drága! megölt máris a Szerelem!

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

AESTUS ERAT...

Aestus erat, mediamque dies exegerat horam:
 Aposui medio membra levanda toro.
 Pars adaptata fuit, pars altera clausa fenestrae,
 Quale fere silvae lumen habere solent,
 Qualia sublucent fugiente crepuscula Phoebō,
 Aut ubi nox abiit, nec tamen orta dies:
 Illa verecundis lux est praebenda puellis,
 Qua timidus latebras speret habere pudor.
 Ecce, Corinna venit, tunica velata recincta,
 Candida dividua colla tegente coma:
 Qualiter in thalamos famosa Semiramis isse
 Dicitur et multis Lais amata viris.
 Deripui tunicam; nec multum rara nocebat,
 Pugnabat tunica sed tamen illa tegi;
 Quae cum ita pugnaret, tamquam quae vincere nollet,
 Victast non aegre proditione sua.
 Ut stetit ante oculos posito velamine nostros,
 In toto nusquam corpore menda fuit.
 Quos umeros, quales vidi tetigique lacertos!
 Forma papillarum quam fuit apta premi!

Forró nyár, fele utját járta még a nap az égen
 lankadt tagjaimat lágy kerevetre vetem.
 Félig nyitva zsalum, félig leeresztve a függöny.
 Mint mikor az erdőn lombba szűrődik a fény,
 vagy mikor eltűn a nap, s halk árnyakkal jön az alkony,
 vagy mikor oszlik az éj: csöndbe dereng a szoba.
 Illik az ily halk fény, ha szemérmes látogatót vársz:
 a remegő lánykát merni tanítja az árny.
 Ime Corinna bejő, öltözve rövid tunikába;
 kettős hajfonata rejti nyakának ívét:
 így mehetett hajdan nyoszolyája felé Semirámis,
 így a híres Láis dús szeretői elé.
 Ritka szövésű finom tunikája, nem sokat árt az:
 mégis tépte kezem, s védekezett a leány,
 védekezett a kacér, noha győzni percre se kívánt,
 s végre mohón önkényt adta föl a diadalt.
 S óh mikor ott állott ruha nélkül előttem! alakján
 szomju szemem nem lelt egy makulányi hibát.
 Mily vállat láttam! mily dús karokat tapogattam!
 mily dagadón idomult emleje ujjam után!

Quam castigato planus sub pectore venter!
Quantum et quale latus! quam iuvenale femur!
Singula quid referam? nil non laudabile vidi
Et nudam pressi corpus ad usque meum.
Cetera quis nescit? lassī requievimus ambo.
Proveniant medii sic mihi saepe dies!

S csókvert melle alatt mily tündöklő sima has nyúlt!
Mily buja, dús csipők! Mily fiatal deli comb!
Mit soroljam el egyenkint? Nem volt hiba benne,
s minden szépségét meztelenül ölelém.
Gondolhatni a többit... Lankadtan pihenünk már...
Óh csak bús nyaraim sok dele volna ilyen!

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

PROPERTII ELEGIARUM III. 7.

O me felicem! o nox mihi candida, et o tu
Lectule deliciis facte beate meis!
Quam multa adposita narramus verba lucerna,
Quantaque sublato lumine rixa fuit!
Nam modo nudatis mecumst luctata papillis,
Interdum tunica duxit operta moram.
Illa meos somno lapsos patefecit ocellos
Ore suo et dixit „sicine, lente, iaces?”
Quam vario amplexu mutamus brachia! quantum
Oscula sunt labris nostra morata tuis!
Non iuvat in caeco Venerem corrumpere motu:
Si nescis, oculi sunt in amore duces.
Ipse Paris nuā fertur periisse Lacaena,
Cum Menelaeo surgeret e thalamo,
Nudus et Endymion Phoebi cepisse sororem
Dicitur et nudae concubuisse deae.
Quod si pertendens animo vestita cubaris,
Scissa veste meas experiere manus:
Quin etiam, si me ulterius provexerit ira,
Ostendes matri brachia laesa tuae.
Necdum inclinatae prohibent te ludere mammae:
Viderit haec, siquam iam peperisse pudet.
Dum nos fata sinunt, oculos satiemus amore:
Nox tibi longa venit nec reditura dies.
Atque utinam haerentes sic nos vincire catena

PROPERTIUS ELMONDJA GYÖNYÖRÜSÉGEIT

Boldog idő! Boldogságomtól boldogított ágy!
Éjjeli boldog idő! Boldog a bölcs szerető!
Édes az esteli szóváltás a lámpavilágnál,
és ha a lámpa kihúnyt, édes az éjjeli harc.
Változatos harc volt: majd meztelen emleje lett pajzs,
majd dacosan komorult, s inge nyakára borult.
Majd ha a pillákat szemeimre lenyomta az álom,
csókkal nyitva ki, szólt: „Lanyha, te alva heversz?”
Két karodat hány-mód és hány ölelésre cserélted,
s mily makacson késtek csókjaim ajkaidon!
Óh csak az élvezetet ne vakítsd meg irigy takarással.
tudd meg: a szem gyönyöre vezeti vágyaimat.
Lásd, Helenát is meztelenül szereté meg Páris,
amint Menelaos ágya közül kiszökött.
S Endymion, kit a Nap ragyogó nővére megejtett,
a csupasz istennőt meztelenül ölelé.
Hogyha azért gonoszul takarózáván fekszel a párnán,
meglásd, kandi kezem összeszakítja ruhád!
Sőt ha tovább ingerled a vágyam durva haraggá,
rózsákat karodon mély harapás sebe fest.
Nem gátolhat a játékban tömör és kerek emlőd,
hadd szégyelje magát az, aki csúf s anya már,
de te itasd szemem a buja látás drága borával,
míg csak tűri a sors, s nem jön a végtelen éj.
Óh bár úgy fonnánk testemmel testedet egybe,

Velles, ut numquam solveret ulla dies!
Exemplo iunctae tibi sint in amore columbae,
Masculus et totum femina coniugium.
Errat, qui finem vesani quaerit amoris:
Verus amor nullum novit habere modum.
Terra prius falso partu deludet arantes,
Et citius nigros Sol agitabit equos,
Fluminaque ad caput incipient revocare liquores,
Aridus et sicco gurgite piscis erit,
Quam possim nostros alio transferre dolores:
Huius ero vivus, mortuus huius ero.
Quod mihi si secum tales concedere noctes
Illa velit, vitae longus et annus erit:
Si habit haec multas, fiam immortalibus illis:
Nocte una quivis vel deus esse potest.
Qualem si cuncti cuperent decurrere vitam
Et pressi multo membra iacere mero,
Non ferrum crudele neque esset bellica navis,
Nec nostra Actiacum verteret ossa mare,
Nec totiens propriis circum oppugnata triumphis
Lassa foret crines solvere Roma suos.
Haec certe merito poterunt laudare minores.
Laeserunt nullos pocula nostra deos.
Tu modo, dum licet, o fructum ne desere vitae,
Omnia si dederis oscula, pauca dabis.
Ac veluti folia arentes liquere corollas,
Quae passim calathis strata natare vides,
Sic nobis, qui nunc magnum spiramus amantes,
Forsitan includet crastina fata dies.

hogy szent láncukat szét sose törje idő,
 mint ahogy a gerlek egyforma s örök szerelemben
 csókosan élvezik át isteni életüket.
 Balga keresheti csak végét az igaz gyönyöröknek,
 mert az igaz vágy nem ismeri a zabolát,
 és hamarább megcsalja a gazdát a bevetett föld,
 és hamarább üz Sol zord fekete lovakat,
 és vizeit hamarább csalogatja vissza a forrás,
 száraz medrében hagyva halott halait,
 mint hogy én máshoz dobogó szívvel közelitsek:
 Ő volt hajnalom, és ő legyen alkonyom is!
 Adna ily éjeket, életnek sok volna egy év is!
 s nem sírnék, amikor hívna a csónakos agg,
 Adna sok ily gyönyör-éjt, ragyogó mennyekbe röpülnék:
 koldus is isten lesz isteni karjaiban!
 S bár mindenki csak ezt vágyná: vigadozva heverni
 víg szeretők bor- s mézillatu combjai közt:
 kard, kürt, hadihajó nem volna, se gyilkos erőszak,
 Ádria nem verné harcosaink tetemeit,
 s Róma! örök diadalmáidért gyűlölve örök gyász,
 gyermekeid gyásza most nem alázna porig!
 Engem méltán ér unokák dícsérete: istent
 nem sértette vidám örömeim pohara.
 Te pedig, édesem, élvezz! élvezz! — Csókjaidat ha
 mind elcsókoltad: látni fogod, he kevés!
 Látod? — az elnyilt rózsáról hullognak a szirmok,
 sárguló levelek úsznak a váza vizén!
 Éltünk büszke gyönyör, ragyogás, s holnapra mögöttünk
 döngve becsapja talán érckapuját a halál.

MARTIALIS

PHYLLIS

Cum duo venissent ad Phyllida mane fututum
Et nudam cuperet sumere uterque prior,
Promisit pariter se Phyllis utrique daturam,
Et dedit: ille pedem sustulit, hic tunicam.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

MARTIALIS

PHYLLIS

Ketten mentek a szép Phyllishez, s meztelen érték:
mindenik elsőnek vágyta ölelni a lányt.
„Mindenik első lesz!” — szólt Phyllis. — Jánus a szép nő,
és kétarcu a kéj: hátra s előre tekint.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

PETRONIUS ARBITER
EPIGRAMMA

„Uxor legitimus debet quasi census amari.”
Nec censum vellem semper amare meum.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

PETRONIUS ARBITER

A HITVES ÉS A FIZETÉS

Törvényes hitvesre tekints, mint fix fizetésre:
nem jó volna csupán élned a fixum után!

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

PETRONIUS ARBITER

EPIGRAMMA

Ite agite, iuvenes, et desudate medullis
Omnibus inter vos! non murmura vestra columbae,
Brachia non hederæ, non vincant oscula conchæ.
Ludite: sed vigiles nolite extinguere lychnos.
Omnia nocte vident, nil cras meminere lucernæ.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Nászra ma hát, gyöngypár, izzadjatok a szerelemben,
váljatok egy lénné, susogással, mint a galambok,
karral, mint indák, csókokkal, mint csigahéjak.
Vaď játékaitokra az őrmécs fénye ragyogjon:
mindent lát éjjel, mindent feled reggel a lámpás.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

EPIGRAMMA

Foeda est in coitu et brevis voluptas
Et taedet Veneris statim peractae.
Non ergo ut pecudes libidinosae
Caeci protinus irruamus illuc:
Nam languescit amor peritque flamma.
Sed sic sine fine feriat
Et tecum iaceamus osculantes.
Hic nullus labor est ruborque nullus:
Hoc iuvat, iuvat et diu iuvabit.
Hoc non deficit incipitque semper.

Országos Széchényi Könyvtár

A VALÓDI GYÖNYÖRŰSÉG

Csúf és kurta a Teljesülés kéje;
megvolt, s törve sohajtasz: „Kár, hogy megvolt!”
Kedvesem, ne siessünk, mint a barmok,
vágyainkat a Pillanatba ölni:
mert ellankad a tűz, elvész az érzés.
Inkább végtelen — így, így! — ünnepelvén
nyujtsuk a boldog heverést s a csókot!
Így majd semmi csömör nem ér el, semmi
lankadás; gyönyörünk volt, van, lesz, mindig
újra kezdődik, soha sincsen vége...

Országos Széchényi Könyvtár

CANTICUM CANTICORUM

Quam pulchra es, amica mea, quam pulchra es! .....
Iuncturae femorum tuorum, sicut monilia, quae fabricata
[sunt manu artificis.

Crura illius columnae marmoreae, quae fundatae sunt
[super bases aureas
Duo ubera tua sicut duo hinnuli capreae gemelli, qui
[pascuntur in liliis.

.....
Venter eius eburneus, distinctus sapphiris.

Venter tuus sicut acervus tritici, vallatus liliis,
.....

Laeva eius sub capite meo et dextera illius amplexabitur me,
Collum tuum sicut turris Libani.

ÉNEKEK ÉNEKE

Szép vagy, ó szerelmesem, szép! Lábadat sarú diszíti,
ritka drága gyöngyű;
tomporodnak kerülete, mint a mesterek kezébül
kikerült kösöntyű.

Lábadszára mint aranszin fundamentumon szökellő
karcsú oszlop, márvány;
a te két emlőd nyugalma, mint a liliommezőkön
legelő két bárány.

Köldököd mint illatozó olajok nyomától sikos
szép kerekded csésze,
Hasad mint a zaffirokkal rakott elefánttetemnek
drága tündöklése.

Hasad mint a liliommal köröskörül megkerített
dús gabonaasztag;
karod ámbraszin pereccel, két kezed nehéz gyűrűkkel
aranyosan gazdag.

Balkezed a fejem alatt, jobb kezeddal megölelgetsz,
megcirógatsz, édes;
nyakad mint a karcsú torony kimagaslik hasonlóan
Libanon hegyéhez.

Sicut turris David collum tuum: favus distillans labia tua,
[mel sub lingua tua,
Dentes tui sicut greges tonsarum, quae ascenderunt de
[lavacro.

Pone me ut signaculum super cor tuum, ut signaculum
[super brachium tuum,
Quia fortis est, ut mors dilectio, aquae multae non potue-
[runt extinguere

Veni, dilecte mi, egrediamur in agrum, mandragorae
[dederunt odorem,
Floruit vinea, fructus parturiunt mala in portis nostris.

Országos Széchényi Könyvtár

Nyakad mint a Dávid tornya; méz csepeg nyelved hegyéről;
inyed édességes;
fogaid mint most fürösztött tiszta hófehér juhocskák;
ajakaid tömjénes.

Halántékdod mint a sűrű selyem lomb közül kitetsző
darab pomagranát;
szemed mint a kék halastó; arcod ékességeinek
ki mondhatja számát?

Tégy engem mint egy pecsétet a te kebledre, mint egy
bélyeget karodra,
mert kemény a szerelem mint a koporsó és erős mint
nagy vizeknek sodra.

No, szerelmem, gyere menjünk a mezőre, illatoznak
künn a mandragórák;
már a szőlő is virágzik, s kifakadtak ajtónk előtt
a gyümölcsöző fák.

Országos Széchényi Könyvtár

UNDER DEN LINDEN

U nder der linden
an der heide,
da unser zweier bette was,
Da muget ir vinden
schöne beide
gebrochen bluomen unde gras.
Vor dem walde in einem tal
tandaradei!

schöne sanc diu nahtegal.

Ich kam gegangen
zuo der ouwe:
dô was mîn friedel komen ê.
Dâ wart ich empfangen,
hêre frouwe,
daz ich bin saelic iemer mê.
Kust er mich? wol tûsentstunt:
tandaradei!

sehet wie rôt mir ist der munt.

Dô hâte er gemachet
alsô rîche
von bluomen eine bettestat.
Des wirt noch gelachet
inneclîche,
kumt jemen an daz selbe pfat.
Bî den rôsen er wol mac,

A HÁRSFAÁGAK CSENDES ÁRNYÁN...

A hársfaágak
csendes árnyán,
ahol kettőnknek ágya volt,
ott láthatjátok
a gyeppárnán,
hogy fű és virág meghajolt.
Fölöttünk az ág bogán
Ejhajahujj!

dalolt ám a csalogány!

Vigan futottam
ki a rétre
Oly izgatottan
jött elémbel! —
Mily boldogság volt, Máriám!
Hogy megcsókolt-e? Meg biz ám!
Ejhajahujj!

Most is pirul belé a szám.

S tréfás-kacagva
hamar ágyat
vetett szép pázsitos helyen.
Nevethet rajta
s titkon vágyat
érezhet, aki arra jön.
mert jól láthatja a nyomot,

tandaradei!

merken wá mirz houbet lac.

Daz er bî mir laege,

wessez iemen,

(nu enwelle got!), sô schamte ich mich.

Wes er mit mir pflaege,

niemer niemen

bevinde daz wan er und ich,

Und ein kleines vogellin,

tandaradei!

daz mac wol getriuwe sin."

Ejhajahujj!

amit a fejem nyomott.

Ha tudná más azt,

hogy mi jártunk

Ott: óh hogy szégyelném magam!

Nem sejti más azt,

mit csináltunk,

csak ő maga, meg én magam,

meg egy kis madár a fán,

Ejhajahujj!

az nem árul el talán!

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

FRANCESCO BERNI

ALLA SUA INNAMORATA

Tu sei disposta pur ch'io muoia affatto,
Prima che viglia soccorrere,
E farmi andar in frega come un gatto.

Ma se per tuo amor debber morire,
Io tenterò col mio spirito addosso,
E sfamerommi innanzi al mio uscire.

E non ti varrà dir, non vo' non posso;
Cacciato ch'io ti avrò 'l mio spirito drento
Non ti avvedrai che il corpo sarà grosso.

Al tuo dispetto anche sarò contento,
E mi sterò nel tuo ventre a sguazzare,
Come se fosse proprio l'argomento.

Se i preti mi vorranno discacciare,
Non curerò minacce nè sconiuri,
Ti so dir, aranno agio di gracchiare.

Quando aran visto, che io non me ne curi,
Crederanno che sia qualche malia,
Presa a mangiar gli scaffì troppo duri;

E chi dirà che venga da pazzia.
Così alla fin non mi daranno impaccio,
E caverommi la mia fantasia.

SZERELMESEMHEZ

Azt akarod, hogy csúf halálra szálljak,
Nem könyörölsz, csak tűröd, hogy utánad,
mint árva kandúr, űzekedve járjak.

De ha megöl majd a szerelmi bánat,
vad bús, halott, meglepem fekhelyed,
és megenyhitem rajtad szomju számat.

Hiába nyögsz majd: „Távozz! Nem lehet”:
beléd hatolok én, buja kísértet,
s teherbe ejtem büszke testedet.

Én be fogom mocskolni félve féltett
szüzességed, s úgy fogok lubickolni
hasadon, mint ki máshoz sohse értett.

S ha aztán jönne ördög-űzni holmi
papocska: engem el nem űz! miattam
papolhat, hogyha kedve van papolni.

„Egy őrült ördög!” — mondja majd riadtan.
Ah! nékem nem lesz gát, hogy be ne tölsem
a vágyat, melyért lelkemet kiadtam.

S úgy fog vájkálni fogam a gyümölcsben,
mely tested kincse, mint kutya a csonton:
megtanítlak majd, szűzen élni, bölcsen!

Ma s'io piglio coi denti quel coraccio,
Io gli darò de' morsi come cane,
E insegnerògli ad esser sì crudaccio.

Tel dico ve', mi ammazzerò domane,
Per venir presto con teo a dormire,
Ed entrerotti dove t'esce il pane;

Si che vedi or se tu ti puoi pentire;
Io ti do tempo sol per tua sera,
Altramente diman mi vo' morire.

Non esser, come suoli, cruda e fiera,
Perchè s'io ci mettessi poi le mani,
Ti faria far qualche strana mattera.

Farotti far certi visacci strani,
Che specchiandoti arai maggior paura,
Che non ebbe Atteon in mezzo ai cani.

Se tu provassi ben la mia natura,
Tu teneresti via di contentarmi,
E non saresti contro me sì dura.

In fine son disposto d'ammazzarmi;
Perchè ti voglio in corpo un tratto entrare,
Ch'altro modo non è da vendicarmi.

S'io v'entro, io ti vo' tanto tribolare,
I' uscirò poi per casa la notte,
E ciò che troverò ti vo' spezzare.

Holnap meg fogom magam ölni, mondom,
hogy mihamarább ágyadban legyek már,
s belédhatoljak ama féltett ponton.

De ha magad tán meggondolnád: megvár
imádód még, hogy reggelig felelhess;
holnap reggelre én halott leszek már.

No hát most egyszer légy hozzám kegyelmes,
mert ha egyszer halott kezembe kaplak,
furcsán bűnhödsz! (A halott nem türelmes)

Különös és vad pózokra kapatlak,
hogy elborzadsz, mint Akteon, magadtól,
ha egy tükörkép megmutat magadnak.

Ha tudnád, bennem milyen láng gyuladt: oly
kegyetlen engem nem mernél gyötörni;
kedvemre inkább megölelnél akkor.

De nincs más hátra, mint magam megölni:
megbosszulván mit vétettél irántam,
úgy fogok tested szentélyébe törni!

Minden ruhádat eltépem, lehántom,
de megvetlek majd, és betöltve vágyam,
ha akonámat hordódból kirántom,

ott hagylak, föltakarva, a vad ágyon:
és akkor nézheted majd azt a poklot,
mely van, hogy egy vad ördög belejárjon,

Quand'io ti arò tutte le vesti rotte,
Io ti farò ancor maggior dispetto,
E ca verotti il zipol dalla botte,

E leverotti il panno di sul letto,
E ti farò mostrar quell'infernaccio
Ov'entra ed esce il Diavol maladetto.

Darotti tanto affanno e tant'impaccio,
Che non sarai mai più per aver bene,
S'io non mi scioglio di questo legaccio.

Sicchè stu vuoi uscir d'affanni e pene,
E se non vuoi diventar spiritata,
Accordarti con meco ti conviene.

Ma io ti veggio star tutt'ostinata,
E non aver pietà dei miei gran guai,
Ch'è forza farti andar co'panni alzata,

E di farti mostrar quel che tu hai.

s melyet ma rejtész. Szörnyű lesz a dolgod,
ha meghalok, míg nem leszek kegyelmes,
és minden varázst rólad föl nem oldok:

S ha nem kívánod, hogy kínokban elvesz,
hogy szellememtől megszállott maradj,
légy vágyaimmal szemben engedelmes,

és minden makacskodást abbahagyj:
mert hogyha nem adsz írt sebemre nékem,
megmutatom majd, leány, hogy ki vagy,

és minden szoknyád és inged letépem!

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

SONNETTS

I.

How sweet and lovely dost thou make the shame
Which, like a canker in the fragrant rose,
Doth spot the beauty of thy budding name!
O, in what sweets dost thou thy sins enclose!
That tongue that tells the story of thy days,
Making lascivious comments on thy sport,
Cannot dispraise but in a kind of praise;
Naming thy name blesses an ill report.
O, what a mansion have those vices got
Which for their habitation chose out thee,
Where beauty's veil doth cover every blot,
And all things turn to fair that eyes can see!
Take heed, dear heart, of this large privilege,
The hardest knife ill-used doth lose his edge.

II.

A woman's face, with Nature's own hand painted,
Hast thou, the master-mistress of my passion;
A woman's gentle heart, but not acquainted
With shifting change, as if false women's fashion;
An eye more bright than theirs, less false in rolling,
Gilding the object whereupon it gazeth;
A man in hew all *Hews* in his controlling,
Which steals men's eyes, and women's souls amazeth.

SZONETTJEIBŐL

I.

A szégyen is mily szép lesz, hogy tiéd!
 mely, mint a hernyó rózsailatot,
 szennyezi bimbós neved örömét!
 s bűnöd mily édességbe iktatod!
 A nyelv, ha, napjaid sorát kísérve,
 trágár híreknek szórja fűszerét,
 nem tud gáncsolni úgy, hogy ne dicsérne,
 neveddel megszentelve rossz hírét.
 Óh mily csodás lakása lett a boldog
 bűnnek, hogy benned lett vidám lakó,
 hol szépség fátyla fedi el a foltot,
 s minden gyönyör lesz, ami látható!

Ügyelj, szívem, mert nagy jogod jele:
 s tompul a tőr, ha félrevágysz vele!

II.

Lányarcot festett néked ős kezével,
 vágyaim úr-úrnője! a T'eremtés,
 s gyenge szíved, mint gyenge asszonyé, ver:
 de nincsen benned csalfa női lengés.
 Szemed fényesebb, de nem olyan álnok,
 s megaranyozza mind amire nézel,
 ki férfialakoddal asszonyálmot
 és férfiszemet egyenlőn ígél.

And for a woman wert thou first created;
Till Nature, as she wrought thee, fell a-doting,
And by addition me of thee defeated,
By adding one thing to my purpose nothing.

But since she prickt thee out for women's pleasure.
Mine be thy love, and thy love's use their treasure.

S talán először asszonytestre szánta
Természet-asszony, — de belészeretve
ébredő formád fiuvá kívánta,
vágyam számára hasztalan keretbe.

Óh ha már nők kincsévé kelle lenned,
hadd nékik gyönyöröd — s nekem szerelmed!

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

LA COURTISANE AMOUREUSE

Le jeune Amour, bien qu'il ait la façon
D'un dieu qui n'est encor qu'à sa leçon,
Fut de tout temps grand faiseur de miracles:
En gens coquets il change les Catons;
Par lui les sots deviennent des oracles;
Par lui les loups deviennent des moutons:
Il fait si bien que l'on n'est plus le même.
Témoin Hercule, et témoin Polyphème,
Mangeurs de gens: l'un, sur un roc assis,
Chantoit aux vents ses amoureux soucis,
Et, pour charmer sa nymphe joliette,
Tailloit sa barbe, et se miroit dans l'eau:
L'autre changea sa massue en fuseau
Pour le plaisir d'une jeune fillette.
J'en dirois cent: Bocace en rapporte un,
Dont j'ai trouvé l'exemple peu commun.
C'est Chimon, jeune homme tout sauvage,
Bien fait de corps, mais ours quant à l'esprit,
Amour le lèche, et tant qu'il le polit.
Chimon devint un galant personnage.
Qui fit cela? deux beaux yeux seulement.
Pour les avoir aperçus un moment,
Encore à peine, et voilés par le somme,
Chimon aima, puis devint honnête homme.
Ce n'est le point dont il s'agit ici.

A SZERELMES KURTIZÁN

Ámor, habár csak iskoláskölyök,
mégis nagy úr az istenek között:
nincs csodatévőbb, világrendjebontóbb,
ki által ostobákból okosok
és bölcs Cátókból lesznek kicsapongók
és bárányokká válnak farkasok,
a vak látó lesz és a látó vak lesz:
tanu Polyphémos, tanu Herakles;
egyik, ki sziklatrónusán nyögé
szerelmi gondját a szelek közé
s hogy elbájolja drága nimfalányát,
vizek tükrénél borotválkozott;
a másik elcserélte buzogányát
orsóval, s lányért lánná változott...
Százat mondhatnék... Boccaccio beszél el
egy példát, és nem közönségeset:
ifjú Chimonról szól ez az eset,
szép fiú volt, de savanyú kedéllyel:
lám ugyanez ma kedves és vidám,
mert egy pillantás visszaadta kedvét,
a szerelem kinyalta ezt a medvét...
Mi tett itt csudát? Két szép szem csupán.
Kipallérozván Ámor, a bölcs pallér,
általa Chimon máma kész gavallér.
De nem erről kívánok szólni most,

Je veux conter comme une de ces femmes
Qui font plaisir aux enfants sans souci
Put en son coeur loger d'honnêtes flammes.
Elle étoit fière, et bizarre surtout;
On ne savoit comme en venir à bout.
Rome, c'étoit le lieu de son négoce:
Mettre à ses pieds la mitre avec la crosse,
C'étoit trop peu; les simples monseigneurs
N'étoient d'un rang digne de ses faveurs.
Il lui falloit un homme du conclave,
Et des premiers, et qui fût son esclave;
Et même encore il y profitoit peu,
A moins que d'être un cardinal neveu.
Le pape enfin, s'il se fût piqué d'elle,
N'auroit été trop bon pour la donzelle.
De son orgueil ses habits se sentoient;
Force brillants sur sa robe éclatoient;
La chamarrure avec la broderie.
Lui voyant faire ainsi la renchérie,

Amour se mit en tête d'abaisser
Ce coeur si haut; et pour un gentilhomme
Jeune, bien fait, et des mieux mis de Rome,
Jusqu'au vif il voulut la blesser.
L'adolescent avoit pour nom Camille;
Elle, Constance. Et bien qu'il fût d'humeur
Douce, traitable, à se prendre facile,
Constance n'eut sitôt l'amour au coeur,
Que la voilà craintive devenue.
Elle n'osa déclarer ses désirs
D'autre façon qu'avecque des soupirs.

hanem arról, hogy egy oly könnyű lányka
szívében, aki könnyű kéjet oszt,
hogy ébredhet szerelem tiszta lángja.
Hősnőm büszke volt és bizarr leány,
senkise tudott vele bánni tán.
Rómában élt, és lábainál nyüzsgött
a hódolók tömegje, és ha püspök
jött, süveges, botos monsignorok:
az néki semmi volt és kis dolog
nagyobb volt igénye, bíborosra,
hogy szeszéjének rabjává tapossa,
s ágyáig az is csak ritkán hatolt,
ha a nagybátyja nem a pápa volt.
Sőt hogyha szemét olykor rávetette
maga a pápa: azt sem sokba vette.
Büszkén hordta gőgszagu köntösét,
melyen sok gyémánt égett szerteszét
és drága hímzés és ezer zsinórzat...

Ámor, ki minden gögtől visszaborzad,
meg akarta alázni e szívet,
addig mesterkedvén, míg el nem éri,
hogy lángra gyujtsa őt egy szép s hideg
legelegánsabb ifjú Róma-béli.
Camillenek hívták a fiut, s a hölgyet
Constancenak. És bár a fiú szelíd
s nyájas modoru, ezt a szívgyötörtet
félelem fogja el, ha közelít
szívének ifja. És be nem merészli
vallani vágyát; csupán sóhaja
árulja néha el, hogy mi baja.

Auparavant, pudeur ni retenue
Ne l'arrêtoient; mais tout fut bien changé.
Comme on n'eût cru qu'Amour se fût logé
En coeur si fier, Camille n'y prit garde.
Incessamment Constance le regarde;
Et puis soupirs, et puis regards nouveaux:
Toujours rêveuse au milieu des cadeaux:
Sa beauté même y perdit quelque chose;
Bientôt le lis l'emporta sur la rose.

Avint qu'un soir Camille régala
Des jeunes gens; il eut aussi des femmes:
Constance en fut. La chose se passa
Joyeusement; car peu d'entre ces dames
Étoient d'humeur à tenir des propos
De sainteté ni de philosophie:
Constance seule, étant sourde aux bons mots
Laissoit railler toute la compagnie.
Le souper fait, chacun se retira.
Tout dès d'abord Constance s'éclipsa,
S'allant cacher en certaine ruelle.
Nul n'y prit garde; et l'on crut que chez elle,
Indisposée, ou de mauvaise humeur,
Ou pour affaire, elle étoit retournée.
La compagnie étant donc retirée,
Camille dit à ses gens, par bonheur,
Qu'on le laissât, et qu'il vouloit écrire.
Le voilà seul, et comme le désire
Celle qui l'aime, et qui ne sait comment
Ni l'aborder, ni par quel compliment
Elle pourra lui déclarer sa flamme.
Tremblante enfin, et par nécessité,

Óh, életében most először érzi,
mi a szemérem és tartózkodás.
Camille mit sem vesz észre. Ily csodás
gőgű szívben, hogy sejtene szerelmet?
Constance pedig csak sóhajt ifja mellett
és ránéz, aztán csak sóhajt megint,
s minden pompa közt bús álmokba ring.
Még a szépségéből is szinte veszt már
rózsából liliommmá válni kezd már.

Történt, hogy Camille vacsorát adott
barátainak. Hölgyeket is hoztak.
Constance is ott volt. Bölcsen vígadott
a társaság; mert ritkán szórakoznak
az ilyenfajta hölgyek szent-hideg
vagy tudományos, unalmas beszéddel.
Csak Constance volt a viccekre süket
s csak ő előle nem fogyott az étel.
S oszlottak már, megvolt a vacsora:
de legelőször Constance tűnt tova,
elrejtőzván egy ágy mögötti zúgba.
Nem ügyelték: mindenki látta, tudta,
hogy rossz kedvű, gondolták, hazament,
vagy valami szerelmes üzlet hívja. —
Nemsokára egyedül maradt ifja,
a vendégek elmentek. Néma csend.
Camille leül és írni kezd. A lányka
egyedül vele végre, mint kívánta!
De előjönni sem mer, úgy remeg:
csak azt tudná, hogyan szólítsa meg!
és hogyan mondja meg neki, mi bántja? —
De végre látja, hogy nincs hátra más

Elle s'en vint. Qui fut bien étonné?
Ce fut Camille.

„Eh quoi! dit-il, madame,
Vous surprenez ainsi vos bons amis!”

Il la fit seoir. Et puis s'étant remis:

„Qui vous a cette cache montrée?

— L'Amour”, dit-elle. A ce seul mot sans plus,
Elle rougit; chose que ne font guère
Celles qui sont prêtresses de Venus:
Le vermillon leur vient d'autre manière.
Camille avoit déjà quelque soupçon
Que l'on l'aimoit; il n'étoit si novice
Qu'il ne connût ses gens à la façon:
Pour en avoir un plus certain indice,
Et s'égayer, et voir si ce cœur fier
Jusqu'au bout pourroit s'humilier,
Il fit le froid. Notre amante en soupire;
La violence enfin de son martyre
La fait parler. Elle commence ainsi:

„Je ne sais pas ce que vous allez dire
De voir Constance oser venir ici
Vous déclarer sa passion extrême.
Je ne saurois y penser sans rougir;
Car du métier de nymphe me couvrir,
On n'en est plus dès le moment qu'on aime.

s előjön. Képzeld, milyen bámulás fogja Camillet el.

— Asszonyom! — kiáltja —
hát így lepi meg ön barátait?

Leülteti, majd várva egy kicsit:

— Ki hitte volna — kezdi — hogy ön itt van?
S ki bujtatta el ott az ágykalitban?

— A szerelem — felelte, s elpirult
mint egy süldőlány (óh csodálatosság!).
Venus papnője, ama kitanult,
kire máskor csak festve jó pirosság.
Camille is azt már gyanította rég,
hogy szeretik — mert nem volt oly tudatlan,
hogy meg ne értené az arc jelét;
de hogy még jobban lássa s biztosabban,
s mulasson rajta, hogy e büszke szív
mennyire lett alázkodó s naiv,
hideget játszik. A nő csupa sóhaj;
de mert végre is a gyötrelmes óhaj
nem hagyja néma lenni, belekezd:

— Nem tudom, mit mond hozzá — nyögve szólal —
mit szól hozzá, hogy Constance merte ezt,
hogy bús szerelmét megvallniassa önnek.
Pirulnom kell, ha rája gondolok:
magamfajtnak máskor kis dolog,
de nagy dolog valódi szerelemnek.

Puis, quelle excuse! Hélas! si le passé
Dans votre esprit pouvoit être effacé!
Du moins, Camille, excusez ma franchise:
Je vois fort bien que, quoi que je vous dise,
Je vous déplaïs. Mon zèle me nuira.
Mais, nuise ou non, Constance vous adore;
Méprisez-la, chassez-la, faites-lui pis encore;
Elle est à vous." Alors le jeune homme:

„Critiquer gens m'est, dit-il, fort nouveau;
Ce n'est mon fait; et, toutefois, madame,
Je vous dirai tout net que ce discours
Me surprend fort, et que vous n'êtes femme
Qui dût ainsi prévenir nos amours.
Outre le sexe, et quelque bienséance
Qu'il faut garder, vous vous êtes fait tort.
A quel propos toute cette éloquence?
Votre beauté m'eût gagné sans effort,
Et de son chef. Je vous le dis encor,
Je n'aime point qu'on me fasse d'avance".

Ce propos fut à la pauvre Constance
Un coup de foudre. Elle reprit pourtant:

„J'ai mérité ce mauvais traitement,
Mais ose-t-on vous dire sa pensée?
Mon procédé ne me nuirait pas tant,
Si ma beauté n'étoit point effacée.
C'est compliment, ce que vous m'avez dit;
J'en suis certaine, et lis dans votre esprit:
Mon peu d'appas n'a rien qui vous engage.

Nincs más mentségem, mint hogy rossz vagyok,
s a mult, melyet jaj! le nem rázhatok.
Legalább, Camille, őszintén bolondok
a szavaim. Jaj, látom, bármit mondok,
neked nem tetszik. Épp szerelnem árt:
de árt, nem árt, Constance imád örökké.
Vessed meg! űzd el! verd ki! ő csak áld.
Zárd ki házadból, ne lásd soha többé:
ő a tiéd!

— Én nem fogom önt elítélni, mert
az nem szokásom, de beszéde meglep
és annyit mégis mondok, asszonyom,
ön nem olyan hölgy, aki szent szerelmet
emlegethetne nekünk nagy jogon.
A gyöngébb nemet én tisztellem önben,
de minek ez az eloquentia?
Igazságtalan önmagával szemben:
önnek nem kell így szónokolnia;
de habár szépségének nincs hija:
nincs kedvem a fölkinált szerelemben!

Villámcsapásaként sujtotta szemben
Constance-ot e szó, Mégis válaszolt:

— Megérdemlem, ha bánásmódja zord.
De — ha őszinte szóval meg nem bántom —
ha szépségem az volna, ami volt,
nem volna ön oly szigorú irántam.
Jól tudom, az imént bókolt csupán.
Nem tetszem önnek: ez az én hibám.
Szépségem, amely olyan ragyogó volt,

D'où me vient-il? je m'en rapporte à vous.
N'est-il pas vrai que naguère, entre nous,
A mes attraits chacun rendoit hommage?
Ils sont éteints ces dons si précieux:
L'amour que j'ai m'a causé ce dommage;
Je ne suis plus assez belle à vos yeux:
Si je l'étois, je serois assez sage.

— Nous parlerons tantôt de ce point-là,
Dit le galant: il est tard, et voilà
Minuit qui sonne; il faut que je me couche."
Constance crut qu'elle auroit la moitié
D'un certain lit que d'un oeil de pitié
Elle voyoit: mais d'en ouvrir la bouche,
Elle n'osa, de crainte de refus.
Le compagnon, feignant d'être confus,
Se tut longtemps; puis dit:

„Comment ferai-je?

Je ne me puis tout seul déshabiller.

— Eh bien! monsieur, dit-elle, appellerai-je?

— Non, reprit-il, gardez-vous d'appeler;
Je ne veux pas qu'en ce lieu l'on vous voie,
Ni qu'en ma chambre une fille de joie
Passe la nuit, au su de tous mes gens.

— Cela suffit, monsieur, repantit-elle.
Pour éviter ces inconvénients,
Je me pourrois cacher en la ruelle:
Mais faisons mieux, et ne laissons venir
Personne ici; l'amoureuse Constance

most megfogyott. Ki ebben a bűnös?
Én önt okolom. Azelőtt bűvös
testem bájának minden férfi hódolt.
E bájnak vége. Én önt okolom
és a szerelmet, ezt a romboló bort:
nem vagyok szép már, rossz a modorom,
s amit csak teszek, ellenszenves hóbort.

— Majd bölcselkedünk máskor e felett —
szólt a fiú — késő van: éjfelet
elvert; ideje már, hogy lefeküdjem.
Constance az ágyat nézte nagy szelíd
kivánsággal; remélte, hogy felit
ő kapja: de nem mert szólni ez ügyben,
mert félt, hogy visszautasítja majd.
A gavallér most hallgatott, zavart
színeelve, jó soká. Majd:

— Hogy csináljam?
Én levetkezni nem tudok magam.

— Engedje, hogy a szolgát becitáljam!

— Nem, isten őrizz! Mindjárt pletyka van.
Nem akarom, hogy önt velem találják
és megtudják, hogy éjnek éjszakáját
szobámban tölti egy örömlány.

— Elég, uram — Constance ezt válaszolta —
Hiszen azon segíthetünk talán:
visszabujok a függönyös zugolyba.
Vagy, még jobb lesz, nem is hívunk inast.
Ez egyszer Constance lesz lakája önnek:

Veut aujourd'hui de laquais vous servir.
Accordez-lui pour toute récompense
Cet honneur-là."

Le jeune homme y consent.

Elle s'approche; elle le déboutonne;
Touchant sans plus à l'habit, et n'osant
Du bout du doigt toucher à la personne.
Ce ne fut tout: elle le déchaussa.
Quoi! de sa main? quoi! Constance elle-même?
Qui fut-ce donc? Est-ce trop que cela?
Je voudrais bien déchausser ce que j'aime.
Le compagnon dans le lit se placa,
Sans la prier d'être de la partie.
Constance crut dans le commencement
Qu'il la vouloit éprouver seulement,
Mais tout cela passoit la raillerie.
Pour en venir au point plus important:

„Il fait, dit-elle, un temps froid comme glace;
Où me coucher?

Camille.

Partout où vous voudrez.

Constance.

Quoi! sur ce siège?

Camille.

Eh bien non; vous viendrez

Dedans mon lit.

Constance.

Délacez-moi, de grâce.

Camille.

Je ne saurois; il fait froid; je suis nu:

hiszen minden szerelmes érti azt.
legyen jutalma ez a szerelemnek,
ha semmi más.

Az nem ellenkezik,
s ruháját a lány kigombolja szépen;
ügyesen rakja s őrzi kezeit,
hogyan valahogyan testéhez ne érjen.
Aztán a cipőt kezdi valahogy —
Hogyan? Constance? Hogyan? Sajátkezűleg? ...
Miért ne? (Én is vágnék arra, hogy
egy drága lábon egy cipőt kifűzzek!) —
Végre Camille fáradtan ágyba rogy,
anélkül, hogy neki helyet kínáljon.
Az elején azt hitte még a lány,
csak tréfál és ingerkedik talán:
de ez már túlmegy tréfán és határon.
Hogy túl legyen mindjárt a fontosán,
megkérdi:

— Kihűlt a szoba egészen:

hol aludhatnék?

Camille:

— Ahol csak kíván.

Constance:

— Itt a széken?

Camille:

— Jöjjön az ágyamba tán ...

Constance:

— Kapcsoljon hát ki, az isten nevében!

Camille:

— Nem, hideg van, kapcsolja ki magát.

Délacez-vous." Notre amante ayant vu,
Près du chevet, un poignard dans sa gaine,
Le prend, le tire, et coupe ses habits,
Corps piqué d'or, garnitures de prix,
Ajustements de princesse et de reine:
Ce que les gens, en deux mois, à grand' peine,
Avoient brodé périt en un moment;
Sans regretter ni plaindre aucunement
Ce que le sexe aime plus que sa vie.
Femmes de France, en feriez-vous autant?
Je crois que non; j'en suis sûr; et partant
Cela fut beau sans doute en Italie.
La pauvre amante approche en tapinois,
Croyant tout fait, et que pour cette fois
Aucun bizarre et nouveau stratagème
Ne viendrait plus son aise reculer.
Camille dit: „C'est trop dissimuler;
Femme qui vient se produire elle-même
N'aura jamais de place à mes côtés:
Si bon vous semble, allez vous mettre aux pieds."

Ce fut bien là qu'une douleur extrême
Saisit la belle; et si lors, par hasard,
Elle avoit eu dans ses mains le poignard,
C'en étoit fait, elle eût de part en part
Percé son coeur. Toutefois l'espérance
Ne mourut pas encor dans son esprit.
Camille étoit trop connu de Constance:
Et que ce fut tout de bon qu'il eût dit
Chose si dure, et pleine d'insolence,
Lui qui s'étoit jusque-la comporté
En homme doux, civil et sans fierté,

Közel, egy asztalkán heverve, lát szerelmes hölgyünk egy tört, megragadja és fölhasítja drága köntösét. Zsinórja pattan, ugrál gombja szét, annyi szegény varrólánnyal áldozatja, mely a királynők kincsét meghaladja, két munkás hónap műve, oda lesz egy perc alatt: és neki semmi ez, mit más nő keservesen megsiratna. (Francia nők, megtennétek-e ti, ilyent? Alig hiszem. De hallani ha egy szép olasz nő csinálja.) —

Nos hát, a szegény szerelmes leány félőn közelg, remélve, hogy talán már nem talál ki szívének királya egyebet, ami akadály legyen...

De Camille szól:

— Kimondom kereken:

olyan hölgy, aki magát felkinálja, oldalam mellett nem feküldhet itt: ha télszik, lábaimhoz feketik.

Óh mint sebezte e hideg keménység a szép nő szívét! Ha véletlenül a tör ép akkor kezébe kerül, szívébe döfi menthetetlenül.

De fenntartotta mégis a reménység, mely még nem halt meg benne teljesen. Camille nem lehet őszintén ilyen udvariatlan, büszke, szívtelen,

Cela sembloit contre toute apparence,
Elle va donc en travers se placer
Aux pieds du sire, et d'abord les lui baise;
Mais point trop fort, de peur de le blesser.

On peut juger si Camille étoit aise.
Quelle victoire! Avoir mis à ce point
Une beauté si superbe et si fière!
Une beauté! . . . je ne la décris point,
Il me faudroit une semaine entière:
On ne pouvoit reprocher seulement
Que la pâleur à cet objet charmant,
Pâleur encor dont la cause étoit telle
Qu'elle donnoit du lustre à notre belle.
Camille donc s'étend, et, sur un sein
Pour qui l'ivoire auroit eu de l'envie,
Pose ses pieds, et sans cérémonie,
Il s'accommode et se fait un coussin;
Puis feint qu'il cède aux charmes de Morphée.
Par les sanglots notre amante étouffée
Lâche la bonde aux pleurs; cette fois-là
Ce fut la fin. Camille l'appela
D'un ton de voix qui plut fort à la belle.

„Je suis content, dit-il, de votre amour:
Venez, venez, Constance; c'est mon tour.”

Elle se glisse. Et lui, s'approchant d'elle:
„M'avez-vous cru si dur et si brutal,
Que d'avoir fait tout de bon le sévère?
Dit-il d'abord; vous me connoissez mal:
Je vous voulois donner lieu de me plaire.
Or, bien je sais le fond de votre cœur;

ki máskor csupa jószív és szerénység.
Tehát keresztben lábához hevert
s először is csókolni kezdte lábát
(de nagyon vadul csókolni se mert).

Elképzelhetni Camille boldogságát.
Óh mily diadal! Lenni ily csodás
és büszke szépség lábhoz alázója!
Nem írom le Constance-ot, mint szokás
(egy hétig is tudnék beszélni róla):
csak annyit mondok, hogy e szép, puha
test síma, bársony, olvatag husa
kissé sápadt volt: de oly módon sápadt,
hogy még növelt az minden kívánságot. —
Camille tehát lábát a lágy kebel
ivorszín, dupla párnájába nyomja
és sans gêne, mintha lábvánkosa volna,
hűs talpát rajtuk zsongatva hever,
és színleli, hogy Morpheusnak enged.
Ekkor, nem bírva tovább a szerelmet,
a nő egyszerre könnyekben kitör.
S mindennek vége! Minden gát letör.
Camille nem állja, s nyájashangu szóval
szól:

— Constance! Drága! Óh hogyan szeret!
Most rajtam a sor. Jöjjön közelebb.

S mig amaz felécsúszik, újra szól:
— Valóban oly durvának hitt talán,
hogy a szigorút szívtől-sugva játsszam?
Hát rosszul ismer. Próba volt csupán.
Nem vagyok olyan vad, amilyennek látszom.

Je suis content, satisfait, plein de joie,
Comblé d'amour: et que votre rigueur,
Si bon lui semble, à son tour se déploie;
Elle le peut; usez-en librement.
Je me déclare aujourd'hui votre amant,
Et votre époux; et ne sais nulle dame,
De quelque rang et beauté que ce soit,
Qui vous valût pour maîtresse et pour femme;
Car le passé rappeler ne se doit
Entre nous deux. Une chose ai-je à dire:
C'est qu'en secret il nous faut marier,
Il n'est besoin de vous spécifier
Pour quel sujet: cela vous doit suffire.
Même il est mieux de cette façon-là;
Un tel hymen à des amours ressemble:
On est époux et galant tout ensemble."
L'histoire dit que le drôle ajouta:

„Voulez-vous pas, en attendant le prêtre,
A votre amant vous fier aujourd'hui?
Vous le pouvez, je vous réponds de lui;
Son cœur n'est pas d'un perfide et d'un traître."
A tout cela Constance ne dit rien:
C' étoit tout dire: il le reconnut bien,
N'étant novice en semblables affaires.
Quant au surplus, ce sont de tels mystères
Qu'il n'est besoin d'en faire le récit.
Voilà comment Constance réussit.
Or, faites-en, nymphes, votre profit.
Amour en a dans son académie,
Si l'on vouloit venir à l'examen,
Que j'aimerois pour un pareil hymen,

Látni akartam, s most lálom, szívét
s elégedett vagyok s tele örömmel;
szeretem önt. Büntesse meg hívét:
rajtam a sor, megalázkodni önnel.
Állj rajtam bosszut, hogyha akarod,
mert mától fogva hódolód vagyok
és hitvesed; mert nem hiszem, hogy élne
lány, bármilyen szép, rangos és tanult,
ki mint kedves és nő, veled fölérne:
és köztünk ezután nem számít a mult.
De egyet meg kell mondanom előre:
titokban kell majd mennünk esküvőre.
Jobb is talán a titkos kézfogó,
intím házasság, amikor a kedves
egyszerre rejtett szerető és hitves...
S azt mondják, hozzátette a bohó:

— Akarod, addig is, míg pap clébe
mennénk, előlegezni magadat?
Teheted, mert imádód hív marad,
és árulás nem fér az ő szívébe.
Minderre Constance semmit sem felelt,
s e semmi — sok volt. Camille tudta, mert
nem volt már ujonc a szívek ügyében.
S most — jött az ős misztérium! Nem épen
szükséges bővebben leírni tán.
Elég, hogy Constance célját érte szépen
s tanulhat ebből mindenik leány.
Mert Ámor hirhedt akadémiáján
sok nő van, akit mérhetetlenül
inkább szeretnék feleségemül,

Mieux que mainte autre à qui l'on se marie.
Femme qui n'a filé toute sa vie
Tâche à passer bien des choses sans bruit:
Témoin Constance, et tout ce qui s'ensuit.
Noviciat d'épreuves un peu dures:
Elle en reçut abondamment le fruit.
Nonnes je sais qui voudroient, chaque nuit,
En faire un tel, à toutes aventures.
Ce que possible on ne croira pas vrai,
C'est que Camille, en caressant la belle,
Des dons d'amour lui fit goûter l'essai.
L'essai? je faux: Constance en étoit-elle
Aux éléments? Oui. Constance en étoit
Aux éléments, Ce que la belle avoit
Pris et donné de plaisirs en sa vie,
Compter pour rien jusqu'alors se devoit.
Pourquoi cela? Quiconque aime le die.

mint romlott úri hölgyet, aki száján
hordozza a büszke becsületet.
Higyjék el, sok ily szegény, megvetett
lány jobb, mint álszent apáca akárhány.,
De amit nem fognak elhinni már tán,
az az, hogy Camille tanította most
Constance-ot a szerelem gyönyörére.
Hogyan? Hát Constance nem hatolt-e mélyre
e tudományban? A-ra, B-re, C-re
kell-e oktatni azt, ki kéjet oszt
(s ez mestersége) teljes életében?
Akár hiszik, akár nem, így volt épen.
És aki azt kérdi, hogy: Hogy lehet?
kérdje akárkitől, aki — szeret!

Országos Széchényi Könyvtár

L'ANNEAU D'HANS CARVEL

Conte tiré de Rabelais

Hans Carvel prit sur ses vieux ans
Femme jeune en toute manière:
Il prit aussi soucis cuisants;
Car l'un sans l'autre ne va guère.
Babeau (c'est la jeune femelle,
Fille du bailli Concordat,) fut du bon poil, ardente et belle,
Et propre à l'amoureux combat.
Carvel, craignant de sa nature
Le cocuage et les railleurs,
Alléguoit à la créature
Et la légende et l'écriture,
Et tous les livres les meilleurs;
Blâmoit les visites secrètes;
Frondoit l'attirail des coquettes,
Et contre un monde de recettes
Et de moyens de plaire aux yeux
Invectivoit tout de son mieux.
A tous ces discours la galande
Ne s'arrêtoit aucunement,
Et de sermons n'étoit friande,
A moins qu'ils fussent d'un amant.
Cela faisoit que le bon sire
Ne savoit tantôt plus qu'y dire:
Eût voulu souvent être mort.

JANCSI ÚR GYŰRŰJE

Rabelais meséje

Vén napjaira Jancsi úr
fiatal nőt hozott a házba.
No főtt is irgalmatlanul
feje szegénynek gondba-lázba!
Bábika (igy hitták a lányt)
csinos, derék, jószőrű lány volt,
bírólány, hát sokat kívánt,
s a szerelemben csupa láng volt.
Volt mit törődni a komának,
hogy ne legyen fölszarvazott:
szerelmes versek és románcok
helyett olvasni asszonyának
csak erkölcsös mesét hozott,
és tartott erkölcsös beszédet,
szídta a sok tágszívű szépet,
sok romlott hiút és kacért,
amint csak a torkán kifért.
De az asszonyka nem szerette
a morált s prédikációt,
nem tűrte az orációt,
ám az udvarlást jól bevette.
Így lőn, hogy Jancsi gazda sokszor
annyira félt a csúfolóktól,
inkább kívánta a halált;
de volt néhány jó perc is olykor,

Il eut pourtant dans son martyre
Quelques moments de réconfort:
L'histoire en est très-véritable.
Une nuit qu'ayant tenu table,
Et bu force bon vin nouveau,
Carvel ronfloît près de Babeau,
Il lui fut avis que le diable
Lui mettoit au doigt un anneau;
Qu'il lui disoit: „Je sais la peine
Qui te tourmente et qui te gêne,
Carvel, j'ai pitié de ton cas
Tiens cette bague, et ne la lâches;
Car, tandis qu'au doigt tu l'auras,
Ce que tu crains point ne seras,
Point ne seras sans que le saches.
— Trop ne puis vous remercier,
Dit Carvel; la faveur est grande:
Monsieur Satan, Dieu vous le rende!
Grand merci, monsieur l'aumônier!
Là-dessus, achevant son somme,
Et les yeux encore aggravés,
Il se trouva que le bon homme
Avoit le doigt où vous savez.

amikor megnyugvást talált.
Egy éjjel, melyet jól betöltött
gyomorral Bábi mellett töltött
(étel-itallal jóllakott
s aztán kedvére hortyogott),
álmában megjelent az ördög,
s ujjára egy gyűrűt dugott
és mondta: „Látom a keserved,
mely téled minden nyugtot elvett,
s az nálam irgalomra lelt:
vedd e gyűrűt és jól viseld.
Mig ujjadról nem fog leesni,
az, ami aggódásba ejt,
tudtod nélkül nem fog megesni.”
„Hogy háláljam meg? Nagy öröm!” —
mondta Jancsi úr bölcs szavakkal —
„Isten fizesse meg kamattal;
irgalmas atyám, köszönöm!”
És az örömtől fölriasztva
s fölnyitva kissé szemeit,
hogy hol találta Jancsi gazda
dugva az ujját — sejtetik.

LES LUNETTES

J'avois juré de laisser là les nonnes:
Car, que toujours on vois en mes écrits
Même sujet et semblables personnes,
Cela pourroit fatiguer les esprits.
Ma muse met guimpe sur le tapis;
Et puis quoi? guimpe, et puis guimpe sans cesse;
Bref, toujours guimpe, et guimpe sous la presse.
C'est un peu trop. Je veux que les nonnains
Fassent les tours en amour les plus fins;
Si ne faut-il pour cela qu'on épuise
Tout le sujet. Le moyen? c'est un fait
Pas trop fréquent; je n'aurois jamais fait:
Il n'est greffier dont la plume y suffise.
Si j'y tâchois, on pourroit soupçonner
Que quelque cas m'y feroit retourner,
Tant sur ce point mes vers font de rechutes.
Toujours souvient à Robin de ses flûtes.
Or apportons à cela quelque fin;
Je le prétends, cette tâche ici faite.
Jadis s'étoit introduit un blondin
Chez des nonnains, à titre de fillette.
Il n'avoit pas quinze ans, que tout ne fût;
Dont le galant passa pour soeur Colette,
Auparavant que la barbe lui crût.

Megfogadtam, hogy többet nem beszélek
apácákról. Hisz már ugyis tele
velük minden írásom. Szinte félek,
az olvasó is elfárad bele.
Minden hősnőm apácafőkötőben,
múzsám apácafőkötőt visel,
apácáinkat száz mesébe szőttem,
s habár még százat mondhatnék is el
szerelmeikről — mert a szerelemnek
nagy menetében első sorba mennek —
vagy még ezer hamis históriát,
amennyit le nem írna tíz diák,
elég volt, s ez lesz utolsó, igérem.
Egy szőke fiú egyszer, nagy ledéren,
mivel apáca-szeretőt talált,
lányruhát vett föl, s a klastromba állt.
Bajusztalan fiú volt, tejes arcú,
egész gyermek még, és lány-módra karcsú.
Colette nővér! ez lett az új neve.
S a kis Colettet dédelgette Ágnes,
nem vélve, hogy mily drága multság lesz...
amíg egyszer csak megszűkült öve.
No volt is a zárdába lárma, botrány,
meglátva egy váratlan csecsemőt.

Cet entre-temps ne fut sans fruit: le sire
 L'employa bien; Agnès en profita.
 Las! quel profit! j'eusse mieux fait de dire
 Qu'à soeur Agnès malheur en arriva.
 Il lui fallut élargir sa ceinture,
 Puis mettre au jour petite créature
 Qui ressembloit comme deux gouttes d'eau,
 Ce dit l'histoire, à la soeur jouvenceau.
 Voilà scandale et bruit dans l'abbaye:
 „D'où cet enfant est-il plu? comme a-t-on,
 Disoient les soeurs en riant, je vous prie,
 Trouvé céans ce petit champignon?
 Si ne s'est-il, après tout, fait lui-même.”
 La prieure est en un courroux extrême:
 Avoir ainsi souillé cette maison!
 Bientôt on mit l'accouchée en prison;
 Puis il fallut faire enquête du père.
 Comment est-il entré? comment sorti?
 Les murs sont hauts, antique la tourière,
 Double la grille, et le tour très-petit.
 „Seroit-ce point quelque garçon en fille?
 Dit la prieure, et parmi nos brebis
 N'aurions-nous point, sous de trompeurs habits,
 Un jeune loup? Sus, qu'on se déshabille;
 Je veux savoir la vérité du cas.”
 Qui fut bien pris? ce fut la feinte ouaille:
 Plus un esprit à songer se travaille,
 Moins il espère échapper d'un tel pas.
 Nécessité, mère de stratagème,
 Lui fit ... — eh! bien? — lui fit en ce moment
 Lier ... eh quoi? — Foin! je suis court moi-même;

Egymás fülébe vihogott a sok lány:
„Ez a kis gomba lám, hogy idenőtt!”
Honnan jött? Tán csak nem pottyant az égből?

És a főnöknő vad haragra kékül:
így beszennyezni ezt a szent tanyát!

Előbb karcerba vetik a mamát,
azután kezdik a papát keresni.
Hogy jöhetett be? Melyik oldalon?
Magas fal, dupla rács és nagy torony...
ablak, amin alig lehet belesni...
„Tán lány ruhában jött be a betyár” —
szólt a főnöknő — „s juhaink sorában
egy ifju farkas báránybőrbe jár.
Nos... levetkezőnk, mentül szaporábban
mindannyian — nincs semmi irgalom:
az igazságot tudni akarom!”

Ki volt jobban lesujtva zavarában,
mint a hamis bárányka! Semmi mód
nem látszott, kettészelni a csomót.
Kihez, mihez forduljon nagy bajában,
hogy ebből a csávából mentse ki?

A szükség végre megsugott neki
egy egyszerű módot, lekötni szépen...
lekötni... mit? Hogy irjam ezt körül?
Lekötni azt... minek a nő örül.
Lekötni, nehogy áruló lehessen,
vékony cérnával, laposan, ügyesen...
És lekötötte, míg oly sima lett,
mint az apácák combjai felett.

D'un brin de fil il l'attache de sorte
Que tout sembloit aussi plat qu'aux nonnains:
Mais, fil ou soie, il n'est bride assez forte
Pour contenir ce que bientôt je crains
Qui ne s'échappe. Amenez-moi des saints;
Amenez-moi, si vous voulez, des anges;
Je les tiendrai créatures étranges,
Si vingt nonnains, telles qu'on les vit lors,
Ne font trouver à leur esprit un corps:
J'entends nonnains ayant tous les trésors
De ces trois sont la fille de l'onde
Se fait servir; chiches et fiers appas
Que le soleil ne voit qu'au Nouveau Monde,
Car celui-ci ne les lui montre pas.
La prieure a sur son nez des lunettes,
Pour ne juger du cas légèrement.
Tout à l'entour sont debout vingt nonettes,
En un habit que vraisemblablement
N'avoient pas fait les tailleurs du couvent.
Figurez-vous la question qu'au sire
On donna lors: besoin n'est de le dire.
Touffes de lis, proportion du corps,
Secrets appas, embonpoint, et peau fine,
Fermes tetons, et semblables ressorts,
eurent bientôt fait jouer la machine:
Elle échappa, rompit le fil d'un coup,
Comme un coursier qui romproit son licou,
Et sauta droit au nez de la prieure,
Faisant voler lunettes tout à l'heure
Jusqu'au plancher. Il s'en fallut bien peu
Que l'on ne vît tomber la lunetière.
Elle ne prit cet accident en jeu,

De cérna, vagy selyemfonál, ha vékony,
Uristen! szakadékony, pattanékony:
szentet köss így le, vagy angyalokat,
s hozz elibük húsz ifju zárdalánykát,
mint ott — kik minden köntösük lehányták —
s félek, a cérna mégis elszakad.
Képzellhetik! Oly ritka, büszke bájak
jöttek ott napvilágra! Melegebb
földeknek napja láthat ilyeket
szabadon — boldog, buja, messze tájak
láthatnak tán ilyeket szabadon,
vagy Hellasz hajdan ... Éden ... mit tudom?

A főnöknő föltette csiptetőjét,
hogy jól megvizsgálhassa az ügyet.
Jelt ad, s húsz ifju nővér lép előrébb
(az élet fáján gyenge szép rügyek),
oly toalettben, melyet láthatólag
nem a klastromok szabója szabott.
Gondolhatják, az ifju lánycsalónak
ez a látvány mily kínokat adott!
Hogyisne! bokros liliomtagok
bokroztak föl előtte, telt arányok;
keblet mutattak, dús csipőt, a lányok —
csak ő takarta mellét érthető
okokból, szegény, balga szerető!
bár mást is! — de már nincs ami megója,
a masinának működött rugója,
s kiugrott, mint a puszták vad csikója,
a főnök-nő szemébe — csiptető

L'on tint chapitre, et sur cette matière
 Fut raisonné longtemps dans le logis.
 Le jeune loup fut aux vieilles brebis
 Livré d'abord. Elles vous l'empoignèrent,
 A certain arbre en leur cour l'attachèrent,
 Ayant le nez devers l'arbre tourné,
 Le dos à l'air avec toute la suite.
 Et cependant que la troupe maudite
 Songe comment il sera guerdonné,
 Que l'une va prendre dans les cuisines
 Tous les balais, et que l'autre s'en court
 A l'arsenal où sont les disciplines;
 Qu'une troisième enferme à double tour
 Les soeurs qui sont jeunes et pitoyables
 Bref, que le sort, ami du marjolet,
 Écarte ainsi toutes les détestables;
 Vient un meunier monté sur son mulet,
 Garçon carré, garçon couru des filles,
 Bon compagnon, et beau joueur des quilles.
 „Oh! oh! dit-il, qu'est-ce là que je voi?
 Le plaisant saint! Jeune homme, je te prie,
 Qui t'a mis là? sont-ce ces soeurs? dis-moi;
 Avec quelqu'une as-tu fait la folie?
 Te plaisoit-elle? étoit-elle jolie?
 Car, à te voir, tu me portes, ma foi,
 (Plus je regarde et mire ta personne)
 Tout le minois d'un vrai croqueur de nonne.”
 L'autre répond: „Hélas! c'est le rebours;
 Ces nonnes m'ont en vain prié d'amours:
 Voilà mon mal. Dieu me doint patience!
 Car de commettre une si grande offense,
 J'en fais scrupule; et fût-ce pour le roi,

messze röpült a padlón — visszahökkent
a főnöknő, majd hátra nem bukott.
Bolond csikó! ilyen nagyot rugott!

De erre már a klastrom összeröfönt
s a főnöknőben gyúlt szörnyű harag.
Hamar kapitulumot tartanak
s az ifju farkast vén juhok kezére
bízzák büntetni. E vének pedig
az udvar közepére cipelik,
miként meghagyta csapatuk vezére,
s odaállítják egy nagy törzs elé,
de a hátsó felével kifelé,
s bilincset vonva lábára, kezére,
elszéledtek, otthagya a legényt,
a pellengéren, tűnődve, miként
lakoljon a gazember; s míg az egyik
összeszedett minden seprőt, botot,
a másik szent korbácsokért futott
(miket vezeklésül használtak eddig);
a harmadiknak cellák kulcsa csörgött
kezában, miket a gyanusított
ifjabb hölgyekre duplán fordított:
elég az, hogy mind elvivé az ördög,
pártfogolván a rajtért huncutot.

És lám, jön egy molnárlegény az utcán,
zömök fiú, lányok után futó,
kártyázni, inni, ... jól tudó,
Meglátja és szól: „Ej öcsém, de furcsán
kötöttek itt le! Szép szent, mondhatom!
Mi bűnért bűnhódsz e szégyenpadon?

Me donnât-on aussi gros d'or que moi.”
Le meunier rit; et sans autre mystère
Vous le délîe, et lui dit: „Idiot,
Scrupule! toi qui n'es qu'un pauvre hère!
C'est bien à nous qu'il appartient d'en faire!
Notre curé ne seroit pas si sot.
Vite, fuis-t'en, m'ayant mis en ta place;
Car aussi bien tu n'es pas, comme moi,
Franc du collier, et bon pour cet emploi:
Je n'y veux point de quartier ni de grâce.
Viennent ces soeurs; toutes, je te réponds,
Verront beau jeux si la corde ne rompt.”
L'autre deux fois ne se le fait redire;
Il vous l'attache, et puis lui dit adieu.
Large d'épualle, on auroit vu le sire
Attendre nu les nonnains en ce lieu.
L'escadron vient, porte en guise de cierges
Gaules et fouets, procession de vierges,
Qui fit la ronde a l'entour du meunier,
Sans lui donner le temps de se montrer,
Sans l'avertir. „Tout beau! dit-il, mesdames,
Vous vous trompez; considérez-moi bien:
Je ne suis pas cet ennemi des femmes,
Ce scrupuleux qui ne vaut rien à rien.
Employez-moi, vous verrez des merveilles:
Si je dis faux, coupez-moi les oreilles.
D'un certain jeux je viendrai bien à bout:
Mais quant au fouet, jen'y vaux rien du tout.
— Qu'entend ce rustre, et que nous veut-il dire?
S'écria lors une de nos sans-dents,
Quoi! tu n'es pas notre faiseur d'enfants?

Tán valamelyik ifjabb zárdalánykán
követtél el erőszakot? No lám, lám...
Mondd, jól esett? Csinos volt? Érdemes?
Látom, vidám fiú vagy és szemes:
no félhet is bármely apáca tőled!..."

S amaz felelt: „Jaj, épp ellenkezőleg:
hiába kérték ők szerelmemet,
azért ütöttek és karmolva téptek,
és a fához kötözték engemet.
Nem mertem tenni ilyen szörnyű vétket,
s nem mernék, bár aranyat oly nagyot
adnának érte, mint magam vagyok.”

Nevet a molnár, és többre se várva
feloldja őt és így szól: „Ostoba!
még ilyen szentet nem láttam soha!
A mi papunk bezzeg nem így csinálna.
No fuss hamar, hagyj engem itt helyedbe:
én nem leszek mindjárt úgy megijedve
pár apácától, mint te, bús legény;
csak jöjjenek! elbánok velük én!”
Amaz kétszer sem mondatá magának.
És most a molnár fordult be a fának.

Odakötözte jól és elszaladt.

Nos, ezalatt
jön ám nagy sorban az apáca-had.
Csakhogy ezuttal nincsen gyertya nála,
hanem bot s korbács. — S a molnárlegényt
körüállják és páholják szegényt,

Tant pis pour toi! tu paieras pour le sire:
Nous n'avons pas telles armes en main
Pour demeurer en un si beau chemin.
Tiens, tiens, voilà l'ébat que l'on désire."
A ce discours, fouets de rentrer en jeux,
Verges d'aller, et non pas pour un peu;
Meunier de dire en langue intelligible,
Crainte de n'être assez bien entendu:
„Mesdames, je... ferai tout mon possible
Pour m'acquitter de ce qui vous est dû."
Plus il leur tient des discours de la sorte,
Plus la fureur de l'antique cohorte
Se fait sentir. Longtemps il s'en souvint.
Pendant qu'on donne au maître l'anguillade,
Le mulet fair sur l'herbette gambade.
Ce qu'à la fin l'un et l'autre devint,
Je ne le sais, ni ne m'en mets en peine:
Suffit d'avoir sauvé le jouvenceau.
Pendant un temps, les lecteurs, pour douzaine
Des ces nonnains au corps gent et si beau,
N'auroient voulu, je gage, être en sa peau.

mig az kétségbeesve kiabálja:
„Csalódnak, hölgyek! Nézzenek meg engem!
Ne véljék bennem azt az ostobát!
Hadd fusson ő! Próbáljanak meg engem,
és csodát fognak látni majd, csodát!
Egynéhány szép nő nem riaszt meg engem!
Csak a korbáccsal ne verjenek engem!
Megteszek minden tőlem telhetőt...”
„Hát ez a bolond megint mit beszél itt?” —
tünődtek a fogatlan zárdanénik —
„Nem te kerestél nálunk szeretőt?
Nem te vagy, aki gyereket csináltál?...
Annál rosszabb neked, hogy ideálltál!”...

És záporosó módra verik őt...
Hiába nyögi: „Hölgyeim... bocsánat...
megteszek minden... tőlem telhetőt...”

Őszvére akközt a lisztes komának
kényelmesen legel az út gyepén —
s odakacsint, hogy jajgat a szegény...

LE COEUR

Le coeur est aout, disent les femmes;
Sans le coeur point d'amour, sans lui point de bonheur:
Le coeur seul est vaincu, le coeur seul est vainqueur.
Mais qu'est-ce qu'entendent ces dames
En nous parlant toujours du coeur?
En y pensant beaucoup, je me suis mis en tête
Que du sens littéral elles font peu de cas,
Et qu'on est convenu de prendre un mot honnête
Au lieu d'un mot qui ne l'est pas.
Sur le lien des coeurs en vain Platon raisonne,
Platon se perd tout seul et n'égare personne;
Raisonner sur l'amour, c'est perdre la raison;
Et dans cet art charmant la meilleure leçon,
C'est la nature qui la donne.
A bon droit nous la bénissons,
Pour nous avoir formé des coeurs de deux façons;
Car que deviendroient les familles
Si les coeurs des jeunes garçons
Étoient faits comme ceux des filles?
Avec variété le monde les moula,
Afin que la nature en trouvât à sa guise:
Prince, manant, abbé, nonne, reine, marquise,
Celui qui dit sanctus, celui qui crie allah!
Le bonze, le rabbin, le carme, le soeur grise,
Tous reçurent un coeur, aucun ne s'en tint là.

A SZÍV

Minden a szív — mondják a hölgyek —
szív nélkül szerelem s boldogság nem terem;
és minden a szívé: veszteség, győzelem —
de mire gondolnak e hölgyek
szívről beszélve szüntelen?

Tünődtem ezen én; — hogy ily döntéshez érjek
végül: nem értik ők szószerint a „szívet”,
hanem csak jámbor és illedelmes szóval élnek
a durva szó helyett.

Pláton a „szív-viszonyt” bár bölcelegve zengi:
Pláton maga marad és nem hisz néki senki.
Szerelemről aki bölcselkedik, bolond,
csak egy törvénye van e drága tudománynak,
az, mit a természet tár eléd és kimond;
más oktatóját ne kívánjad.

És ő kétféle szívet alkotott:
külön-külön fiúnak és leánynak.
Az emberiség régen elfogyott
volna, ha mind egyforma szíve volna:
azért adott különbözőt.

Apáca, márkínő, király, inas, komorna,
bonc, rabbi, szerzetes, vig cimbora s mogorva
pap — és a tagadó, ki Istent káromolja:
De egynek sem elég a maga szíve,
mindegyik még egy másikat kíván.

C'est peu d'avoir chacun le nôtre,
Nous en cherchons partout un autre.
Nature, en fait de coeurs, se prête à tous les goûts;
J'en ai vu de toutes les formes,
Grands, petits, minces, gros, médiocres, énormes;
Mesdames et messieurs, comment les voulez-vous?
On fait partout d'un coeur tout ce qu'on en veut faire;
On le prend, on le donne, on l'achète, on le vend;
Il s'élève, il s'abaisse, il s'ouvre, il se resserre;
C'est un merveilleux instrument:
J'en jouois bien dans ma jeunesse;
Moins bien pourtant que ma maîtresse.
O vous, qui cherchez le bonheur,
Sachez tirer parti d'un coeur.
Un coeur est bon à tout, partout on s'en amuse;
Mais à ce joli petit jeu,
Au bout de quelque temps, il s'use...

Országos Széchényi Könyvtár

Bolond egy szerszám a szív ám!
Sokat játszottam vele tiz-husz éve
(akkor voltam boldog legény)
és minden napom, éjem, évem
úgy eljátszottam, hogy a szívem
a sok játékban elkopott szegény.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

RÉPONSE

A la pièce intitulée le Coeur

Certaine dame honnête, et savante, et profonde,
Ayant lu le traité du Coeur,
Disait en se pâmant: „Que j'aime cet auteur!
Ah! je vois bien qu'il a le plus grand coeur du monde!
De mon heureux printemps j'ai vu passer la fleur;
Le coeur pourtant me parle encore:
Du nom de petit-coeur quand mon amant m'honore,
Je sens qu'il me fait trop d'honneur.”
Hélas! faibles humains, quels destins sont les nôtres!
Qu'on a mal placé les grandeurs!
Qu'on serait heureux si les coeurs
Étaient faits les uns pour les autres!
Illustre chevalier, vous chantez vos combats,
Vos victoires et votre empire;
Et dans vos vers heureux, comme vous pleins d'appas,
C'est votre coeur qui vous inspire.

Quand Lisette vous dit: „Rodrigue, as-tu du coeur?”
Sur l'heure elle l'éprouve, et dit avec franchise:
„Il eut encore plus de valeur
Quand il était homme d'église.”

FELELET A „SZIV” CIMÚ VERSRE

Bizonyos hölgy, nemes,
múvelt és szellemes,
így szólt olvasva a szívről írt kicsi mívét:
„Ez ám a jó író! Látszik, hogy szereti
a jót, hogy szereti a szívet
és jó nagy szíve van neki.
Lejárt már tavaszom, elhullatám virágom,
de még szívemhez szól a szív,
noha jól érzem én, ha hódoló barátom
kicsiny szívemnek, szivecskémnek hív,
tulságosan megtisztel engem,
mert szívem már túlnőtt ezen.
(Óh jaj, halandók, mért nincs semmi rendben
e földön? mért oly ellentétesen
van itt elosztva nagyság és kicsinység?
Úgy volna minden a szívem szerint,
és a szívek körül semmi baj, semmi inség,
hogyha egymáshoz volna mérve mind.)

Nemes lovag! a szív a fő! csak azt kövessed,
s szíveket ostromol lelkes orációd,
s szíveket hódít meg a versed,
ha szived adja rá az inspirációt.”

ANDRÉ CHÉNIER

UN JEUNE HOMME

J'étais un faible enfant, qu'elle était grande et belle,
Elle me souriait et m'appelait près d'elle.
Debout sur ses genoux, mon innocente main
Parcourait ses cheveux, son visage, son sein;
Et sa main, quelquefois, aimable et caressante,
Feignait de chatier mon enfance imprudente,
C'est devant ses amants, auprès d'elle confus,
Que la fière beauté me caressait le plus.
Que de fois (mais, hélas! que sent-on à cet âge?)
Les baisers de sa bouche ont pressé mon visage!
Et les bergers disaient, me voyant triomphant:
„Oh! que de biens perdus! O trop heureux enfant”.

ANDRÉ CHÉNIER

EGY IFJU PANASZA

Ó szép volt s nagy leány — én kicsi, gyöngye gyermek;
ajka mosolygva hitt, csalogatott: „ölelj meg!”
Térdére állított, és ártatlan kezem
tapintva dús haját, lágy arcait, selyem
keblét, ha néha tán tovább ment, túlmerészül,
enyelgő-kedvesen paskolt meg büntetésül.
Különösen, ha sok udvarlója irigy
szemmel vizsgálta őt, szökott játszani így.
Hányszor (óh jaj, de mit érez ily kis legényke?)
csókolta arcom és ajkam, ahol csak érte!
S ezt látva szólt a bús, mozgó szemű sereg:
„Óh tékozolt gyönyör! túl-boldog kisgyerek!”

Országos Széchényi Könyvtár

Et c'est Glycère, amis, chez qui la table est prête?
Et la belle Amélie est aussi de la fête?
Et Rose, qui jamais ne lasse les désirs,
Et dont la danse molle aiguillonne aux plaisirs?
Et sa soeur aux accents de la voix la plus rare
Unira, dites-vous, les sons de la guitare?
Et nous aurons Julie, au rire étincelant,
Au sein plus que l'albâtre et solide et brillant?
Certe, en pareille fête autrefois je l'ai vue,
Ses longs cheveux épars, courante, demi nue:
En ses bruyantes nuits Cithéron n'a jamais
Vu Ménade plus belle errer dans ses forêts.
J'y consens. Avec vous je suis prêt à m'y rendre.
Allons. Mais si Camille, ô dieux! vient à l'apprendre?
Quel orage suivra ce banquet tant vanté,
S'il faut qu'à son oreille un mot en soit porté!
Oh! vous ne savez pas jusqu'où va son empire.
Si j'ai loué des yeux, une bouche, un sourire,
Ou si, près d'une belle assis en un repas,
Nos lèvres en riant ont murmuré tout bas,
Elle a tout vu. Bientôt cris, reproches, injures:
Un mot, un geste, un rien tout était un parjure.
„Chacun pour cette belle avait vu mes égards.
Je lui parlais des yeux, je cherchais ses regards.”
Et puis des pleurs! des pleurs . . . que Memnon sur sa cendre

ÉJJELI VENDEGSÉG

Szóval, — Glycéra fog ma bennünket fogadni?
 s a szép Amália kész mivelünk mulatni?
 és Róza, kinek lágy tánca szenvedély
 sarkantyuja, s a vágy előtte nem alél?
 és húga, akinek szép énekét csodálják,
 hangjával fogja majd kísérni vad gitárját?
 Velünk lesz Júlia, a barna kacagó,
 kinek a melle oly kemény és csillogó?
 Egyszer már láttam őt hasonló orgiában,
 félmeztelen, zilált hajaknak oldalában:
 bacchánsnő soha szebb vad antik éjszakán
 nem őrvongott regés Kithéron hegyfokán.
 Jól van hát: kész vagyok veletek odamenni...
 De mi lesz, ha Camille hírt fogna róla venni?
 Mi lesz a vége majd ily éjnek, mily vihar,
 ha arról ő csak egy szót is rebegni hall?
 Ti nem is sejtitek, Camille mily szörnyű zsarnok:
 hacsak dicsérek egy szemet, mosolyt vagy arcot,
 vagy szép nőnek vagyok szomszédja vacsorán,
 aki fülembe súg, vigan nevetve rám,
 ő látja — s kész a könny, a korholás, a kétség;
 egy szó, egy mozdulat, előtte szörnyű vétség.
 Mit mondjak? bosszuja a tetteikig fajul.
 Képes megverni. S én azt szinlelem vadul,

A sa mère immortelle en a moins fait répandre,
Que dis-je? sa vengeance ose en venir aux coups;
Elle me frappe. Et moi, je feins, dans mon courroux,
De la frapper aussi, mais d'une main légère,
Et je baise sa main impuissante et colère;
Car ses bras ne sont forts qu'aux amoureux exploits.
La fureur ne peut même aigrir sa douce voix.
Ah! je l'aime bien mieux injuste qu'indolent.
Sa colère me plaît et décèle une amante.
Si j'ai peur de la perdre, elle tremble à son tour;
Et la crainte inquiète est fille de l'amour.
L'assurance tranquille est d'un coeur insensible...
Loin! à mes ennemis une amante paisible,
Moi, je hais le repos. Quel que soit mon effroi
De voir de si beaux yeux irrités contre moi,
Je me plais à nourrir de communes alarmes.
Je veux pleurer moi-même, ou voir couler ses larmes,
Accuser un outrage calmer un soupçon,
Et toujours pardonner ou demander pardon.

Mais quels éclats, amis? C'est la voix de Julie
Entrons. O quelle nuit! joie, ivresse, folie!
Que de seins envahis et mollement pressés!
Malgré de vains efforts que d'appas caressés!
Que de charmes divins forcés dans leur retraite!
Il faut que de la Seine, au cri de notre fête,
Le flot résonne au loin, de nos jeux égayé,

hogy én is megverem — de olyan könnyü kézzel,
hogy csöpp kezén dühöm végül is csókba vész el,
mert szerelem-csatán erős a karja csak,
s még a hangján se bír csufítani a harag.
Ah, inkább hadd legyen haragos, mint közömbös,
dúhe is ráadás szerelmi örömhöz.
Nem kérem senkinek, ha javát akarom,
a békés szeretőt. Mit ér a nyugalom?
Inkább kívánom én a vad szavak özönjét,
vagy magam sírni, vagy látni a lányka könnyét.
vadul vádolni vagy csitítani a csatát,
és megbocsátani, s kérni bocsánatát...

De mi ez? Júliát hallom már — friss kacajhang.
Lépjünk be! — Oh vig éj! vad mámor, buja barlang!
Hány drága mell husát dagasztja lágymomás!
s becézett bájakon boldog kéz orgonáz!
Hány szép test, mely takart, varázsait kitárja!
Hiszem, a Szajna is, ha víg zajunk bejárja
visszhangzó habjait, kicsap s a partra jó
s ágyán ébredve a szomszéd kereskedő,
ha ingerli irigy fülét a kéjes ének,
kétannyi csókot ad túl-ifju hitvesének.

RÖMISCHE ELEGIE

Froh empfind ich mich nun auf klassischem Boden begeistert;
 Vor- und Mitwelt spricht lauter und reizender mir.
 Hier befolg ich den Rat, durchblättere die Werke der Alten
 Mit geschäftiger Hand, täglich mit neuem Genuss.
 Aber die Nächte hindurch hält Amor mich anders
 [beschäftigt;
 Werd ich auch halb nur gelehrt, bin ich doch doppelt
 [beglückt.
 Und belehr ich mich nicht, indem ich des lieblichen Busens
 Formen spähe, die Hand leite die Hüften hinab?
 Dann versteh ich den Marmor erst recht; ich denk und
 [vergleiche.
 Sehe mit fühlendem Aug, fühle mit sehender Hand.
 Raubt die Liebste denn gleich mir einige Stunden des
 [Tages,
 Gibt sie Stunden der Nacht mir zur Entschädigung hin.
 Wird doch nicht immer geküsst, es wird vernünftig
 [gesprochen;
 Überfällt sie der Schlaf, lieg ich und denke mir viel.
 Oftmals hab ich auch schon in ihren Armen gedichtet
 Und des Hexameters Mass leise mit fingernder Hand

RÓMAI ELÉGIA

Óh mily lelkesüléssel tölt el e klasszikus ország!

Mily jól értem a mult és a jelen szavait!

Itt a tanácsot megfogadom, s naphosszat a régi

írók könyveiben keresek új örömet.

Éjjel azonban más tudománnyal foglal el Ámor:

fél-tanulás mellett kétszeres így a gyönyör.

S nem tanulás-e az is, míg kémlem a drága kebelnek

formáit, s kezem a karcsu csipőn lesuhan?

Igy értem meg a márványt, szellemem összehasonlít,

lát a tapintó kéz, látva tapintgat a szem!

Igy ha néhány órát ellopna napombul a kedves,

éjjeli órákkal kártalanít pazarul.

S nem mindég ölelünk, olykor csevegünk is okosan,

s míg ő szűnnyad, ezer gondolatot szövök én.

Sok versem született így édes oldala mellett

és a hexameter ütemeit remegő

Ihr auf den Rücken gezählt. Sie atmet in lieblichem
[Schlummer,
Und es durchglühet ihr Hauch mir bis ins tiefste die
[Brust.
Amor schüret die Lamp indes und denket der Zeiten,
Da er den nämlichen Dienst seinen Triumvirn getan.

ujjam az ő hátán olvasta ki. Lágyan aludt ő,

s halk lélekzete, míg szívemig ért, zene lett.

Ámor közben a mécsre vigyázott, s római költők

éjeit álmodván vissza, magában örült.

OSZK

Nemzeti Széchenyi Könyvtár

DAS TAGEBUCH

Wir hörens oft und glaubens wohl am Ende:
 Das Menschenherz sei ewig unergründlich,
 Und wie man auch sich hin und widwer wende,
 So sei der Christe wie der Heide sündlich.
 Das beste bleibt, wir geben uns die Hände
 Und nehmens mit der Lehre nicht empfindlich;
 Denn zeigt sich auch ein Dämon, uns versuchend,
 So waltet was, gerettet ist die Tugend.

Von meiner Trauten lange Zeit entfernt,
 Wie's öfters geht, nach irdischem Gewinne,
 Und was ich doch nur gewonnen und gelernt,
 So hatt ich doch nur immer Sie im Sinne;
 Und wie zu Nacht der Himmel erst sich sternet,
 Erinnerung uns umleuchtet ferner Minne:
 So ward im Federzug des Tags Ereignis
 Mit süßen Worten ihr ein freundlich Gleichnis.

Ich eilte nun zurück, Zerbrochen sollte
 Mein Wagen mich noch eine Nacht verspäten;
 Schon dacht ich mich, wie ich zu Hause rollte,
 Allein da war Geduld und Werk vonnöten.
 Und wie ich auch mit Schmied und Wagner tollte,
 Sie hämmerten, verschmähten, viel zu reden.

Addig halljuk, míg utoljára hisszük,
hogy az 'emberszív mindörökre rejtvény,
s bárhogy csűrjük-csavarjuk, hányjuk-vessük,
egyformán gyalgó pogány és keresztény;
jobb ha kezet szorítunk s nem keressük
szentek erényét, rideg tanra lesvén:
ha győz is rajtunk olykor a kísértés,
még az erkölcsre nem halálos sértés.

Világi üzlet egyszer hosszú útban
távol marasztott kedvesem szemétül,
de akármennyit nyertem és tanultam,
mindenről ő jutott eszembe végül,
és tűzpontokkal gyúlva drága multam,
mint csillagoktól esti ég ha szépül,
lőn nékem minden esemény, ha tollat
ragadtam, ő rá egy szép új hasonlat.

S sietnék vissza már. De jaj, törötten
kocsim még egy éjjelre elmarasztal;
már a viszontlátáson kéjelegtem,
s most túrni kell, s alkudni a paraszttal!
Bognárral és kováccsal pörlekedtem:
mind kalapál csak, szóval sem vigasztal,

Ein jedes Handwerk hat nun seine Schnurren.
Was blieb mir nun? Zu weilen und zu murren.

So stand ich nun, Der Stern des nächsten Schildes
Berief mich hin, die Wohnung schien erträglich.
Ein Mädchen kam, des seltensten Gebildes,
Das Licht erleuchtend, Mir ward gleich behäglich.
Hausflur und Treppe sah ich als ein Mildes,
Die Zimmerchen erfreuten mich unsäglich.
Den sündigen Menschen, der im Freien schwebet —
Die Schönheit spinnt, sie ist's die ihn umwebet.

Nun setzt ich mich zu meiner Tasch und Briefen
Und meines Tagebuchs Genauigkeiten,
Um so wie sonst, wenn alle Menschen schliefen,
Mir und der Trauten Freude zu bereiten;
Doch weiss ich nicht, die Tintenworte liefen
Nicht so wie sonst in alle Kleinigkeiten:
Das Mädchen kam, des Abendessens Bürde
Verteilte sie gewandt mit Gruss und Würde.

Sie geht und kommt; ich spreche, sie erwidert;
Mit jedem Wort erscheint sie mir geschmückter.
Und wie sie leicht mir nun das Huhn zergliedert,
Bewegen Hand und Arm, geschickt, geschickter —
Was auch das tolle Zeug in uns befiedert —
Genug, ich bin verworrner, bin verrückter,
Den Stuhl umwerfend, spring ich auf und fasse
Das schöne Kind; sie lispelt: „Lasse, lasse!

sőt, dühöm látva, még ő kezd morogni.
Mit volt mit tenni? Várni és dohogni.

Hát vártam, s az első korcsmába mentem,
láttam, olyan, meg lehet benne szállni,
a lépcső tiszta és a szála rendben,
a szoba csöndes, lehet benne hálni.,
Egy lányka jött, gyertyát hozott a szentem,
rögtön kezdem magamat jól találni.
Hiába, ha szabadján van az ember —
a szépség háló, s a szabadság tenger.

Majd nekiültem a levélírásnak
és elővettem magamnak a naplót
és kedvesemnek fölírni, mint más nap,
mit emlékembe az eltűnő nap rótt,
de lám, alig sikerült pár vonást csak
idézni, nem mint máskor, minden aprót:
a lány visszajött, vacsorámat hozta,
s kirakta, szemnek csinosan elosztva.

Jött-ment; szóltam s ő válaszolt; ügyesség
minden szavában, s bűvöl egyre jobban.
Szemeim nem győzik, hogy lesve lessék
fürge hajlását, s szívem vágyva dobban
s amíg a csirkét szeleteli — tessék!
ágaskodik ám valami titokban!
fölugrom, megfogom, földöntve székem;
remeg a drága: „Hagyjon békét nekem!”

Die Muhme drunten lauscht, ein alter Drache,
Sie zählt bedächtig des Geschäfts Minute;
Sie denkt sich unten, was ich oben mache,
Bei jedem Zögern schwänkt sie frisch die Rute.
Doch schliesse deine Türe nicht und wache,
So kommt die Mitternacht uns wohl zugute."
Rasch meinem Arm entwindet sie die Glieder,
Und eilet fort und kommt nur dienend wider;

Doch blickend auch! So dass aus jedem Blicke
Sich himmlisches Versprechen mir entfaltet.
Den stillen Seufzer drängt sie nicht zurücke,
Der ihren Busen herrlicher gestaltet.
Ich sehe, dass am Ohr, um Hals und Gnicke
Der flüchtigen Röte Liebesblüte waltet,
Und da sie nichts zu leisten weiter findet,
Geht sie und zögert, sieht sich um, verschwindet.

Der Mitternacht gehören Haus und Strassen,
Mir ist ein weites Lager aufgebreitet,
Wovon der kleinsten Teil mir anzusammen
Die Liebe rät, die alles wohl bereitet;
Ich zaudre noch, die Kerzen auszublassen,
Nun hör ich sie, wie leise sie auch gleitet,
Mit gierigem Blick die Hochgestalt umschweif ich.
Sie senkt sich her, die Wohlgestalt ergreif ich.

Sie macht sich los: „Vergönne, das ich rede,
Damit ich dir nicht völlig fremd gehöre.
Der Schein ist wider mich; sonst war ich blöde,
Stets gegen Männer setz ich mich zur Wehre,

„Fülel a nénim ott lenn, mint a sárkány
és minden percet számontart időmből.
Mig én fenn dolgozom, ő lenn vigyáz rám
s mindenért dül-fül és csörömpöl...
De ha nyitva hagyná az ajtaját tán...
pár óra éjjel jutna... az örömből...” —
szólt, s tagjait karomból kiszakítva
kiment, s szolgálni jött csak újra vissza,

de pillantani is! Oh mily ígéret
volt minden pillantásából kacsintó!
Nem nyomta vissza, ha sóhajban éledt
s lett keble jobban dagadó még s ringó.
Fülét, arcát, nyakát, a hófehéret,
muló pír lepte, gyorsajtásu bimbó.
S mikor már nem volt nálam semmi dolga,
ment s visszanezgett, és ment, vonakodva.

Házat, utcát éjjél takart be mélyen.
Egy széles, szép ágy van számomra vetve:
elférünk abban ketten is, remélem,
súgja incselgődő vágyam játszi kedve.
— Elfujjam-e a gyertyát, vagy had égjen? —
De hallom, jön már, halkan lépegetve.
Mohón szemlélem minden drága tagját —
Mellém hanyatlik — átfonom alakját. —

Kibomlik: „Pár szavam van, megbocsássa,
hogy ne öleljen teljes ismeretlen.
A látszat ellenem szól. Lásza, lásza,
eddig „büszkének” mondtak; megvettem

Mich nennt die Stadt, mich nennt die Gegend spröde;
Nun aber weiss ich, wie das Herz sich kehre:
Du bist mein Sieger, lass dich nicht verdriessen,
Ich sah, ich liebte, schwur dich zu geniessen.

Du hast mich rein, und wenn ichs besser wüsste,
So gäb ichs dir; ich tue was ich sage."
So schliesst sie mich an ihre süssen Brüste,
Als ob ihr nur an meiner Brust behage.
Und wie ich Mund und Aug und "Stirne Küss",
So war ich doch in wunderbarer Lage:
Denn der so hitzig sonst den Meister spielt,
Weicht schülerhaft zurück und abgekühlt.

Ihr scheint ein süsses Wort, ein Kuss zu gnügen,
Als wär es alles, was ihr Herz beehrte.
Wie keusch sie mir, mit liebevollem Fügen,
Des süssen Körpers Fülleform gewährte!
Entzückt und froh in allen ihren Zügen
Und ruhig dann, als wenn sie nichts entbehrte.
So ruht ich auch, gefällig sie beschauend.
Noch auf den Meister hoffend und vertrauend.

Doch als ich länger mein Geschick bedachte,
Von tausend Flüchen mir die Seele kochte,
Mich selbst verwünschend, grinsend mich belachte,
Nicht besser ward, wie ich auch zaudern mochte,
Da lag sie schlafend, schöner als sie wachte;
Die Lichter dämmerten mit langem Dochte.
Der Tages-Arbeit, jugendlicher Mühe
Gesellt sich gern der Schlaf und nie zu frühe.

a férfit; de most szívem dobbanása
oly hangos — és én olyan céda lettem!
Győztél — (bocsáss meg, hogy szóval zavarlak!) —
Láttalak, vágylak, élvezni akarlak!

„Tiszta vagyok még; és máskép ha volna,
megmondanám, mert bennem nincs hazugság.”
Igy édes keblét kebelemre nyomja,
mintha csak ott tudná találni nyugtát,
s én szemét-száját csókolgatva sorba,
helyzetem mégis percről-percre furcsább:
mert ami máskor gyakran oly keményen
hordta fejét, most meglapul szerényen.

A lányka, mintha nem is vágyna másra,
s egy édes szóval, egy csókkal betellnék,
oly szűziesen nyújtja tapadásra,
szűz ölelésre drága teste teljét.
Ártatlan csóktól gyullad arca lázra,
s elnyugszik, mint kit más sem érdekel még:
nos, nyugszom én is, de még bízva abban...
mi fejét máskor oly fenn hordta gyakran.

De sorsom aztán elgondolva jobban
főtt-forrt a lelkem dühvel, szenvedéllyel.
Magam átkoztam, magamon kacagtam
(de átok és düh semmi jót sem ér el).
Aludt éber-magánál bájosabban
a lány s a gyertya lankadt hosszú bélel.
Fiatal testet napi munka végén
siet az álom leigázni békén.

So lag sie himmlisch an bequemer Stelle,
Als wenn das Lager ihr allein gehörte,
Und an die Wand gedrückt, gequetscht zur Hölle,
Ohnmächtig jeher, dem sie nichts verwehrte.
Vom Schlangenbisse fällt zunächst der Quelle
Ein Wanderer so, den schön der Durst verzehrte.
Sie atmet lieblich holdem Traum entgegen;
Er hält den Atem, sie nicht aufzurägen.

Gefasst bei dem, was ihm noch nie begegnet,
Spricht er zu sich: So musst du doch erfahren,
Warum der Bräutigam sich kreuzt und segnet,
Vor Nestelknüpfen scheu sich zu bewahren.
Weit lieber da, wos Hellebarden regnet,
Als hier im Schimpf! So war es nicht vor Jahren,
Als deine Herrin dir zum ersten Male
Vors Auge trat im prachterhellten Saale,

Da quoll dein Herz, da quollen deine Sinnen,
So dass der ganze Mensch entzückt sich regte.
Zum raschen Tanze trugst du sie von hinnen,
Die kaum der Arm und schon der Busen hegte,
Als wolltest du dir selbst sie abgewinnen;
Vervielfacht war, was sich für sie bewegte:
Verstand und Witz und alle Lebensgeister
Und rascher als die andern jener Meister.

So immerfort wuchs Neigung und Begierde,
Brautleute wurden wir im frühen Jahre,
Sie selbst des Maien schönste Blum und Zierde;
Wie wuchs die Kraft zur Lust im jungen Paare!

Ágyamon aludt drága helyhezetben,
nyugodtan, mintha maga ágya volna;
s falhoz szorulva, kinnal, tehetetlen
az, kinek mindent megengedett volna —
mint bénult vándor kígyótól csipetten
a forrás mellett, melyhez űzné szomja —
lágý álma, pihegését hallva folyton,
hogy ne szűnjön, magamét visszfojtom.

Erényt csinálva végre a muszájból
szóltam magamhoz: „Ládd-c, most megérted,
hogy mért fél a varázstól, babonából
a vőlegény keresztét egyre mért vet?
Inkább hullna fejedre fejszezápör,
mint itt szégyenkezz! Ezt még meg nem érted!
Bezzeg nem így volt, mikor lánykád hajdan
először láttad, báli fényben, zajban!

„Akkor dagadt a szíved, és dagadtak
érzékeid, dagadt a férfi benned!
Őt fürge táncba hevesen ragadtad,
sietve karra, majd kebelre vened,
mintha magadtól féltenéd magadnak,
s százsorozódott minden erő benned,
ész, szellem, élc, de legjobban vadulva
az, ami oly szerényen meglapul ma.

„Így ébredt és nőtt hajlam és kívánság
és hamar lettünk vőlegény s menyasszony;
ő májusi virág és vágyó lányság
s minden érzékünk ég, hogy kéjt szakasszon.

Und als ich endlich sie zur Kirche führte,
Gesteh ichs nur, vor Priester und Altare,
Vor deinem Jammerkreuz, blutrünstiger Christe,
Verzeih mirs Gott, es regte sich der Iste.

Und ihr, der Brautnacht reiche Bettgehänge,
Ihr Pfühle, die ihr euch so breit erstrecktet,
Ihr Teppiche, die Lieb und Lustgedränge
Mit euren seidnen Fittichen bedecktet!
Ihr Käfigvögel, deren zwitscher-Sänge
Zu neuer Lust und nie zu früh uns wecket!
Ihr kanntet uns, von euerm Schutz umfriedet,
Teilnehmend sie, mich immer unermüdet.

Und wie wir oft sodann im Raub genossen
Nach Buhlenart des Ehstands heilge Rechte,
Von reifer Saat umwogt, vom Rohr umschlossen,
An manchem Unort, wo ichs mich erfrechte,
Wir waren augenblicklich, unverdrossen
Und wiederholt bedient vom braven Knechte!
Verfluchter Knecht, wie unerwecklich liegst du!
Und deinen Herrn ums schönste Glück betriegst du.

Doch Meister Iste hat nun seine Grillen
Und lässt sich nicht befehlen, noch verachten,
Auf einmal ist er da, und ganz im stillen
Erhebt er sich zu allen seinen Prachten;
So steht es nun dem Wanderer ganz zu Willen,
Nicht lechzend mehr am Quell zu übernachten.
Er neigt sich hin, er will die Schläferin küssen,
Allein er stockt, er fühlt sich weggerissen.

S mikor oltárhoz vezetém a lánykát,
a szent templomban, pap, előtt, bevallom,
de sőt fájdalmas szobrod festett gipsze
előtt, óh Krisztus, megmozdult... az ipsze.

„S óh ti nászágyunk függőnye! széles
dunnák, s ti dagadó mély csipkepárnák!
Paplanok, kik hőn vetettétek kéjes
csatáinkra selymetek zizge szárnyát!
Oh kis madárcák, kiknek szenvedélyes
szerelmünk költé dalra röpke álmát!
békétek látta harcainkat gyakran
(ő oly hálás volt, s én fáradhatatlan!)

„S lopva élveztük, mint tolvaj szerelmes,
a házastársak szent jogát gyakorta
nádasban, vagy vetés között, a selymes
fűben vágyunkat szemérmetlen oltva.
A vágy zsarnok volt, a test engedelmes,
s az ipsze jól szolgált, a drága szolgál!
De most hiába költöm a mihasznát
s a legszebb kéjtől fosztja meg a gazdát!

De ipsze úr szeszélyes. Hogy lehetne
rendelkezni — vagy nem törődni véle?
Egyszerre itt van, s csendben fölmeredve
teljes pompáig emeli szeszélye.
Most már a vándor, ha úgy tartja kedve,
térhet enyhülni forrás hús vizére, —
Az alvó lányra szomjasan hajol rá —
De majd, mintha valami visszatolná —

Wer hat zur Kraft ihn wieder aufgestöhlet,
Als jenes Bild, das ihm auf ewig teuer,
Mit dem er sich in Jugendlust vermählet?
Dort leuchtet her ein frisch erquicklich Feuer,
Und wie er erst in Ohnmacht sich gequälet,
So wird nun hier dem starken nicht geheuer,
Er schaudert weg, vorsichtig leise, leise
Entzieht er sich dem holden Zauberkreise,

Sitzt, schreibt: „Ich nahte mich der heimischen Pforte
Entfernen wollten mich die letzten Stunden,
Da hab ich nun, am sonderbarsten Orte,
Mein treues Herz aufs neue dir verbunden.
Zum Schlusse findest du geheime Worte:
Die Krankheit erst bewähret den Gesunden.
Dies Büchlein soll dir manches Gute zeigen,
Das Beste nur muss ich zuletzt verschweigen.“

Da kräht der Hahn. Das Mädchen schnell entwindet
Der Decke sich und wirft sich rasch ins Mieder.
Und da sie sich so seltsam wiederfindet,
So stutzt sie, blickt und schlägt die Augen nieder;
Und da sie ihm zum letztenmal verschwindet,
Im Auge bleiben ihm die schönen Glieder.
Das Posthorn tönt, er wirf sich in den Wagen
Und lässt getrost sich zu der Liebsten tragen

Und weil zuletzt bei jeder Dichtungsweise
Moralien uns ernstlich fördern sollen,
So will auch ich in so beliebtem Gleise
Euch gern bekennen, was die Verse wollen:

Ki költé alvó erejét acéllá,
ha nem a régi kedves drága képe,
kit ifjusága bűvölt életcélá
s emléke most is lángot önt erébe?
Előbb bénulás lankasztá facérrá,
most kétkedés lopózik erejébe:
elfordul, óvatossan, óvatossan,
a bűvös körből kivonódva lassan,

s leül, naplóját írni: „Közelegtem
haza és hozzád, s az utolsó órák
eltérítettek... óh mily környezetben
vont vissza vágyam s lőn megint mohó rád!
A régi titkos szó, hogy a betegben
látszik meg az egészség, így való hát.
Sok jót találsz, ha forgatod e könyvet:
de nem írhatom be a legkülönbet.”

És már a kakas szól. A lány kisurran
paplan alól s fűzőjét kezdi fűzni.
Szeme bámulva és hőkkenve pillan
s majd földre csügg, s amint távozva szűzi
teste utólszor még élémbe villan,
szép tagjait tekintetem megőrzi.
De kész a kocsim már, a kürtje harsan,
régí szépemhez röpit vissza gyorsan.

S mivel minden költői alkotásnak
szokott igénye a komoly tanulság,
hódolok és is e kedvelt szokásnak,
komoly versemnek így adva kulcsát:

Wir stolpern wohl auf unsrer Lebensreise,
Und doch vermögen in der Welt, der tollen,
Zwei Hebel viel aufs irdische Getriebe
Sehr viel die Pflicht, unendlich mehr die Liebe!

Ki vagyunk téve botlásnak, bukásnak
e föld útjain, melyek olyan furcsák:
a kötelesség ellenáll s hatalmas:
de csak szerelem lehet diadalmas!

ABENDPHANTASIE EINES LIEBENDEN

In weiche Ruh' hinabgesunken,
Unaufgestört von Harm und Not,
Vom süßen Labebecher trunken,
Den ihr der Gott des Schlummers bot,
Noch sanft umhüllt vom Abendliede
Der Nachtigall, im Flötenton,
Schläft meine Herzens-Adonide
Nun ihr behäglich Schläfchen schon.

Wohlauf, mein liebender Gedanke,
Wohlauf zu ihrem Lager hin!
Umwebe, gleich der Epheuranke,
Die engelholde Schläferin!
Genuss der übersüssen Fülle
Vollkommner Erdenseligkeit,
Wovon zu kosten noch ihr Wille,
Und ewig ach! vielleicht, verbeut! —

Ahi! Was hör'ich? — Das Gesäusel
Von ihres Schlummers Odemzug!
So leise wallt durch das Gekräusel
Des jungen Laubes Zephyrs Flug.
Darunter mischt sich ein Gestöhne,
Das Wollust ihr vom Busen löst,
Wie Bienensang und Schilfgetöne,
Wann Abendwind dazwischen bläst,

SZERELMES IFJU ESTFANTÁZIÁJA

Puha párnáin elterülve,
szívét bú és gond nem lepi,
a mézbortól elszenderülve,
mit álomisten nyujt neki,
— zsongó dallal ringatta enyhe
nyugalomba a csalogány —:
alszik szívem szelíd szerelme,
Adonide, a drága lány.

Föl, gondolat! gyors szárnyra kelvén
röpülj ágyához, érd el őt;
mint fája derekát a repkény,
fond át az alvó égi nőt!
Merülj a túlédés gyönyörbe,
izleld s részegülj italán,
mit nappal megtilt és örökre
— óh jaj, örökre! — tilt talán.

Ah, hallom, gyöngéden lehellő
sóhaj két ajkai közül,
mint tavaszi fák közt a szellő
friss lombon át zenét ha szűr;
ah, már piheg hókeble, látom!
és kéjesen nyög fel a mell:
méh döngicsél? szél zeng a nádon?
hűs szél, mely játszva lebben el?

O, wie so schön dahin gegossen,
Umleuchtet sie des Mondes Licht!
Die Blumen der Gesundheit sprossen
Auf ihrem wonnigen Gesicht.
Ihr Lenzgeruch wallt mir entgegen,
Süss, wie bei stiller Abendluft,
Nach einem milden Sprühereggen,
Der Moschushyacinthe Duft.

Nun kehre wieder! Nun entwanke
Dem Wonnebett! Du hast genug!
Sonst wirst du trunken, mein Gedanke,
Sonst lähmt der Taumel deinen Flug.
Du loderst auf in Durstesflammen! —
Ha! wirf ins Meer der Wonne dich!
Schlagt, Wellen, über mir zusammen!
Ich brenne! brenne! kühlet mich!

Végigomolva — óh be pajzán
fényt hint reá a holdvilág!
Mosolygva nyílik szende arcán
Az egészség, piros virág.
Két karja széttárul alattam,
mintha forrón ölelne át
engem, kinek haj! gondolatban
s álomban adja csak magát.

Térj vissza most a kéjes ágyról,
lelkem! elég volt, óh elég!
Vigyázz: a kéj, amelyre vágyol,
megöl, és szárnyad máris ég.
Máris lobogsz: fény, fáklya, villám!
Borulj a kéjbe! égj! sikolts!
Csapj át fölöttem, égi hullám!
óh égek, égek! olts el, olts!

Országos Széchényi Könyvtár

CHRISTIAN GUNTHER

AN SEINE SCHÖNE

Eröffne mir das Feld der Brüste,
Entschliess die wollustschwangre Schoos,
Gieb mir die schönen Lenden blos,
Bis sich des Monden Neid entrüste!
Die Nacht ist unsrer Lust bequem,
Die Sternen schimmern angenehm
Und buhlen uns nur zum Exempel:
Drum gieb mir Verliebten Kost,
Ich schenke dir der Wollust Most
Zum Opfer in der Keuschheit Tempel.

CHRISTIAN GUNTHER

NÁSZDAL

Bontsd ki a gyönyör rejtekébül
forrón lihegő sötét öled,
míg büszke combjaid felett
az irigy vén hold is kibékül!
Gyönyörünk csak álom, röpke láng;
s ezer csillagszemét reánk
fordítja a nagy éj vidáman...
— Add csókod innom, s én a kéjek
mustjával áldozok tenéked
a szüziesség templomában.

DAS HOHE LIED

Des Weibes Leib ist ein Gedicht,
Das Gott der Herr geschrieben
Ins grosse Stammbuch der Natur,
Als ihn der Geist getrieben.

Ja, günstig war die Stunde ihm,
Der Gott war hochbegeistert;
Er hat den spröden, rebellischen Stoff
Ganz künstlerisch bemeistert.

Fürwahr, der Leib des Weibes ist
Das Hohe Lied der Lieder;
Gar wunderbare Strophen sind
Die schlanken, weissen Glieder.

O welche göttliche Idee
Ist dieser Hals, der blanke,
Worauf sich wiegt der kleine Kopf,
Der lockige Hauptgedanke!

Der Brüstchen Rosenknospen sind
Epigrammatisch gefeilet;
Unsäglich entzückend ist die Säsur,
Die streng den Busen theilet.

HEINE

ÉNEKEK ÉNEKE

Az asszony teste költemény,
mit különös ihletésben
írt be a természet csodás
emlékkönyvébe az Isten.

Igen! az ihlet szállta meg
s ringatta teremő lázba
s a merev, lázadó anyagot
művészileg leigázta.

Valóban énekek-éneke
az édes asszonyi forma,
és mintha minden karcsú tag új
csodás-szavu versszaka volna.

Oh milyen isteni eszme ez,
a fehér nyak — hattyu-ringás!
hol a fürtös főgondolat,
a büszke fejecske, hintáz.

Két bimbó epigrammai élt
varázsol a mell csúcsára
s mily édes köztük a szigorú
sormetszet harmóniája!

Den plastischen Schöpfer offenbart
Der Hüften Parallele;
Der Zwischensatz mit dem Feigenblatt
Ist auch eine schöne Stelle.

Das ist kein abstraktes Begriffspoem!
Das Lied hat Fleisch und Rippen,
Hat Hand und Fuss, es lacht und küsst
Mit schöngereimten Lippen.

Hier athmet wahre Poesie!
Unmuth in jeder Wendung!
Und auf der Stirne trägt das Lied
Den Stempel der Vollendung.

Lobsingen will ich dir, o Herr,
Und dich im Staub anbeten!
Wir sind nur Stümper gegen dich,
Den himmlischen Poeten.

Versenken will ich mich, o Herr,
In deines Liedes Prächten;
Ich widme seinem Studium
Den Tag mitsammt den Nächten.

Ja, Tag und Nacht studier' ich dran,
Will keine Zeit verlieren;
Die Beine werden mir so dünn —
Das kommt vom vielen Studieren.

De leginkább plasztikus hatást
a csipők stílusa ér el,
s a közbevetett helyecske se rossz
a fügefalevéllal.

S nemcsak elvont poéma ez:
húsa-vére van a dalnak,
keze-lába van; csókol, nevet,
s csengőn rímelve az ajkak.

Valódi költészet lehel itt!
Báj minden fordulatban!
S a dalnak s nőnek homlokán
a tökélynek bélyege rajt van.

Dícsérlek téged, óh uram,
s előtted a porba hajlok:
mi mind csak kontárok vagyunk
melletted, mennyei dalnok!

Dalodnak szépségeibe
hadd merülök áhitattal:
tanulmányozni nem szünök azt
sem éjszaka, se nappal.

Igen! éjjel-nappal azt tanulom
az időt is szánva másról,
s lábszáram egyre vékonyodik
a sok-sok tanulástól.

MUSSET

BALLADE À LA LUNE

C'était, dans la nuit brune,
Sur le clocher jauni,
La lune,
Comme un point sur un i.

Lune, quel esprit sombre
Promène au bout d'un fil,
Dans l'ombre,
Ta face et ton profil?

Es-tu l'oeil du ciel borgne?
Quel chérubin caffard
Nous lorgne
Sous ton masque blafard?

N'es-tu rien qu'une boule?
Qu'un grand faucheur bien gras
Qui roule
Sans pattes et sans bras?

Es-tu, je t'en soupçonne,
Le vieux cadran de fer
Qui sonne
L'heure aux damnés d'enfer?

MUSSET

A HOLD BALLADÁJA

A hold a barna éjben
a torony sárgaszín
hegyében
ült, mint a pont az i-n.

Óh hold? tán cérnán enged
egy bús kéz föld iránt
és lenget
s szemközt s profilba ránt?

Félszemmel néz az este?
Vagy egy álcás cherub
lesve
és sárga maszkja rút?

Vagy épp egy labda lennél?
S mint egy nincs-lábu pók,
mennél,
s gurulsz csak, rest pufók?

Vagy ócskaság, vagy lom-vas,
vén óraszerkezet?
S hogy kongass,
pokol lesi neszed

Sur ton front qui voyage,
Ce soir ont-ils compté
    Quel âge
A leur éternité?

Est-ce un ver qui te rouge,
Quand ton disque noirci
    S'allonge
En croissant rétréci?

Qui t'avait éborgnée
L'autre nuit? T'étais-tu
    Cognée
A quelque arbre pointu?

Car tu vins, pâle et morne,
Coller sur mes carreaux
    Ta corne,
A travers les barreaux.

Va, lune moribonde,
Le beau corps de Phoebé
    La blonde
Dans le mer est tombé.

Tu n'en est que la face,
Et déjà, tout ridé,
    S'efface
Ton front dépossédé.

s most is, míg orcád bujdos,
néz mutatódra s vár:
a súlyos
örök kín múl-e már? ...

Vagy féreg rág, tapadva,
mikor, kormos korong.
apadva
véknyulsz, s félhold borong?

Mi tépte így föl orcád
a mult éjjel? Talán
egy zord ág
egy szűrös ormu fán?

És jöttél, mint ki sorvad,
s megtámasztád fakón
a szarvad
a rácsos ablakon ...

Menj, hold haló világa!
Óh szőke Phébe! Dúlt
és drága
tested tengerbe hullt.

Nem látni már csak arcod,
s a homlok bús ivén
a karcot, —
mily hervadt vagy s mi vén ...

Rends-nous la chasseresse,
Blanche, au sein virginal,
    Qui presse
Quelque cerf matinal!

Oh! sous le vert platane,
Sous les frais coudriers,
    Diane,
Et ses grands lévriers!

Le chevreau noir qui doute,
Pendu sur un rocher
    L'écoute,
L'écoute s'approcher.

Et, suivant leurs curées,
Par les vaux, par les blés,
    Les prées,
Ses chiens s'en sont allés.

Oh! le soir, dans la brise,
Phoebé, soeur d'Apollo,
    Surprise
A l'ombre, un pied dans l'eau!

Phoebé qui, la nuit close,
Aux lèvres d'un berger
    Se pose,
Comme un oiseau léger.

Te voltál rég a berken
a tegzes égi szűz,
    ki serken
és karcsu gímet űz?

Óh, hol a zöld platánfa,
s a mogyorós berek,
    — Diána! —
s a víg agársereg ? ! . . .

— Fülelt az éjszin zerge
szédítő szírttetőn:
    zörg-e
lépted, közelgetőn?

S riadt a falka, rajta!
Réten s völgy s halmon át
    hajtvá
a futó lakomát . . .

S langy esti szél szállt resten
lábad hús vizbe lép . . .
    s az estben
egy ifju megles épp . . .

Majd lengsz, vak éjbe szállva
s egy pásztor ajka vár
    s a szájra
lecsapsz, mint halk madár . . .

Lune, en notre mémoire,
De tes belles amours
L'histoire
T'embellira toujours,

Et toujours rajeunie,
Tu seras du passant
Bénie,
Pleine lune ou croissant.

T'aimera le vieux pâtre,
Seul, tandis qu'à ton front
D'albâtre
Ses dogues aboieront.

T'aimera le pilote
Dans son grand bâtiment,
Qui flotte,
Sous le clair firmament!

Et la fillette preste
Qui passe le buisson,
Pied lesté
En chantant sa chanson.

Comme un ours à la chaîne,
Toujours sous tes yeux bleus
Se traîne
L'Océan montueux.

Óh hold! év évre telhet,
de emlékünke még
szerelmed
ím lásd, ifjultan ég!

Multadtól szépre válva,
óh légy örökre már
áldva
járj telve, fogyva bár!

Még néznek rád kolompos
nyájak vén őrei,
míg lompos
ebük orcádra ri...

S szeret a bárkás, míg a
nagy halk faház halad
ringva
a tiszta ég alatt...

S a lányka is, ki zsenge
bokákkal berken át
lengve
dalolgat víg danát...

S a tenger, láncos medvéd,
lesvén hús kék szemed
kedvét,
ormótlan ing s remeg...

Et qu'il vente ou qu'il neige,
Moi-même, chaque soir,
    Que fais-je,
Venant ici m'asseoir?

Je viens voir à la brune,
Sur le clocher jauni,
    La lune
Comme un point sur un i.

Peut-être quand déchante
Quelque pauvre mari,
    Méchante,
De loin tu lui souris.

Dans sa douleur amère,
Quand au gendre béni
    La mère
Livre le clef du nid,

Le pied dans sa pantoufle,
Voilà l'époux tout prêt
    Qui souffle
Le bougeoir indiscret.

Au pudique hyménée
La vierge qui se croit
    Menée,
Grelotte en son lit froid,

És szél s hó idején is,
ha az est rámborul,
im én is
itt ülök jámborul

és nézlek, amint épen
a torony sárgaszín
hegyében
ülsz, mint a pont az i-n.*

Ha a férj izzad részeg
ágyban a kéj előtt,
te nézed
kaján mosollyal őt.

Vagy, ha víg nászi éjnek
nyitva meg a szobát,
vejének
a mama kulcsot ad, —
lábát papucsba tolva
látod a vőlegényt:
kioltja
a pisle gyertyafényt,

míg, hogy a mennybe jusson,
a szégyellős leány-
menyasszony
diderg a nyoszolyán;

---

* E költemény első részét (a csillaggal jelölt helyig) Tóth Árpád engedélyével, az ő fordításában közlöm. B. M.

Mais monsieur tout en flamme
Commence à rudoyer
    Madame
Qui commence à crier.

„Ouf! dit-il, je travaille,
Ma bonne, et ne tu fais rien
    Qui vaille
Tu ne te tiens pas bien.”

Et vite il se dépêche.
Mais quel démon caché
    L'empêche
De commettre un péché?

„Ah! dit-il, prenons garde
Quel témoin curieux
    Regarde
Avec ces deux grands yeux?

Et c'est, dans la nuit brune,
Sur son clocher jauni,
    La lune
Comme un point sur un i,

de ura meg se kérdi
s döfölni kezdi már
szegényt, ki
jajgat és kiabál.

„Ej”, — szól a férj — „hogyan fekszel?
Én dolgozok, s te nem
igyekekszel
segíteni, szívem?”

S megint elkezd, újra...
— De mily koboldcsapat
zavarja,
hogyan vágya lelohad?

„Ah”, — így nyög paplanán — „ki
les ott, ránk tűzve két
kiváncsi
gonosz tűzű szemét?”

Ő az! a hold! — Az éjben
a torony sárgaszín
hegyében
ül, mint a pont az i-n.

CHARLES BAUDELAIRE

LA PRIERE D'UN PAIEN

Ah! ne ralentis pas tes flammes;
Réchauffe mon coeur engourdi.
Volupté, torture des âmes!
Diva! supplicem exaudi!

Déesse dans l'air répandue,
Flamme dans notre souterrain!
Exauce une âme morfondue
Qui te consacre un chant d'airain!

Volupté, sois toujours ma reine!
Prends le masque d'une sirène
Faites de chair et de velours,

Ou verse-moi tes sommeils lourds
Dans le vin informe et mystique,
Volupté, fantôme élastique!

CHARLES BAUDELAIRE

EGY POGÁNY IMÁJA

Óh ne halkítsd lángod éjre
hevítsd fel zsibbatag szívem.
Gyönyör te lelkek kínja, kéje:
exaudi diva! supplicem.

Légben eloszló istenasszony,
láng, amely pincénkben lobog,
kínomon kényed irgalmazzon,
kinek ércdallal áldozok.

Gyönyör! légy úrnőm, mindig ébren,
húsból és bársonyból csinált
álarcot ölts, sziréni vértet.

Vagy a formátlan bor ködében
nehézkés álmodat kínáld.
Gyönyör! te ruganyos kísértet!

LÊTHE

Viens sur mon coeur, âme cruelle et sourde,
Tigre adoré, monstre aux airs indolents;
Je veux longtemps plonger mes doigts tremblants
Dans l'épaisseur de ta crinière lourde;

Dans tes jupons, remplis de ton parfum,
Ensevelir ma tête endolorie,
Et respirer, comme une fleur flétrie,
Le doux relent de mon amour défunt.

Je veux dormir! dormir plutôt que vivre!
Dans un sommeil, douteux comme la mort,
J'étalerai mes baisers sans remord
Sur ton beau corps poli comme le cuivre.

Pour engloutir mes sanglots apaisés
Rien ne me vaut l'abîme de ta couche;
L'oubli puissant habite sur ta bouche,
Et le Léthé coule dans tes baisers.

A mon destin, désormais mon délice,
J'obéirai comme un prédestiné,
Martyr docile, innocent condamné,
Dont la ferveur attise le supplice,

LÉTHE

Szivemre jer, kegyetlen, néma lélek,
imádott tigris, édes arcu rém;
hadd markolom ez illatos sörény
sűrűjét, melyhez nyúlni szinte félek;

hadd temetem be fájdalmas fejem
szoknyáid parfümített vánkosába,
s mint szétfúzott virág, árassza kába
utóízét az elhunyt szerelem.

Aludni, haj! aludni és nem élni!
a halálédes álom csábja vonz,
Szép testedet, mely síma, mint a bronz,
csókkal befedni s semmitől se félni!

Hogy elcsitítsa fáradt sóhajom,
nincs több olyan szer, mint örvényes ágyad,
csókjaidban hatalmas Léthe árad,
s a feledés lakozik ajkadon.

Gyönyörnek érzem sorsom új fulánkját
s tűröm ezentúl, mint egy hinni tért
hős vértanú, ártatlan elítélt,
kinek buzgalma szítja kínja lángját,

Je sucerais, pour noyer ma rancune,
Le néphentés et la bonne ciguë
Aux bouts charmants de cette gorge aiguë
Qui n'a jamais emprisonné de coeur.

és szívom, mint ki mérget tudva szív,
mézédes bürkét, mérgezett virágát
dús keblednek, mely duzzad a ruhán át
s amelyben sohasem volt zárva szív.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

CHARLES BAUDELAIRE

UNE MARTYRE

Au milieu des flacons, des stoffes lamées
Et des meubles voluptueux,
Des marbres, des tableaux, des robes parfumées
Qui traînent à plis somptueux,

Dans une chambre tiède où, comme en une serre,
L'air est dangereux et fatal,
Où des bouquets mourants dans leurs cercueils de verre
Exhalent leur soupir final,

Un cadavre sans tête épanche, comme un fleuve,
Sur l'oreiller désaltéré
Un sang rouge et vivant, dont la toile s'abreuve
avec l'avidité d'un pré.

Semblables aux visions pâles qu' enfante l'ombre
Et qui nous enchaînent les yeux,
La tête, avec l'amas de sa crinière sombre
Et de ses bijoux précieux,

Sur la table de nuit, comme une renoncule,
Repose; et, vide de pensées,
Un regard vague et blanc comme le crépuscule
S'échappe des yeux révoltés.

Sur le lit, le tronc nu sans scrupules étale
Dans le plus complet abandon

CHARLES BAUDELAIRE

GYÖNYÖRÖK MÁRTIRJA

Üvegcsék, illatok, kép, márvány, drága köntös,
nehéz brokáttal átszövött
lehulló dús szövet, mely nagy redőket öntöz,
és kéjes bútorok között,

hol a langyos szoba, fülledve mint üvegház,
veszélyes tikkadásba zár,
s holt csokrok porcellán sírjaiból meleg láz,
a végső sóhajpára száll,

egy fejetlen tetem önti vére folyóját,
élénk piros, csörgedező
vérét a vánkosokon, s a szomjas takarón át,
mely issza, mint aszú mező.

S mint sápadt vízió, amelyet költ az éjjel,
s mely szemeink bilincse lesz,
a fej, sötét haja sörényes nehezevel
s arany kövekkel ékszeres,

némán, mint egy virág, a kis szekrényre vetve
nyugszik; és gondolattalan,
kifordult szemein, cél nélkül szétmeredve,
az alkony fakósága van.

Az ágyon a csupasz törzs kábán, önfeledten,
szemérem nélkül tárja ki

La secrète splendeur et la beauté fatale
Dont la nature lui fit don;

Un bas rosâtre, orné de coins d'or, à la jambe,
Comme un souvenir est resté;
La jarretière, ainsi qu'un oeil secret qui flambe,
Darde un regard diamanté.

Le singulier aspect de cette solitude
Et d'un grand portrait langoureux,
Aux yeux provocateurs comme son attitude,
Révèle un amour ténébreux,

Une coupable joie et des fêtes étranges
Pleines de baisers infernaux,
Dont se réjouissait l'essaim des mauvas anges
Nageant dans les plis des rideaux;

Et cependant, à voir la maigreur élégante
De l'épaule au contour heurté,
La hanche un peu pointue et la taille frigante
Ainsi qu'un reptile irrité,

Elle est bien jeune encor! — Sone âme exaspérée
Et ses sens par l'ennui mordus
S'étaient-ils entr' ouverts à la meute altérée
Des désirs errants et perdus?

L'homme vindicatif que tu n'as pu, vivante,
Malgré tant d'amour, assouvir,
Combla-t-il sur ta chair inerte et complaisante
L'immensité de son désir?

a titkos, végzetes bájt, melyet céda kedvben
adott a természet neki;

egy rózsaszínű és aranycsikos harisnya
emlékül még lábán lebeg,
s a harisnyakötő villogó csatja pislá
gyémántja szemével rebeg.

E különös magány, e langyos, buja fészek,
és egy nagy arckép lankatag,
de szinte kihívó szeme valami részeg,
vad szerelemre vallanak,

rossz gyönyörökre és különös ünnepekre.
pokoli csókokkal teli,
hogy a gonosz sereg a függöny közt lebegve
a bűnt kedvtelten nézdeli.

Pedig ha elegáns soványságát e hullán
nézed a vállnak és futó
vonalban a csipőn, hogy száll tört rajzu hullám,
akár egy izgatott kigyó,

láthatod, hogy milyen ifjú még! — Béna lelket
s unalma-nyűtt érzéseit
a bolygó és veszett vágycsordák lelegelték,
alig nyitotta meg nekik?

A vad himnek, akit nyugtatni eleven még
legforróbb csókod sem tudott,
így koronázta meg vágyai végtelenjét
engedelmes, halott husod?

Réponds, cadavre impur! et par tes tresses roides
Te soulevant d'un bras fiévreux,
Dis-moi, tête effrayante, a-t-il sur tes dents froides
Collé les suprêmes adieux?

Loin du monde railleur, loin de la foule impure,
Loin des magistrats curieux,
Dors en paix, dors en paix, étrange créature,
Dans ton tombeaux mystérieux;

Ton époux court le monde, et ta forme immortelle
Veille près de lui quand il dort;
Autant que toi sans doute il sera fidèle,
Et constant jusqu'à la mort.

Felelj, bűnös tetem! s lázban emelve karja
merev hajaddal, szörnyű fej,
ajkához vitt-e, hogy hideg fogadra marja
utolsó csókjait? felelj!

— Távol a gúnyoló világtól és a piszkos
tömeg és kandi hivatal
szemeitől, nyugodj, különös hullá, titkos
sirodban, mely semmitse vall;

Szeretőd bolygja a világot, s halhatatlan
formád kísérti álmait;
s miként hozzá te itt, ő minden gondolatban
hű lesz tehozzád a sirig!

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

FEMMES DAMNÉES

A la pâle clarté des lampes languissantes,
Sur de profonds coussins tout imprégnés d'odeur,
Hippolyte rêvait aux caresses puissantes
Qui levaient le rideau de sa jeune candeur.

Elle cherchait, d'un oeil troublé par la tempête,
De sa naïveté le ciel déjà lointain,
Ainsi qu'un voyageur qui retourne la tête
Vers les horizons bleus dépassés le matin.

De ses yeux amortis les paresseuses larmes,
L'air brisé, la stupeur, la morne volupté,
Ses bras vaincus, jetés comme de vaines armes,
Tout servait, tout paraît sa fragile beauté.

Étendue à ses pieds, calme et pleine de joie,
Delphine la couvait avec des yeux ardents,
Comme un animal fort qui surveille une proie,
Après l'avoir d'abord marquée avec les dents,

Beauté forte à genoux devant la beauté frêle,
Superbe, elle humait voluptueusement
Le vin de son triomphe, et s'allongeait vers elle,
Comme pour recueillir un doux remerciement.

CHARLES BAUDELAIRE

KÁRHOZOTT ASSZONYOK

(*Delphine és Hippolita*)

Kikönyökölve mély, süppedő párnadombból,
míg lámpák illatos, halovány fénye dől,
Hippolita a bús, nagy ölelésre gondol,
mely élte függönyét most lebbentette föl.

Zivatartól zavart szemmel úgy nézi tiszta
fiatalsága tűnt egének messzijét,
mint fáradt utazó fordítja sírva vissza
a reggel elhagyott kék táj felé fejét.

Megtört szemeiben a könnyek lomha nedve,
a bágyadt, tompa kéj, amellyel föltekint,
s két karja, hasztalan fegyverként szertevetve,
kényes szépségének bús szolgálója mind.

Lábánál hangtalan — még rajta kéje láza —
Delphine heverve vad szemekkel ég s figyel
erős állat gyanánt, ki zsákmányát vigyázza,
melyet fogaival jegyzett magának el.

Térdein az erős szépség a gyenge mellett
diadala borát issza göggel teli,
s felé nyujtózva lány kéjjel a karcsu termet
édes köszönetét lankatag szürcsöli.

Elle cherchait dans l'oeil de sa pâle victime
Le cantique muet que chante le plaisir
Et cette gratitude infinie et sublime
Qui sort de la paupière ainsi qu'un long soupir.

— Hippolyte, cher coeur, que dis tu de ces choses;
Comprends-tu maintenant qu'il ne faut pas offrir
L'holocauste sacré de tes premières roses
Aux souffles violents qui pourraient les flétrir?

Mes baisers sont légers comme ces éphémères
Qui caressent le soir les grands lacs transparents,
Et ceux de ton amant creuseront leurs ornières
Comme des casriots ou des socs déchirants;

Ils passeront sur toi comme un lourd attelage
De chevaux et de boeufs aux sabots sans pitié...
Hippolyte, ô ma soeur! tourne donc ton visage,
Toi, mon âme et mon coeur, mon tout et ma moitié,

Tourne vers moi tes yeux pleins d'azur et d'étoiles!
Pour un de ses regards charmants, baume divin,
Des plaisirs plus obscurs je lèverai les voiles,
Et je t'endormirai dans un rêve sans fin!"

Mais Hippolyte alors, levant sa jeune tête:
— „Je ne suis point ingrate et ne me repens pas,
Mais Delphine, je souffre et je suis inquiète,
Comme après un nocturne et terrible repas.

Keresi halovány áldozata szemében
a néma éneket, melyet a kéj dalol,
a hálaéneket, mely mint sóhaj az éjben,
lassan dereng elő a szempillák alól.

— „Mit szólsz, Hippolitám, ez édes lanyhasághoz?
Megérted végre hát, mennyire nem szabad,
hogy durvább szerelem vad számumának áldozz
hervadni ennyi báj: első rózsáidat?

Csókjaim könnyűek, mint a tiszavirágnak
nyomai tiszta nagy esteli tó felett;
de szeretődé majd oly mélyen bevágnak
szívedbe, mint ekék és súlyos szekerek.

Úgy mennek rajtad át, mintha porba kavargott
úton ökörfogat megy kímélettelen...
Szívem, Hippolitám, fordítsd felém az arcod
te egész mindenem! te édes-egy felem!

Fordítsd felém szemed, mely kék ég s csupa csillag!
csak egy tekinteted isteni balzsamát:
és titkos gyönyörök sötét kútjai nyílnak,
oly szent, nagy álmokat ígézek én reád!”

S szólt most, ifjú fejét emelve, Hippolita:
„Hálátlan nem vagyok, s semmitse bánok én,
de, Delphine, szívemet valami elszorítja,
akár egy végzetes tivornya reggelén.

Je sens fondre sur moi de lourdes épouvantes
Et de noirs bataillons de fantômes épars,
Qui veulent me conduire en des routes mouvantes
Qu'un horizon sanglant ferme de toutes parts.

Avons-nous donc commis une action étrange?
Explique, si tu peux, mon trouble et mon effroi:
Je frissonne de peur quand tu me dis: mon ange!
Et cependant je sens ma bouche aller vers toi.

Ne me regarde pas ainsi, toi, ma pensée,
Toi, que j'aime à jamais, ma soeur d'élection,
Quand même tu serais une embûche dressée,
Et le commencement de ma perdition!"

Delphine secouant sa crinière tragique,
Et comme trépignant sur le trépied de fer,
L'oeil fatal, répondit d'une voix despotique:
— „Qui donc devant l'amour ose parler d'enfer?"

Maudit soit à jamais le rêveur inutile
Qui voulut le premier, dans sa stupidité,
S'éprenant d'un problème insoluble et stérile,
Aux choses de l'amour mêler l'honnêteté!

Celui qui veut unir dans un accord mystique
L'ombre avec la chaleur, la nuit avec le jour,
Ne chauffera jamais son corps paralytique
A ce rouge soleil que l'on nomme l'amour!

Érzem lecsapni rám szárnyát a rémületnek
s fekete fantomok zilált bataillonát,
amelyek nyugtalan s véres úton vezetnek,
véres, s mindenfelől zárt horizonton át.

Mondd, ha tudod okát különös zavaromnak:
mily titkos, ritka bűnt követtünk el ma itt?
Megborzongok, ha szólsz, s szólítasz, „angyalom!”-nak
és mégis ajkamat úgy vonzzák ajkaid.

Ne vesd hát oly vádul szemednek parazsát rám,
lelkem nővére, kit örökre szeretek,
szeretek, bár te vagy nem-alvólángu máglyám,
és a pokol nekem teveled kezdetett!”

Delphine, mint Pythia, vas triposzán tiporva,
s rázva fején a vad, tragikus fürtöket,
a végzetes szemű, zsarnokul válaszolja:
— „Poklot a szerelem előtt ki emléget?

Örökös átok a hasztalan álmodóra,
kitől a képtelen, bús balgaság kiteltt,
mely meddő bölcsesség vitáiba fonódva
a szerelembe is erényt és bűnt kevert!

Aki hőt és fagyot akar, reggelt meg estét,
keverní misztikus összhangba szüntelen,
az olyan sohasem hevíti béna testét
a vörös nap tüzén, amely a szerelem!

Va, si tu veux chercher un fiancé stupide;
Cours offrir un coeur vierge à ses cruels baisers;
Et, pleine de remords et d'horreur, et livide,
Tu me rapporteras tes seins stigmatisés;

On ne peut ici-bas contenter qu'un seul maître!"
Mais l'enfant, épanchant une immense douleur
Cria soudain: — „Je sens s'élargir dans mon être
Un abîme béant; cet abîme est mon coeur!

Brûlant comme un volcan, profond comme le vide,
Rien ne rassasiera ce monstre gémissant
Et ne rafraichira la soif de l'Euménide
Qui, la torche à la main, le brûle jusqu'au sang.

Que nos rideaux fermés nous séparent du monde,
Et que la lassitude amène le repos!
Je veux m'anéantir dans ta gorge profonde
Et trouver sur ton sein la fraîcheur des tombeaux!"

— Descendez, descendez, lamentables victimes,
Descendez le chemin de l'enfer éternel;
Plongez au plus profond du gouffre où tous les crimes
Flagellés par un vent qui ne vient pas du ciel,

Bouillonnent pêle-mêle avec un bruit d'orage;
Ombres folles, courez au but de vos désirs;
Jamais vous ne pourrez assouvir votre rage,
Et votre châtiment naîtra de vos plaisirs.

Menj csak, ha akarod, a bamba vőlegényhez,
kegyetlen csókjait túrni szűz testeden:
borzalommal teli hozod majd vissza kényes
lelked és meggyötört kebledet nekem...

Csak egy úrnak lehet szolgálni e világon!" —
mondta, s a gyermek így kiálta rá naiv
fájdalmában: „Jaj, az örvényt már nyílni látom!
magamban érzem azt! s ez az örvény a szív!

Oly mély ez, mint az űr, és úgy ég mint a vulkán.
Vad szörny! mely áldozat lehet elég neki,
az ádáz Furia szörnyű szomját eloltván,
ki fáklyát hordoz és vad vérét égeti?

Jer hát, jer! s függönyünk mindentől messzezárjon:
nyugtasson legalább e bágyadt gyöngesség!
Tudatom oltsa el mély öledben az álom,
s leljem meg kebleden a mély sírok hűsét."

— Szálljatok, szálljatok örökös poklotokban,
szálljatok lefelé, szegény áldozatok,
s az örvény fenekén, a szörnyű forgatagban,
mely nem égből ered, kínban forogjatok,

és korbácsolva, más bűnökkel összevissza,
vak árnyak, vágyatok mélyéig érve, és
örjögő lelketek semmise csillapítsa;
kéjeitek közül keljen a büntetés!

Jamais un rayon frais n'éclaira vos cavernes;
Par les fentes des murs, des miasmes fiévreux
Filtrent en s'emflammant ainsi que des lanternes
Et pénètrent vos corps de leurs parfums affreux.

L'âpre stérilité de votre jouissance
Altère votre soif et roidit votre peau,
Et le vent furibond de la concupiscence
Fait claquer votre chair ainsi qu'un vieux drapeau.

Loin des peuples vivants, errantes, condamnées,
A travers les déserts courez comme les loups;
Faites votre destin, âmes désordonnées,
Et fuyez l'infini que vous portez en vous!

Soha még friss sugár nem ért barlangotokba;
melynek résein át miazmás permeteg
szivárog, különös fényjátékban lobogva,
s iszonyu illatát beissza testetek.

Meddő kéjeitek fanyar emléke marja
bőrötök vánkosát, és fájó szomja bánt;
s a vak vágyakozás dühös szelű viharja
csavarja hústok vén lobogó gyanánt.

Távol az eleven világtól, elitélve,
bolygva pusztákon át, mint éhes farkasok,
a bennetek levő végtelentől kísérve,
óh szent rendetlenek! s üldözve, fussatok!

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

LES PROMESSES D'UN VISAGE

J'aime, ô pâle beauté, tes sourcils surbaissés,
D'où semblent couler des ténèbres;
Tes yeux, quoique très noirs, m'inspirent des pensées
Qui ne sont pas du tout funèbres.

Tes yeux, qui sont d'accord avec tes noirs cheveux
avec ta crinière élastique,
Tes yeux, languissant, me disent: „Si tu veux,
Amant de la muse plastique,

Suivre l'espoir qu'en toi nous avons excité,
Et tous les goûts que tu professes,
Tu pourras constater notre véracité
Depuis le nombril jusqu'aux fesses;

Tu trouvera au bout de deux beaux seins bien lourds,
Deux larges médailles de bronze,
Et sous un ventre uni, doux comme du velours,
Bistré comme la peau d'un bronze,

Une riche toison qui, vraiment, est la soeur
De cette énorme chevelure,
Souple et frisée, et qui l'égale en épaisseur,
Nuit sans étoiles, Nuit obscure!"

EGY ARC IGÉRETEI

Szeretem, sápadt lány, lágyív szemöldököd,
mely alól éj árad sötétén.

Szemed sötét, de mit sötét szemed mögött
olvasok, nem gyász, semmiképen.

Szemed, mely épen oly színű, mint hajzatod
rugalmas hajzatod erdője,
szemed bágyadtan így biztat: „Ha akarod,
plasztikus múzsa szeretője,

követni vágyad s reményed csillagát,
melyet kigyujtott ritka fényünk,
köldöktől a farig, győződj meg sorra hát,
hogymind igaz, amit ígérünk!

Két bronzérmét találsz a mell csúcsaira
kiszögezve nyúlni előre;
s a drága has alatt, mely bársony és sima
és barna, mint a hindu bőre,

prémet lelsz gazdagon, mely mint a dús Hajak
testvére, sűrűn terped széjjel,
s époly lágy és tömött, s époly fekete, vak,
vak éjjel, csillagtalan éjjel!”

CHARLES BAUDELAIRE

LE JET D'EAU

Tes beaux yeux sont las, pauvre amante!
Reste longtemps sans les rouvrir,
Dans cette pose nonchalante
Où t'a surprise le plaisir,
Dans la cour le jet d'eau qui jase
Et ne se tait ni nuit ni jour
Entretient doucement l'extase
Où ce soir m'a plongé l'amour.

La gerbe épanouie
En mille fleurs,
Où Phœbé réjouie
Met ses couleurs,
Tombe comme une pluie
De larges pleurs.

Ainsi ton âme qu'incendie
L'éclair brûlant des voluptés
S'élançe, rapide et hardie,
Vers les vastes cieux enchantés.
Puis elle s'épanche, mourante,
En un flot de triste langueur,
Qui par une invisible pente
Descend jusqu'au fond de mon cœur.

A SZÖKŐKÚT

Fáradt szemed, szegény szerelmem;
hagy hunyva hosszan: ne beszélj.
Maradj a hanyag helyhezetben,
amelyben meglepett a kéj.
Künn a szökőkút, mely csevegdél,
és nem szűnik sem éj, se nap,
táplálja, melybe meritettél
ma: elragadtatásomat.

Ezer virágot ont ki
s ezer lepkét,
melyekre Phébe hinti
ezer színét:
nagy könnyeit úgy önti
záporba szét.

Igy a te lelked, melyet hőn
a gyönyörök villáma gyújt,
kirebben gyorsan s vakmerően
szárnyat nagy, büvös égbe nyújt.
De majd lehalva, szárnyelejtőn
bús bágyadásba márt az ár,
amely egy láthatatlan lejtőn
lelkemnek is mélyébe száll.

La gerbe épanouie
En mille fleurs,
Où Phoebé réjouie
Met ses couleurs,
Tombe comme une pluie
De larges pleurs.

O toi que la nuit rend si belle,
Qu'il m'est doux, penché vers tes seins,
D'écouter la plainte éternelle
Qui sanglote dans les bassins!
Lune, eau sonore, nuit bénie,
Arbres qui frissonnez autour,
Votre pure mélancolie
Est le miroir de mon amour.

La gerbe épanouie
En mille fleurs,
Où Phoebé réjouit
Met ses couleurs,
Tombe comme une pluie
De larges pleurs.

Ezer virágot ont ki
s ezer lepét,
melyekre Phébe hinti
ezer színét:
nagy könnyeit úgy önti
záporba szét.

Te, kit oly széppé tesz az éjjel,
de jó, ha kebleden vagyok,
az örök panaszt színi kéjjel,
mely a medence közt zokog.
Hold, zengő víz s te éj, te áldott
s ti fák magányos borzama,
szeplőtlen melankóliátok
szerelmem édes tükre ma.

Ezer virágot ont ki
s ezer lepét,
melyekre Phébe hinti
ezer színét:
nagy könnyeit úgy önti
záporba szét.

FIFI S'EST RÉVEILLÉ

Fifi s'est réveillé. Dès l'aube tu m'as dit
Bonjour en deux baisers, et le pauvre petit
Pépia, puis remit sa tête sous son aile
Et tut pour le moment sa gente ritournelle.
Ici je te rendis pour les tiens un baiser
Multiforme, ubiquiste et qui fut se poser
De la plante des pieds au bout des cheveux sombres
Avec des stations aux lieux d'éclairs et d'ombres,
Un jeu (car tu riais) ridiculement doux,
Et, brusque, entre les tiens je poussai mes genoux,

Tôt redressé sur eux et, penché vers ta bouche,
Fus brutal sans que tu te montrasses farouche,
Car tu remerciais dans un regard mouillé.
C'est alors que Fifi, tout à fait réveillé,
Le mignon compagnon! comparable aux bons drilles.
Que le bonheur d'autrui ne fait pas envieux,
Salua mon triomphe en des salves de trilles
Que tout son petit coeur semblait lancer aux cieux.

Il sautillait, fiérot, comme un gars qui se cambre,
Acclamant un vainqueur justement renommé,
Et l'aurore éclatant aux carreaux de la chambre
Attestait sans mentir que nous avions aimé.

FIFI

Fifike fölriadt — mivel két cuppanó
csókkal mondtál nekem jó reggelt: — és a jó
madárka fölfütyült; — de csőre visszabénult
szárnya alá, s dala megint álomba némult
Ekkor visszaadtam drága csókjaidat,
cserébe csókolván egy százszorost, vigat,
egy mindenütt-jelen-valót, talpadtól enyhén
sötétlő hajadig, mindenhol megpihenvén,
hol árnyas hely kínált... Kacagtál módfelett...
S ekkor térded közé benyomva térdemet

föléd csuklottam, oly mohón, mint hirtelen had
ha támad, — és te is mohó voltál, de nem vad,
mert nedves szemeid köszönték a gyönyört. —
És ekkor lám, Fifi egyszerre úgy kitört,
a drága kis madár! most már egészen ébren,
ujjongva, mint barát barátja örömén,
és diadalmamat köszöntve énekében,
trillázva kis szive az ég felé s felém!

S úgy ugrált, szilajon, mint egy szilaj fiucska,
ki utcák víg során egy győztest éljenez.
— S a hajnal függönyös ablakunk fénybehúzta,
büszkén, hogy kéjeink boldog tanúja lesz.

PAUL VERLAINE

SI TU LE VEUX BIEN...

Si tu le veux bien, divine Ignorante,
Je ferai celui qui ne sait plus rien
Que te caresser d'une main errante,
En le geste expert du pire vaurien,

Si tu le veux bien, divine Ignorante.

Soyons scandaleux sans plus nous gêner
Qu'un cerf et sa biche en bois authentiques.
La honte, envoyons-la se promener.
Même exagérons et, sinon cyniques,

Soyons scandaleux sans plus nous gêner.

Surtout ne parlons pas littérature.
Au diable lecteurs, auteurs, éditeurs
Surtout! Livrons-nous à notre nature
Dans l'oubli charmant de toutes pudeurs,

Et, ô! ne parlons pas littérature!

Jouer et dormir, ce sera, veux-tu?
Notre fonction première et dernière,
Notre seule et notre double vertu,
Conscience unique, unique lumière.

Jouer et dormir, m'amante, veux-tu?

PAUL VERLAINE

SEMMI MÁST!

A kedvedért ma én is, kis tudatlan,
úgy teszek, mint ki nem tud semmi mást,
csak simogatni huncut mozdulatban,
s ily édesen szemtelen lenni, lásd,
ennyi az, amit tudok, kis tudatlan!

Ma bizony jó botrányosak leszünk,
mint az őzike párjával az erdőn,
nem szégyeljük magunkat, van eszünk:
korlátlan, tobzódóan, üzelgőn

ma bizony jó botrányosak leszünk.

Főleg irodalomról ne beszéljünk
(ördögbe minden szerzők, kiadók!)
a bátor természethez visszatérünk,
minden szemérmet vígan tagadók,

s főleg irodalomról nem beszélünk.

Élvezni és aludni: akarsz?
ez lesz ma nekünk első és utolsó,
legfőbb pihenés, legsürgőbb dolog,
erény és vétkek, bölcső és koporsó —

élvezni és aludni: akarsz?

PAUL VERLAINE

LES PENSIONNAIRES

L'une avait quinze ans, l'autre en avait seize;
Toutes deux dormaient dans la même chambre.
C'était par un soir très lourd de septembre:
Frères, des yeux bleus, des rougeurs de fraises.

Chacune a quitté, pour se mettre à l'aise,
La fine chemise au frais parfum d'ambre.
La plus jeune étend les bras et se cambre,
Et sa soeur, les mains sur ses seins, la baise.

Puis tombe à genoux, puis devient farouche
Et tumultueuse et folle et sa bouche
Plonge sous l'or blond, dans les ombres grises.

Et l'enfant, pendant ce temps-là, recense
Sur ses doigts mignons des valse promises,
Et, rose, sourit avec innocence.

PAUL VERLAINE

INTÉZETI LÁNYOK

Ketten alusznak egy szobában; egyik
tizenöt éves, tizenhat a másik.
A szeptemberest halkán orgonázik.
Kék szem, és eperajk, és ami tetszik...

Illatos ingük földredobva fekszik
— fesztelen kényelem és párnapázsit —
már a kisebbik nyujtózkodva ásit:
mellére csókot nyom az öregebbik,

majd térdre hull, majd vad lesz, és bolondos,
és szenvedélyes, és a drága, dombos
árnyba, szőke bozótba merül ajka.

A gyermek közben ujján számol épen
(az ígért táncokat számolja rajta)
és mosolyog ártatlan szendességben.

A LA PRINCESSE ROUKINE

C'est une laide de Boucher,
Sans poudre dans sa chevelure
Follement blonde, et d'une allure
Vénuste à tous nous débaucher.

Mais je le crois mienne entre tous,
Cette crinière tant baisée,
Cette cascabelle embrasée
Qui m'allume par tous les bouts.

Elle est à moi bien plus encore,
Comme un flamboyante enceinte
Aux entours de la porte sainte,
J'aime, la dive toison d'or!

Et qui pourrait dire ce corps
Sinon moi, son chantre et son prêtre,
Et son esclave humble et son maître
Qui s'en damnerait sans remords,

Son cher corps rare, harmonieux,
Suave, blanc comme une rose
Blanche, blanc de lait pur, et rose
Comme un lis sous de pourpres cieux?

ROUKINE HERCEGNŐ

Csúf, Boucher-arcu lány. Púder
nem érte bolondul csapongó
haját; s annyira kicsapongó,
hogy megrontja, akit ölel.

És mégis ő jutott nekem,
e csókdult hajba belevesztem,
lobogó vizesése testem
kigyujtja minden végeken.

De még enyémebb, mély varázs,
ölének élő, dús növénye;
óh szent kapu göndör sövénye,
arany gyapjú, arany parázs!

Ki az, ki mindezt zöngené,
ha nem én: hű kántora, papja,
bolond gazdája, béna rabja,
ki érte lettem ördögé?

Ki zengené zenés finom
bőrén a fehérrózsza színét,
fehér tejszínét, rózsaszínét,
mely alkonyég és lilium?

Cuisses belles, seins redressants,
Le dos, les reins, le ventre, fête
Pour les yeux et les mains en quête
Et pour la bouche et tous les sens?

Mignonne, allons voir si ton lit
A toujours sous le rideau rouge
L'oreiller sorcier qui tant bouge
Et les draps fous. O vers ton lit!

Szép combok és kemény kebel,
óh hát, has, óh ágyékok! ünnep
kutató szemnek és kezemnek,
óh száj, és más is, ünnepelj!

Szerelmem, jőjj ágyad felé!
Ott van-e még a párna, vad láz
ringatója a puha matrác
s a függöny? — Óh ágyad felé!

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

ORAISON DU SOIR

Je vis assis, tel qu'un Ange aux mains d'un barbier,
Empoignant une chope à fortes cannelures,
L'Hypogastre et le col cambrés, une Gambier
Aux dents, sous les cieux gros d'impalpables voilures.

Tels que les excréments chauds d'un vieux colombier,
Mille Rêves en moi font de douces brûlures;
Puis par instants mon cœur tendre est comme un aubier
Qu'ensanglante l'or jeune et sombre des coulures.

Et, quand j'ai ravalé mes Rêves avec soin
Je me tourne, ayant bu trente ou quarante chopes,
Et me recueille pour lâcher l'acre besoin:

Doux comme le Seigneur du cèdre et des hysopes.
Je pisse vers le cieux bruns très haut et très loin,
— Avec l'assentiment des grands héliotropes.

ESTI IMÁDSÁG

Mint egy angyal, kinek állán borbély ecsetje
maszától, ajkamon a megivott sörök
habja még, szivar a fogam közt, úgy ülök;
lelkemben vitorlák láthatatlan menetje...

S mint vén galambdúcok forró pettyes szemetje,
száz szennyes álom ég bennem és füstölög,
s fájó lelkemben úgy gyűrűznek bús körök,
hogy olyan, mint az ős fák évgyűrűs szövetje.

De majd, bús álmaim lenyelve, megrogyott
szívvel, s leöntve már egy kisebbfajta hordót,
kertjébe megyek át a korcsmának, hogy ott

szelíden, mint az Úr, pisáljak egy nagyot,
a barna ég felé ivellőt, messzecsorgót...
helyeslést intenek a délceg napraforgók.

STEPHANE MALLARMÉ

UNE NÈGRESSE

U ne négresse par le démon secouée
Veut goûter une enfant triste de fruit nouveaux
et criminel aussi sous leur robe trouée,
cette goinfre s'apprête à de rusés travaux:

A son ventre compare heureuses deux tétines
Et, si haut que la main ne le saura saisir,
Elle darde le choc obscur de ses bottines
Ainsi que quelque langue inhabile au plaisir.

Contre la nudité peureuse de gazelle
Qui tremble, sur le dos tel un fol éléphant
Renversée elle attend et s'admire avec zèle,
En riant de ses dents naïves à l'enfant;

Et, dans ses jambes où la victime se couche,
Levant une peau noire ouverte sous le crin,
Avance le palais de cette étrange bouche
Pâle et rose comme un coquillage marin.

Egy négernő, akit őrzöngve ráz az ördög
friss bűnre vágyva, egy fejletlen és nyulánk
lány tépett köntöse alatti bús gyümölcsöt
izlelni, kezd ravasz munkába a nyalánk.

Két boldog kis kebelt illeszt barna hasához
s cipős lábát sötét lökéssel dobja fel
a légbe, hol a kéz nem érhet magasához
mert durva nyelv, sem ért gyönyört sem érdemel.

A gazella remeg, s félénk a meztelenség.
Hátára dőlve mint bolondos elefánt
vár, vár s nézi magát a bomlott esztelenség:
villog naiv foga s kacagja a leányt.

Lába közt zárva, mint áldozatát a rabló
s nyitva fekete bőrt a sűrű szőrön át
— óh sápadt rózsaszín tüzü tengeri kagyló! —
szájához emeli különös ajakát.

WALT WHITMAN

FROM PENT-UP ACHING RIVERS

From pent-up aching rivers,
From that of myself without which I were nothing,
From what I am determin'd to make illustratious, even if
I stand sole among men,
From my own voice resonant, singing the phallus,
Singing the song of procreation,
Singing the need of superb children and therein superb
grown people,
Singing the muscular urge and the blending
Singing the bedfellow's song (O resistless yearning!

O for any and each the body correlative attracting!

O for you, whoever your are, your correlative body! O it,
more than all else, you delighting!)

From the hungry gnaw that eats me night and day,
From native moments, from bashful pains, singing them,
Seeking something yet unfound though I have diligently
sought it many a long year,
Singing the true song of the soul fitful at random,
Renascent with grossest Nature or among animals,

ZSUFOLT, FÁJDALMAS FOLYAMOKBÓL...

Zsúfolt, fájdalmas folyamokból,
abból a részből, ami nélkül semmivé volnék,
abból, aminek fenségét megteremteni célom, ha
egyedül maradok is az emberek között,
saját hangom visszhangjából zengem a phallust,
zengem a nemzés himnuszát,
zengem délceg gyermekek és bennük délceg fel-
nőttek szükségességét,
zengem az izmok bilincset és a keveredést,
zengem az ágyastársak énekét. (Oh ellenállhatat-
lan vágyakozás!
Óh megfelelő testek kölcsönös vonzása egyen-
ként és mindenkinek!
Óh néked is, bárki légy, a néked megfelelő test!
Óh az, ami minden egyébnél nagyobb gyönyörűség!)
Az éhes fogból, amely esz engem éj és nap,
öröklött hatásokból, szegycintteljes kínokból tör ki dalom,
és keresek valamit, amit még nem találtam meg,
bár sok hosszú éve kutattam utána:
zengem a lélek igaz énekét, a szeszélyes, véletlen éneket,
amely a legdurvább természettel, vagy állatok
között újra születik.
Ebből, ezekből és ami velük összefügg, formálva

Of that, of them and what goes with them my poems
informing,
Of the smell of apples and lemons, of the pairing of birds,
Of the wet of woods, of the lapping of waves,
Of the mad pushes of waves upon the land, I them
chanting,
The overture lightly sounding, the strain anticipating,
The welcome nearness, the sight of the perfect body,
The swimmer swimming naked in the bath, or motionless
on his back lying and floating,
The female form approaching, I pensive, love-flesh
tremulous, aching,
The divine list for myself or you or for any one making,
The face, the limbs, the index from head to foot, and
what it arouses,
The mystic deliria, the madness amorous, the utter
abandonment,
(Hark close and still what I now whisper to you,
I love you, O you entirely possess me,
O that you and I escape from the rest and go utterly off,
free and lawless,
Two hawks in the air, two fishes swimming in the sea
not more lawless than we;)
The furious storm through me careering, I passionately
trembling,
The oath of the inseparableness of two together, of the
woman that loves me and whom I love more than

meg költeményemet:

alrnák és narancsok illatából, madarak párzásából,
erdők nedvéből, özönlő hullámokból,

hullámok dühös csapdosásából, mely a szárazat

veri, — ezeket dalolom! —

vidáman fölzendítve nyitányomat, a dallamot előlegezve:
az örömmel fogadott közelséget, a tökéletes test látványát,
az úszót, aki meztelenül úszik a fürdőben vagy

mozdulatlanul fekszik a hátán és lebeg,
a női alak közeledését, — és tünődve, míg a

szerelmi hús reszket, fájdalmasan,
készítve az isteni listát, magamnak vagy neked
vagy akárki másnak,

az arcot, a tagokat, tetőtől talpig mindent, és
amit ez fölkelt,

a misztikus deliriumot, a szerelmi őrzöngést, a
legszélsőbb odaadást.

(Figyeld jól és csöndben, amit most neked súgok:
szeretlek, óh egészen a te birtokod vagyok!

Óh bárcsak megszökhetnénk, te meg én, a többiek
elől és elfuthatnánk szabadon, törvény nélkül,
két sólyom a levegőben, két hal, uszkálva a tengerben,
nem szabadabb, mint mi;

a szenvedély viharát, amely átjár és amely alatt
fájva reszketek,

a két elválaszthatatlan szerető esküjét, a nőét,
aki szeret engem, és akit életemnél is jobbn
szeretek, az esküt, amelyet most teszek.

(Óh szívesen kockáztatok mindent teérted,

my life, that oath swearing,
(O I willingly stake all for you,
O let me be lost if it must be so)
O you and I! what is it to us what the rest do or think?
What is all else to us? only that we enjoy each other and
exhaust each other if it must be so!
From the master, the pilot I yield the vessel to
The general commanding me, commanding add, from him
permission taking,
From time the programme hastening (I have loiter'd too
long as it is)
From sex, from the warp and from the woof.
From privacy, from frequent repinings alone,
From plenty of persons near and yet the right person
not near,
From the soft sliding of hands over me and thrusting of
fingers through my hair and beard,
From the long sustain'd kiss upon the mouth or bosom,
From the close pressure that makes me or any man drunk,
fainting with excess,
From what the divine husband knows, from the work of
fatherhood,
From exultation, victory, and relief, from the bedfellow's
embrace in the night,
From the act-poems of eyes, hands, hips, and bosoms,
From the cling of the trembling arm,
From the bending curve and the clinch,

óh, hagyj meghalni, ha máskép nem lehet!
Óh te meg én, mit érdekel minket, hogy mit
tesznek vagy mit gondolnak a többi emberek?
Mit ér nekünk minden egyéb azonkívül, hogy élvezzük
és kimerítjük egymást, ha máskép nem lehet?)
A mestertől, a kormányostól, akire rábízom a hajót,
a generálistól, aki parancsol nekem és parancsol
mindenikünknek, tőle kapva engedélyt:
a programmot gyorsító időtől (ahogy most áll a
dolog, máris sokat késlekedtem),
a nemtől, fonáltól és fonadéktól.
visszavonultságomtól, a sok-sok magányos sóhajtól,
a közellevők sokaságától, s hogy az igazi valaki
mégis még hiányzik,
rajtam csúszkáló lágy kezektől, és az ujjak szakállamba
vagy hajamba vesző simogatásától,
keblekre vagy ajkakra tapadó hosszú csókok ájulatótól,
a szoros öleléstől, mely engem és minden férfit
megrészeget, elkábulva a kicsapongásban,
a házások isteni kötelességeitől, az apaság művétől,
az örömujjongástól, a győzelemtől és megkönnyebbedéstől,
az éjszakai ágyastárs átkarolásától,
a szemek, kezek, csipők és mellek tett-költészetétől,
a remegő kar ölelésétől,
a hajló test vonalától és az egymásra fonódástól,
az egymásmellett-pihenéstől, a redős ágytakarót visszahajtva,
az egyetlentől, aki szomorú, hogy el kell hagynia
engem és tőlem, aki szomorú vagyok, hogy
el kell hagynom őt,

From side by side the pliant coverlet off-throwing,
From the one so unwilling to have me leave, and me just as
unwilling to leave,
(Yet a moment, O tender waiter, and I return),
From the hour of shining stars and drooping dews,
From the night a moment I emerging flitting out,
Celebrate you act divine and you children prepared for,
And you stalwart loins.

(még egy pillanat, óh gyöngéd várakozó és újra
visszatérek!)

a fénylő csillagok órájától és a csepegő harmattól,
az éjszakától, melyből egy percre kiemelkedve
föléberöpültem:

ünnepeljetek, óh isteni aktus! és ti, most készülő
gyermekek!

s ti, erős ágyékok!

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

THIS IS THE FEMALE FORM

This is the female form,
A divine nimbus exhales from it from head to foot,
It attracts whit fierce undeniable attraction,
I am drawn by its berath as if I were no more than a
helpless vapour, all falls aside but myself and it,

Books, art, religion, time, the visible and solid earth, and
what was expected of heaven or fear'd of hell, are
now consumed,

Mad filaments, ungovernable shoots play out of it, the
response likewise ungovernable,

Hair, bosom, hips, bend of leg, negligent falling hands
all diffused, mine too diffused,

Ebb stung by the flow and flow stung by the ebb, love-
flesh swelling and deliciously aching,

Limitless limping jets of love hot and enormus, quivering
jelly of love, white-blow and delirious juice,

Bridegroom night of love working surely and softly into
the prostrate dawn,

Undulating into the willing and yielding day,
Lost in the cleave of the clasping and sweet-flesh'd day.

EZ A NŐI ALAK

Ez a női alak.

Isteni nimbuszt lehel, fejétől a lábáig,
forró, ellenállhatatlan vonzóerővel húz maga felé,
elmerülök, belefúlok a lehelletébe, mintha nem
volnék más, mint erőtlen köd; minden el-
súlyed, csak én nem és ő nem.

Könyvek, művészet, vallás, idő, a látható és
szilárd föld, és amit a menny várt és a
pokol félt: mind-mind meghaltak;

bolond idegek, szilaj villámok cikáznak elő, a
válasz rájuk ép oly szilaj;

haj, kebel, csípő, lábak lendülése, fáradtan hanyatló
kezek, — egészen feloldódva, az enyéme-
k is egészen feloldódva —;

apálytól ösztökélt áradás, áradástól ösztökélt
apály, édes fájdalomtól duzzadó szerelmi hús,
mérhetetlen sugárai a szerelemnek, forrók és hatal-
masok, remegő kocsonyája a szerelemnek,
fehéren fecskendő őrjitő nedv,

nászéjszakája a szerelemnek, amely biztosan és
szeliden tör az elnyújtózó hajnali derengésbe,
amely beleárad a szives, odaadó nappalba,
és meghal az édesen ébredő hajnal simuló ölelésében.

This the nucleus — after the child is born of woman, man
is born of woman,

This the bath of birth, this the merge of small and large,
and the outlet again.

Be not ashamed women, your privilege encloses the rest,
and is the exit of the rest,

You are the gates of the body, and you are the gates of
the soul.

The female contains all qualities and tempers them,
She is in her place and moves with perfect balance,
She is all things duly weil'd, she is both passive and active,
She is to conceive daughters as well as sons, and sons as
well as daughters.

As I see my soul reflected in Nature,

As I see through a mist, One with inexpressible com-
pleteness, sanity, beauty,

See the bent head and arms folded over the breast, the
Female I see.

Ez a csira. — Aztán megszüli a nő a gyermeket,
a férfit szüli meg a nő.

Ez a születés fürdője kicsinyek és nagyok
alámerülése és a feltámadás.

Ne piruljatok előttem, nők! előjogotok minden
mást átölel és minden másnak halála.

Ti vagytok a test ajtóí és ti vagytok a lélek
ajtóí.

A nőben megvan minden tulajdonság és mérsékli azokat,
a maga helyén van, és tökéletes harmoniában mozog,
ő minden, kellő módon elfátyolozva, aktív és
passzív: mindakettő,

épügy magába kell fogadnia a lányokat mint a
fiúkat s fiúkat épügy mint a lányokat.

Ahogy lelkemet a természetben tükröződve látom,
ahogy látok egy nőt a ködön át, kimondhatatlanul
tökéletest, egészségest és szépet:

látom lehajtott fejét és mellén keresztbe kulcsolt
karjait; így látom én a nőt.

WALT WHITMAN

A WOMAN WAITS FOR ME

A woman waits for me, she contains all, nothing is lacking,
Yet all were lacking if sex were lacking, of if the moisture
of the right man were lacking.

Sex contains all, bodies, souls,
Meaning, proofs, purities, delicacies, results, promulgations,
Song, commands, health, pride, the maternal mystery, the
seminal milk,

All hopes, benefactions, bestowals, all the passions, loves,
beauties, delights of the earth,

All the governments, judges, gods, follow'd persons of
the earth,

These are contain'd in sex as parts of itself and justifica-
tions of itself.

Without shame the man I like knows and avows the
deliciousness of his sex,

Without shame the woman I like knows and avows hers.

Now I will dismiss myself from impassive women,

I will go stay with her who waits for me, and with those
women that are warm-blooded and sufficient for me,

I see that they understand me and do not deny me,

I see that they are worthy of me, I will be the robust
husband of those women.

EGY NŐ VÁR REÁM

Egy nő vár reám: minden megvan benne és
semmi sem hiányzik
de minden hiányoznék, ha nem volna meg a
nem, vagy a megfelelő férfi megtermékenyítése.

Minden megvan a nemben: test és lélek,
vélemények, bizonyítékok, tisztaság, gyöngédség,
eredmények és megnyilatkozások,
énekek, parancsok, egészség, büszkeség, az anyaság
misztériuma, a mag teje,
minden remény, jótett és adomány, minden szenvedély,
szerelem, a föld szépségei és gyönyörei,
minden uralom, minden ítélkezés, a föld istenei és vezérei,
minden bezárva alszik a nemben, mint annak
része és igazolása.
Szégyenkezés nélkül ismeri és elismeri a férfi,
akit én szeretek, nemének nagyszerűségeit,
és szégyenkezés nélkül az asszony is, aki nekem
tetszik, a magáét.

Eltávozom az érzéktelen nőktől
és annál fogok maradni, aki rám vár, és azoknál,
akik forró vérükkel kielégítenek;
látom, megértének és nem vonakodnak tőlem,
látom, méltók reám: az ő hatalmas férjük akarok lenni.

The are not one jot less than I am,
They are tann'd in the face by shining suns and blowing
winds,
They know to swim, row, ride, wrestle, shoot, run, strike,
retreat, advance, resist, defend themselves,
They are ultimate in their own right — they are calm,
clear, well possess'd of themselves.

I draw you close to me, you women,
I cannot let you and you are for me, not only for our
own sake, but for other's sakes,
Envelop'd in you sleep grater heroes and bards,
They refuse to awake at the touch of any man but me.

It is I you women, I make my way,
I am stern, acrid, large, undissuadable, but I love you,
I do not hurt you any more than is necessary for you,
I pour the stuff to start sons and daughters fit for these
States, I press with slow rude muscle,
I brace myself effectually, I listen to no entreaties,
I dare not withdraw till I deposit what has so long
accumulated within me.

Through you I drain the pent-up rivers of myself,
In you I wrap a thousand onward years,
On you I graft the grafts of the best-beloved of me and
America,

Egy jottával sem kevesebbek nálam,
arcukat barnára égette a napfény és a szél lehellete,
húsukban a régi istenek teltsége és ereje él,
tudnak úszni, evezni, lovagolni, birkózni, futni
és ütni, visszahőkölnek és támadásra ugranak,
tudnak védekezni,
jogaikban megállapodottak — nyugodtak, tiszták
és öntudatosak.

Szorosan magamhoz húzlak benneteket, ti nők,
nem ereszthetlek el, szeretnék javatokra lenni,
értetek vagyok és értem vagytok; nemcsak ma-
gunkért, hanem másokért is:

belétek burkolva nagyobb hősök és dalnokok
szunnyadnak
és nem akarják, hogy más férfi érintése ébressze
föl őket, mint az enyém.

Én vagyok, ti nők; megtalálom a magam útját,
szigorú vagyok, kemény, hatalmas és könyörtelen,
de szeretlek titeket:

nem okozok nektek több fájdalmat, mint amennyi
elkerülhetetlenül szükséges.

Fiakká és lányokká öntöm ki magvamat, ahogy
az országnak erre szüksége van, durva
izmokkal lassan szoritalak össze benneteket,
hatásos erőszakkal öllelek, nem hallgatok könyörgéseitekre
nem állhatok el a dologtól, mielőtt belétek nem
súlyesztettem, ami oly régóta fölgyülemlett bennem.

Belétek bocsátom lényem feláradt folyamait,
belétek súlyesztek ezer eljövendő évet,
belétek súlyesztem azok magvait, akiket én és
Amerika szeretünk:

a cseppeknek, melyek öletekbe folynak, büszke

The drop I distil upon you shall grow fierce and athletic
girls, new artist, musicians, and singers,
The babes I beget upon you are to beget babes in their turn,
I shall demand perfect men and women out of my love-
spendings,
I shall expect them to interpenetrate with others, as I and
you interpenetrate now,
I shall count on the fruits of the gushing showers of them,
as I count on the fruits of the gushing showers
I give now,
I shall look for loving crops from the birth, life, death,
immortality, I plant so lovingly now.

atlétai lányokká, új művészekké, zenészekké
és dalnokokká kell válniok,
a gyermekeknek, akiket most veletek nemzek,
ujból gyermeket kell majd nemzeniök:
tökéletes nőket és férfiakat kívánok életem ajándékaiból!
Elvárom, hogy ők is áttörjék egymást, mint
ahogy én és ti áttörjük egymást,
számítok nemző borzongásuk gyümölcseire, mint
ahogy számítok annak a borzongásnak
gyümölcseire is, amit én adok nektek,
szerelmi aratásokra számítok a születésből, az
életből, a halálból és a halhatatlanságból,
amelyeket most oly szeretettel ültetek belétek,

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

RICHARD DEHMEL

VENUS PERVERSA

Dort sitz nieder! sieben Kreuze
zwischen uns! und gönn mir's: sei nicht Tier!
Sondern ich suche andere Reize:
Dich: komm, liebe dich vor mir!

Dich nur, Dich! nur deine versmachenden Blicke
und deine zuckende Scham und deine scheuen
Seufzer gönn mir — ja, entzücke
mich mit Deinen Rasereien!

Oh du, wenn die Knospen deiner welken
Brüste unter deinen tastenden Fingern
wieder schwellen wie in jüngern
Nächten — oh, dies Schwelgen —

gönn mir's, gönn mir's! Meine eigenen Freuden
sind mir Schaum, der bitter ist —
aber Du, wenn Du so stöhnst und glühst,
will ich mich an Deiner Wildheit weiden:

wie du gleich enttäuschten Bräuten
deine einsame Sehnsucht stilltest,
deine heimlichen Seligkeiten
mit berauschten Händen fühltest —

RICHARD DEHMEL

VENUS PERVERSA

Ü

Ij le! Hét kereszt közöttünk!

Fő, hogy állatmódra nem szabad!

Lelkem már más ingerek fölött csüng:

magadat szeresd előttem, magadat!

Magadat csak! Vonagló szemérmed,

kéjvizes szemed, csukló nyögésed:

ez kell nékem! — végső kéjnek:

látni magányos őrzöngésed.

Óh te, hogyha ujjad alatt melled

bimbaja, már fonnyatag,

földagad, mint valaha szerelmed

régi éjein dagadt —

bús tobzódás! — evvel hagyj betellni!

Magam kéje keserű öröm.

Hadd legyen vad gyönyöröm

a te bús vadságodon legelni!

amint csillapítod elhagyott

araként magányos vágyaid,

s mámoros kézzel kutatgatod

tested titkos boldogságait.

fühlst — stillst — Seele, bricht dein Blick?
Oh du, lass mich diesen Blick genießen!
dies Verröcheln von Lippen bis zu Füßen!
recke dich nicht so starr zurück —

Ekelt dich? — Ah —: witterst du nun den reifen
Menschen? bist du satt der Kuhnatur?! —
Und wir schauern: wir begreifen
den Triumph der Unnatur.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Mostan — édes — — tekinteted megtörik,
Óh szemem megtört szemed hadd issza!
Rezzenés fut lábtól ajakig —
Ne húzódj oly vadul vissza!
Undorodsz? az unt tehénség
jobban tetszett? — —

S borzalom szalad
rajtunk át: ha bús fajunkra vénség
borul majd: a szerelemből ez marad !...

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

LA PETITE MAISON

La petite maison où est son lit est la plus belle de la terre. Elle est faite avec des branches d'arbre, quatre murs de terre sèche et une chevelure de chaume.

Je l'aime, car nous y couchons depuis que les nuits sont fraîches, et plus les nuits sont fraîches, plus elles sont longues aussi. Au jour levant je me sens enfin lassée,

Le matelas est sur le sol; deux couvertures de laine noire enferment nos corps qui se réchauffent. Sa poitrine refoule mes seins. Mon coeur bat...

Il m'étreint si fort qu'il me brisera, pauvre petite fille que je suis; mais dès qu'il est en moi je ne sais plus rien du monde, et on me couperait les quatre membres sans me réveiller de ma joie.

PIERRE LOUYS

A KIS HÁZIKÓ

A kis házikó, ahol az ágya áll, legszebb a föld kerekiségén. Fák karjai tartják, fala szikkadt vályog, a haja szalmahaj.

Nagyon megkedveltem: benne hálunk, mióta hűsek az éjszakák; s minél inkább hűsek, annál hosszabbak is. Mire a nap fölkel, édes fáradtságot érzek.

Földön a matrácunk; két fekete gyapjú-takaró takar be; s a testeink egymást melengetik. Súlyos melle nyomja kebleimet. Szívem hangosan ver...

Átfog, úgy szorít, hogy szinte összetör, szegény, gyöngé kislányt. De ha belémhatolt, nem tudok többé semmit e világról, és levághatnák kezemet-lábomat, mégsem ébrednék fel gyönyörűségemből.

VOLUPTE

Sur une terrasse blanche, la nuit, ils nous laissèrent évanouies dans les roses. La sueur chaude coulait comme des larmes, de nos aisselles sur nos seins. Une volupté accablante empourpait nos têtes renversées.

Quatre colombes captives, baignées dans quatre parfums, voletèrent au-dessus de nous en silence. De leurs ailes, sur les femmes nues, ruisselaient des gouttes de sueur. Je fus inondée d'essence d'iris.

O lassitude! je reposai ma joue sur le ventre d'une jeune fille qui s'enveloppa de fraîcheur avec ma chevelure humide. L'odeur de sa peau safranée enivrait ma bouche ouverte. Elle ferma sa cuisse sur ma nuque.

Je dormis, mais un rêve épuisant m'éveilla: l'ynx, oiseau des désirs nocturnes, chantait éperdument au loin. Je toussai avec un frisson. Un bras languissant comme une fleur s'élevait peu à peu vers la lune, dans l'air.

GYÖNYÖR

Ott hagytak bennünket éjszakára, egy fehér, terrászon, elaléltan a rózsák között. A meleg izzadság csorgott mint a könnyek, kebleinkre a hónunk alól. Nehéz gyönyör bíborozta hanyatcsukló fejeinket.

Négy fogoly galamb röpködött fölöttünk, négyféle illattal átítatva, csöndben. Szárnyaikról cseppekben hullott a parfüm a meztelen nőkre. Csupa írisz voltam.

Óh lanyhaság! Arcomat egy fiatal lány hasára nyugtattam, aki nedves hajam frissességébe burkolózott. Nyitott ajkamat megrészegetette sáfrányos bőrének illata. Nyakamra zárta combjait.

Aludtam, de valami fárasztó álom felébresztett: egy iynx, éjjeli vágyaknak madara, eszeveszetten dalolt a távolban. Borzongva, felköhögtem. Egy lankadó kar, mint egy virág, emelkedett a légbe, lassan, a hold felé.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

JEGYZET

Babits „Erato”-ját először a Hellas Verlag adta ki Bécsben, az 1920-as évek táján. A könyvnek ezt az első magyarországi kiadását az Officina két-nyelvűen jelenteti meg; a következő verseket azonban technikai akadályok miatt csak magyarul közöljük:

PIETRO ARETINO

A BUJASÁG SZONETTJEIBŐL

Tárd szét a combod, hogy bódulva nézzem
farod tövét, s a kéjek völgyes fészket —
Látvány, amelytől dagad minden érzék!
Fészek, mely méltó, hogy édent idézzem!

S míg ennyi csábon szemem égve néz szét,
s csókolni őket, vágyam kelni érzem:
Nárcisszként nekik tükrét tartja készen
hasam alatt a szent szerelmi készség.

Ah jer az ágyba! vár a lázas éjjel!
készü'j, kis szajhám, készülj! Jer az ágyba
vad gyönyöröm alatt zuzódni széjjel!

Gyere 'már! Ördög bujjon vén anyádba!"
„Jövök, mucuskám! Ily isteni kéjjel
lecsalatsz a legmélyebb alvilágba.

Óh nincs, ki többre vágyna
s kevésbbé elégedne meg csekéllyel,
mint én! — Jerünk már, lubickolni, ágyba!"

EARL OF ROCHESTER

TALÁLÓS MESE

Óh csöndes, árnyas és hűvös berek!
Ilyent szeret az, aki lányt szeret.
A szép Corinna mellettem hever,
s a kezem játszik — találd el, mivel!

Óh pajkos szók! buja csók! drága Jók!
szeretni és nem mondani va'ók!
Szent készülődés... percet perc söpör...
míg elalélunk — tudod már, mitől!

Amikor föltakartam, elpirult;
Először: harcolt, aztán: rámborult
s már maga kérte, hogy játsszak vele
s még és még vágyott — jól láttam, mire!

De jaj! heves tűz hamarabb elég,
Bujább vágy előbb mondja, hogy: elég!
A mi kéjünk is hamar véget ért
s már nem folytattam — ne kérdezd, miért!

ALEXIS PIRON

A SZÉP COMBOK

Colin, akit bolond szerelme
egész megbűvöl s elvakít
vizsgálta egy nap kedvetellve
Rózája márvány combjait.
Egyszer a bal, másszor a jobb comb:
melyik szebb rajz, melyik nagyobb gond?
„Nem is tudom... Szívem o y kétségek kinozzák:
egyforma szép a két comb és a láb!”
„Barátom” — szólt a nő — „ne késs tovább:
jere: a kettő közt van az igazság!”

Hölgyeknek és uraknak, mindazoknak,
akik tudják és látják, hogy mi jó,
legyen e szerény kompozíció
ajánlva, minden huncut okosoknak.

S mert védő kell neki, s protekció,
mert skrupulusok ellene mozognak,
a védelmébe helyezem azoknak,
akik tudják és látják, hogy mi jó.

Mert nem lesz zord dolog, mit benne mondok,
senkit sem támad, senkit sem bírál,
sem Isten nem lesz tárgya, sem király:

hanem csupa vidám, szép drága jók,
s természetesek, mint: csipők és combok,
emlők, hasak, és láb között valók.

CH. BOVIE

A LÁNYOK SZÍVE

(Lásd Boufflers és Voltaire hasonló tárgyú két versét)

Nézd, nézd e sok kacagó ifjú lánykát!
mint rózsza szirma, frissek, édesek:
ártatlanul mohó szemedbe tárják
azt, amit Boufflers „szív”-nek nevezett.
E kis szívet csiszolja majd az élet
drágakövé a dús csipkék alatt;
ma még csak álom, isteni ígéret,
vázlatos kép és hamvas árnyalat.

A szív nő; tizenhat éves korára
spleen fogja el: minden nap oly sivár!
Virág lesz, mely még ki se nyílt, de már a
szakértő kertész gondjaira vár;

a szerelem illatos csókra, bársony
levélkével bolyhozva könnyedén;
láb-nem-taposta szűzi út; csodás hon;
ovális kagyló; drága gyöngyedény.

Mikor húsz éves: a Vénus-lígetnek
mélyébe, hol szent oltártűz lobog,
hosszú sorban s alázattal sietnek
áldozni ifju s vén zarándokok;
sivatag, melybe ég szórja a mannát;
mélyút, mit játszva tört át Cupido;
boldog börtön, mely üdvözíti rabját;
varázsos éden; híborpartu tó.

De mikor harminc: lángoló barázda,
lüktetve izzó láva önti el;
embervért szomjazó tigris: garázda
kedve örök orgiát ünnepel;
szomj, melynek csöndesülni nincs hatalma;
kígyó melynek ölelése halál;
Éva anyánk s a bűn-büvölte alma;
varázskapu, mely mindig nyitva áll.

S mikor negyven: könnyezni kezd az árva
bolondos agg, ifjúvá cicomázva,
s a nagy magányba bűját sírja szét;
szent rejteket készségesen kitarja,
hogy elfogjon egy-egy naiv lépét;
sűrög-forog és udvarol szegény;
— de kinek kell az eltört ócska váza,
az elfelejtett, régi, rossz regény?

És mire ötven: nagy fekete flastrom;
mint kerékvágás száraz és öreg;
ráncosképű apáca, ki a klastrom
számára alamizsnát gyűjtöget.
Ujabb tíz év: és kongó, szörnyű kórház,
beomlott kút; kihült, üres kohó;
nyítt bugyelláris; pad ársra dobott váz;
használatatlan, vén egérfogó.

Az idő száll: hetven... nyolcvan... Nem izgat s
nem is izgul e dohos pergament;
ezernyi ránc ezer furcsa kriksz-kraksz
s nincs oly tudós, ki tudná: mit jelent;

kopott cafrang; rozsdás lom; ráakadván
bosszúsan rúg egy görbét rajt a láb;
penészes, málló, ókori maradvány,
mely csak a múzeumban él tovább.

— Nézd: a harasztban, foszfortűző szinfolt,
száz fénybogár ég minden éjszaka;
a temetőn kék-sárga lánggal imbolyg
a lidércfények ikercsillaga! —
hiszem, hogy él és vándorol a lélek
s a halállal a *szív* nem tűnik el:
minden *szív* páros lidérclángra ébred
s a horpadt sírok ormán táncra kel!

CH. BOVIE

A FIUK SZIVE

A kis Isten, kin az egész világ csügg,
s ki éjjel, nappal egyre működik:
először csak piciny bimbó, virágrügy,
s dús termést ígér, ha majd elvirít.
Csupasz madár: nincs tolla, mégse fázik
s hívogató egekbe szállni kész,
kupakos makk: rajta Ámor pipázik;
csörgő: vigan cibálja játszi kéz.

Tizenhat éves... A selyem gubóból
szép, csapodár pillangó bujt eléd;
minden virágra szállni kedve kóbor;
mint fürge ponty, forgatja víg fejét.
Kéjek palackja: torkából fehérén
és fodrosan szökell a drága lé;
pisztoly, garázda csavargó kezében,
ki véle tárt ablakokon belő.

Mikor húsz éves: tűzvész; fölparázsló
máglya: eleven hús ég lángtaván;
szerelmi bárd, szüzek vérében ázó;
hömpölygve zúgó mérges óceán,

csatamén, mely kancáját szimatolván
tombol, nyerít, viháncol és kapál;
mindent elnyelni akaró oroszlán;
örökké éhes bősziált kannibál.

De mikor harminc: kitünő vadászeb,
vagy józan, higgadt, meggondolt vadász,
ki minden vadat puskája alá szed,
de ölmet porra soha el nem potyáz.
Madárfogó: jól ismeri a hálót,
melyet Amor a bugyogókba rak;
bölcs hadvezér: mindig talál beírást
a vitéz erődbe, s bizton tör falat.

De negyven évvel e láng tovalebben:
tiszteljétek a kimerült erőt!
Óreg fájó már, sokkal kényesebben
kell gondozni s táplálni mint előbb.
Határkő, mely szép mult után a kétes
jövőt mutatja, vagy bankár, aki
bár csőd szélén áll, még mindig negédes:
„Kis kölcsönnel lehet még tartani!”

S mikor ötven: az ősz érett gyümölcse,
mit megráz s földre ejt a gyöngye szél;
ereje nincs, hogy mit ígér, betöltse, —
mint vén csibész, mindig csak szóból él.
Rokkant harcos: kezében tört a lándzsa,
kalász: viharban meghajlik konyán;
gyönyörű mult derengő délibábja;
lányugró nap az élet alkonyán.

Hatvan: nagyító kell — szavamra mondom! —
hogy észrevedd; nem e földre való.
Ujabb tíz év: és szilfid tünde fantom
vagy régi hang, beteg és elhaló.
Nyolcvan: finom tűnő barázda; ködben
szálló madár vet ily árnyat felém;
végre mikor száz éves: égberöppen
és elpihen az istenek ölén.

HENRI CANTEL

EGY FIATAL LEÁNYHOZ

Az ágyban aludtam, hol máskor holdas éjben
te szoktad szüzi lány, lezárni kék szemed:
s mely testedhez tapadt, az ittas gyolcsfehérben
izzó parázs gyanánt csavartam testemet.

Haraptam vánkosod... ajkad nyomát reméltem
harapni... óh kiért nem szánnám vesztetmet!
S szemérmesen dugott térded ízét a térdem
a hűvös paplanon égve érezte meg.

És jött az álom, és — mit hallva is huzódnál —
megjelentél nekem óh fehér Éva-lány,
(kit egy szó elpirít, egy csók megöl talán...)

De álmod több vala a szóknál és a csóknál...
Val kéiben, tiszta szüz, így lettél az enyém,
míg szüzi ágyadon magam feküdtem én!

BÉRANGER

A SZEGÉNY VARIÓLEÁNY

Jól mondta, látom, az édes anyám:
újja hegyén hordja kincsét a lány.
„Szegény leány vagy, kell, hogy megtanuljad” —
mondta sokszor — „mily kincset rejt az ujjad!”
Szegény lányt, ha fűrgén dolgozik,
a munka megjutalmaz s boldogít.
Óh mily ööm, ha munka ég az ölben!
Izzadok a gyönyörben!
Jól mondta látom, az édes anyám:
újja hegyén hordja kincsét a lány.

Munkámra gondolk, ha gyúl a lámpa,
s december vacog fűtetlen szobámba,
és az újjaimat melengetem:
nem kell ahhoz rájuk lehelni sem,
Óh mily öröm, ha munka ég az ölben!
Izzadok a gyönyörben!
Jól mondta, látom, az édes anyám:
újja hegyén hordja kincsét a lány.

Sok szép úrfi ajándékozna nékem
gyereket — ki később elveszne éhen!
Drága gyermekem, tencked ma, lásd,
így spórolom meg az éhenhalást.
Óh mily öröm, ha munka ég az ölben!
Izzadok a gyönyörben!
Jól mondta, látom, az édes anyám:
újja hegyén hordja kincsét a lány.

S rágondolok közben a péklegényre.
Elképzelem, hogy duzzad a köténye.
Jobban megy, szinte izzik a dolog,
ha szőrös, nagy testére gondolok.
Óh mily öröm, ha munka ég az ölben!
Izzadok a gyönyörben!
Jól mondta, látom, az édes anyám:
újja hegyén hordja kincsét a lány.

Vagy eszembe jut multkor az a halvány
fiú, ki itt jött el az ablak alján:
nem látott engem, nem gondolkozott,
falhoz se fordult, kigombolkozott.
Óh mily öröm, ha munka ég az ölben!
Izzadok a gyönyörben!
Jól mondta, látom, az édes anyám:
újja hegyén hordja kincsét a lány.

Szegény lány manap nem nevetne sokszor,
ha magát nem csiklandaná meg olykor
nehogy a világ őt nevesse ki —
csak a csuklója fárad el neki!
Óh mily öröm, ha munka ég az ölben!
Izzadok a gyönyörben!
Jól mondta, látom, az édes anyám:
újja hegyén hordja kincsét a lány.

Mikor meztelen faragták
istennők báját régi kor
szobrászai, Vénus galambját
megfosztották tollaitól,

Vésőjük lenyese a drága
pelyhet, mely sűrűn nőtt azon,
és fészkében a kis madárka
diderge vedlett-csupaszon.

Óh nagy pogányok, megbocsátok,
kik a szerelmet isteni
rejtelmétől megrabolátok
hogy konturt adjatok neki:

de a mi festőink, levágván
a gypet, melyen Eros ül,
vásznon utánózzák a márvány
izlését izléstelenül.

Pedig soha oly teljesen még
csupasz az éji mécs előtt
nem volt keresztény meztelenség,
mint rég a szép athéni nők.

Az alvó szőke takarója
mit rejt? Emeld föl, és feléd
arany gyapjú kacsint alóla
mint Burgundi Fülöpre rég.

S hová, mikor kezét letartja,
s drága barna ujjá nyúl,
ott van a haj, kuszan kihajtva,
göndör, simíthatatlanul.

Áttetsző, hév színek királya,
azért szeretem, Tizián
képeden, amikor kitarja
báját a nimfa s kurtizán.

mivel matt rózsaszínű bőrén,
mit bíbor függönyárny ölel,
ecseted ha mutatja pórén,
egy színfoltot se titkol el.

Egy selyempamacs ámbraszíne
bársonyozza a hón alatt
a kar tövétől mellig íme
lehajló finom vonalat.

S az ivor ujjak drága hossza
alatt sarjadni láthatod,
amellyel Cypris kárpitozza
dombját naivan, a mohot.

Dús combjait széttárva Nápoly
muzeumban Danaé
láttatja, hogy az aranyzapor
hogy hull a selymes szőr közé.

S Flórencben szabadon fürösztli,
világ dacára, ama szép
Aphrodité, a lába közti
bozótban drága csöpp kezét.

De, mester! az a test se volna
méltatlan rád, akit az én
gondolám lágyan ringatott ma
Velece síma zöld vizén.

S hogy el ne vesszen drága képe,
engedd meg nekem, nagy öreg,
hogy palettával lant helyébe
ma tanítómá tegyelek!

Óh mint szeretem látni, lesni,
hogy szép testén a drága folt
hogy ölt aranyszínt, ha az esti
rőt fényben minden egybefolyt;

mínta az alkóv szent zugában
alvó Amor hajas fejét
látnám beárnyékozni lágyan
szép anyja titkos mély ölet.

A szerelem rejtek gyümölcse
pihen ott selymes otthonán,
mint egy megérett ritka körte
sejtelmes édenkert mohán.

Óh drága körte, arany alma,
arany gyapjú, göndör arany,
melyért Herakles kóborolna
s hajózna Jázon untalan!

Gyűrűző gyapjas takaródra,
mit annyi művész lekaszált,
hulljon ma versem tiszta csókja,
te édes asszonyi szakáll!

Az álszent kort, barbár tilalmat,
s annyi hálátlan hallgatást,
mindezt, Vénus szent halma, rajtad
e vers ma megboszulja, lásd!

PAUL VERLAINE
OUVERTURE

Combajaitok közé s farotok felé vágyom,
papnői az igaz-egy istennek, a kéjnek:
naiv vagy kitanult szorgalmasok az ágyon,
óh, hogy csak testetek nyíllásaiban éljek!

Szeretem lábatok, mely csak a szerető
felé megy, szeretőt kísér, és nem simul,
csak szerelem után szerető csüggedő
lába köré, ki már lihegve megvonul.

talptól az ujjakig, miket buján simítgat
nyelvem, s harap fogam, és ajkam sorba kóstoí,
s a bokákig, miken kék ered tava tikkad:
óh szentebb lábakon nem járt szent, sem apostol!

Szeretem szájakot, s a vad játékokat,
miket a nyelv űz és az aikak s néha tán
harapva nyelveink — és mást is — a fogak:
hogy vágni nem lehet teljesebb kéj után.

S szeretem kebletek, dupla halmát a kéjnek
s gögnek, hol kedvire dagadva férfi-gögöm
emelt orral turkál s tör a langy meredélynek,
mint egy kan pindusi s parnasszusi tetőkön.

S szeretem karotok, mely oly szép, biztató,
és gyengéd és fehér, s idegesen gyűrűz,
s fehér mint farotok, s majdnem oly izgató,
szerelemben meleg, s utána enyhe hús.

S e karok végén két kezetek imádom:
A tünyságnak és a bujaságnak áldott
két szerszámát amely óva izgatja vágyam
s vezeti gondosan a vak szerelmi bárdot.

De mindez semmi, mert combjaitok közül
int a fő üdv, melyet ha lát, szagol, tapint
és ízlel, ájtatos hivetek üdvözül:
a szemérmetlenség belső szentélye int.

Combjaitok közé s farotok felé vágyom,
papnői az igaz-egy istennek, a kéjnek:
naiv vagy kitanult szorgalmasok az ágyon,
oh, hogy csak testetek nyílásaiban éljek!

Az „Énekek Éneke” eredeti szövege héber nyelvű, a könnyebb érthetőség céljából azonban a Babits fordítása mellett közölt részletek a Vulgata latin kiadásából származnak.

Azokat a verseket, melyeknek fordításából Babits Mihály egy vagy két szakaszt kihagyott, e kiadás eredetiben is a megfelelő kihagyásokkal közli.

TARTALOM

<i>Homérosz</i> : Invokáció Aphroditéhez	6—7
<i>Sappho</i> : Dal az el nem jött leányról	8—9
<i>Anakreon</i> : Szüret	10—11
<i>Philodémos</i> : A görög anthológiából	12—13
<i>Meleagros</i> : A megtérő hajnalhoz	14—15
<i>Markos Argentarios</i> : A görög anthológiából ..	16—17
<i>Paulos Silentarios</i> : A görög anthológiából ..	18—19
<i>Paulos Silentarios</i> : A görög anthológiából ..	20—21
<i>Diophanes Myrianos</i> : Epigramma	22—23
<i>Theokritos</i> : Szerelmes párbeszéd	24—25
<i>Catullus</i> : Lesbiához	36—37
<i>Catullus</i> : Lesbiához	38—39
<i>Catullus</i> : Lesbiáról	40—41
<i>Cornelius Gallus</i> szerelmes verse Lidiához ..	42—43
<i>Ovidius</i> : Nyári dél	46—47
<i>Propertius</i> : Propertius elmondja gyönyörűségeit	50—51
<i>Martialis</i> : Phyllis	54—55
<i>Petronius, Arbiter</i> : A hitves és a fizetés	56—57
<i>Petronius, Arbiter</i> : Nászdal	58—59
<i>Petronius, Arbiter</i> : A valódi gyönyörűség ..	60—61
<i>Salamon kirdly</i> : Énekek éneke	62—63
<i>Walter von der Vogelweide</i> : A hársfaágak csendes árnyán	66—67
<i>Francesco Berni</i> : Szerelmesemhez	70—71
<i>Shakespeare</i> : Szonettjeiből	76—77
<i>La Fontaine</i> : A szerelmes kurtizán	80—81
<i>La Fontaine</i> : Jancsi úr gyűrűje	102—03
<i>La Fontaine</i> : A csiptető	106—07
<i>Chevalier de Beufflers</i> : A szív	118—19
<i>Voltaire</i> : Felelet a "Szív" című versre	122—23
<i>André Chénier</i> : Egy ifjú panasza	124—25
<i>André Chénier</i> : Éjjeli vendégség	126—27

<i>Goethe: Római elégia</i>	130—31
<i>Goethe: A napló</i>	134—35
<i>G. A. Bürger: Szerelmes ifjú estfantáziája</i> ..	150—51
<i>Christian Günther: Nászdal</i>	154—55
<i>Heine: Énekek éneke</i>	156—57
<i>Musset: A hold balladája</i>	160—61
<i>Baudelaire: Egy pogány imája</i>	172—73
<i>Baudelaire: Léthe</i>	174—75
<i>Baudelaire: Gyönyörök mártírja</i>	178—79
<i>Baudelaire: Kárhozott asszonyok (Delphine és Hippolita)</i>	184—85
<i>Baudelaire: Egy arc ígéretei</i>	194—95
<i>Baudelaire: A szökőkút</i>	196—97
<i>Paul Verlaine: Fifi</i>	200—01
<i>Paul Verlaine: Semmi mást!</i>	202—03
<i>Paul Verlaine: Intézeti lányok</i>	204—05
<i>Paul Verlaine: Roukine hercegnő</i>	206—07
<i>Artur Rimbaud: Esti imádság</i>	210—11
<i>Stephane Mallarmé: Une négresse</i>	212—13
<i>W. Whitman: Zsúfolt, fájdalmas folyamokból</i> ..	214—15
<i>W. Whitman: Ez a női alak</i>	222—23
<i>W. Whitman: Egy nő vár reám</i>	226—27
<i>Richard Dehmel: Venus perversa</i>	232—33
<i>Pierre Louys: A kis házikó</i>	236—37
<i>Pierre Louys: Gyönyör</i>	238—39

J E G Y Z E T

<i>Pietro Aretino: A bujaság szonettjeiből</i>	241
<i>Earl of Rochester: Találós mese</i>	242
<i>Alexis Piron: A szép combok</i>	242
<i>Giorgio Baffo: Egy verseskönyv elé</i>	243
<i>Ch. Bovie: A lányok szíve</i>	243
<i>Ch. Bovie: A fiúk szíve</i>	245
<i>Henri Cantel: Egy fiatal leányhoz</i>	247
<i>Béranger: A szegény varróleány</i>	247
<i>Théophile Gauthier: Titkos múzeum</i>	249
<i>Paul Verlaine: Ouverture</i>	251

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

